elizabeth adler

Kaliforniai rejtély

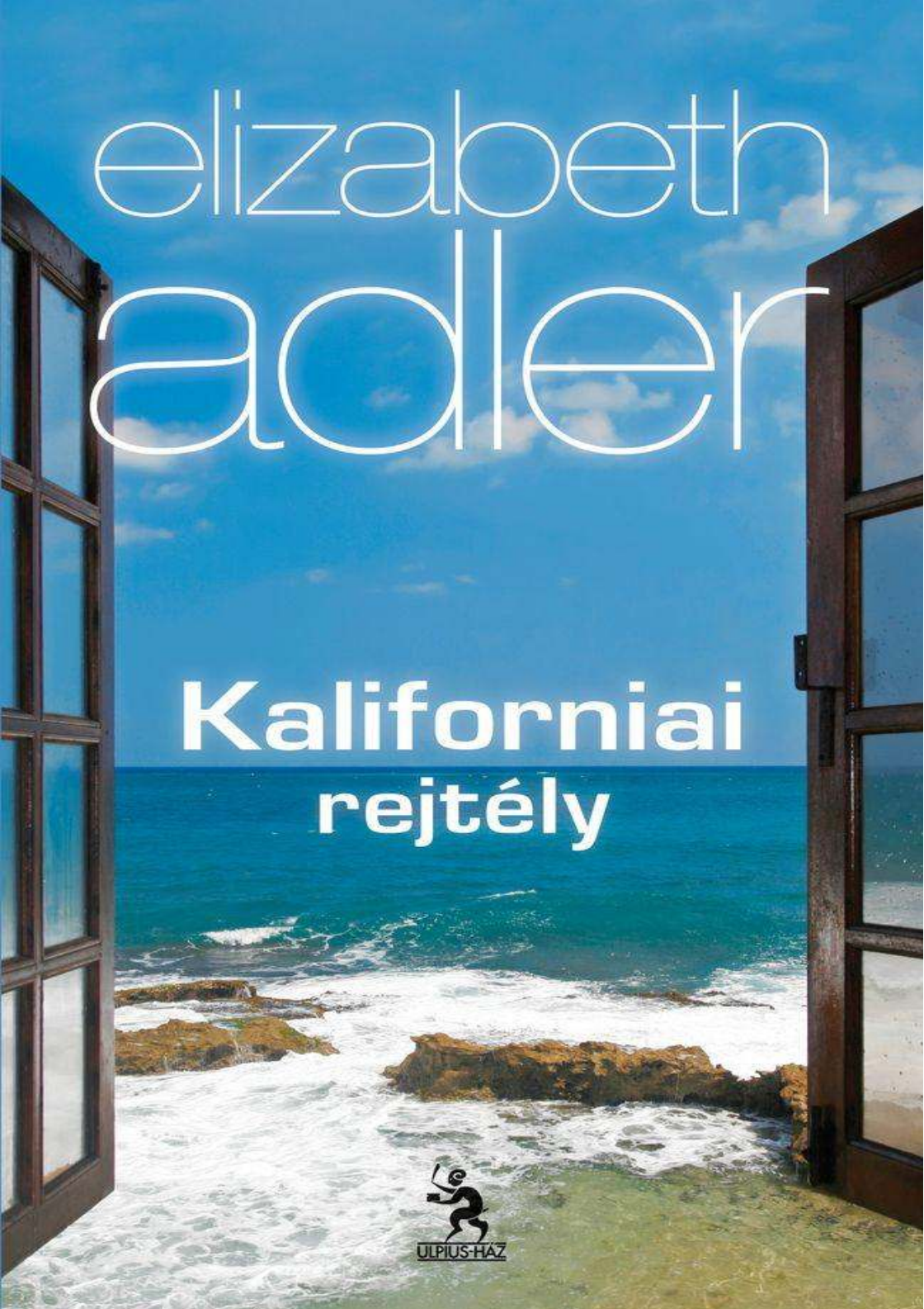

ULPIUS-HÁZ

ELIZABETH ADLER

Kaliforniai rejtély

Ulpius-ház Könyvkiadó
Budapest, 2013

Fordította
GOGOLÁK RITA

Prológus

Téli délután volt, a viharos égen fekete felhők tornyosultak. A férfi a kávézó parkolójának legsötétebb, távolabbi részében állt meg a fekete Range Roverrel, ott, ahova a lámpák fénye nem jutott már el. Várakozás közben csapott le rá újra a fájdalom – szorítás a mellkasában, nyilallás a fejében. Pár másodpercig tartott csupán. Először akkor érzett hasonlót, amikor odébb tette az asztalt, hogy jobban mutasson. Ostobaság volt. Biztosan meghúzta a vállát, az fájhat – éppen most, amikor a legjobb formájában kellene lennie. Kitisztult az agya, a fájdalom eltűnt. Nem törődött vele tovább, az előtte álló feladatra koncentrált.

A parkoló szinte üres volt, csak néhány autó állt itt-ott. Tudta, hogy ezek a személyzethez tartoznak. A vendégek mindig a bejárat közelében parkoltak. Ez az egyik népszerű éttermi lánc volt Kaliforniában, közvetlenül az 1-es főút mellett, San Francisco déli részén. Pontosan tudta, mikor fejezi be a lány a műszakot, tudta, hogy bugyborékoló nevetéssel szinte kiront a hátsó ajtón, megkönnyebbülve, hogy távozhat. Néha másokkal együtt jött ki, de többnyire egyedül. Azt is tudta, hogy a tízéves Chevy Blazer az övé, ami gyakran lerobbant, és nincs biztosítása, ezért parkolt inkább hátul, hogy a kíváncsi rendőrök, miközben kávéznak és hamis juharszirupos palacsintát esznek, ne lássák, és ne tegyenek fel kérdéseket a járgányról, ami pont olyan vacak volt, amilyennek kinézett.

Azt is pontosan tudta, hol lakik a lány. Sőt azt is, hogy néz ki a kis garzonja. Járt már bent, amíg a lány dolgozott. Könnyedén kinyitotta az olcsó zárat, körülnézett, megérintette a dolgait, körbevizslatott az

apró fürdőszobában, a műanyag zuhanykabinban, szemügyre vette a nejlonfüggönyt, ami bizonyára hozzátapadt a lány meztelen testéhez zuhanyozás közben. Végignyalta a fogkeféjét, beleszagolt a bugyijába, amit úgy hagyott a padlón a többi ruhájával együtt, ahogy az előző éjjel kilépett belőle. Lefeküdt a bevetetlen ágyra, fejét a párnába fúrta, és meglepve tapasztalta, hogy a lepedő tiszta. A lány nem volt piszkos fajta, csak rendetlen és hanyag.

Akkor választotta ki a következő áldozatának, amikor betévedt a kávézóba, és összeakadt a pillantásuk. A lány – nagyobb borravaló reményében – kész volt egy kis flörtre minden vendéggel, nem mintha jelentős összeget kapott volna. Tetszett neki a lány üde bőre, rózsás arca, ahogy kipirultan sietett a konyha és a vendégek között. Keményen dolgozott, és szívélyes volt. Elaine-nek hívták. Ezt a blúzára tűzött névtábláról olvasta le, és mivel elég csinos volt, illett is hozzá a név. A férfi akkor csevegett is vele, és megtudta, hogy otthagyta a főiskolát, ahol, többek között, biológiát tanult. A lány jókedvűen mondta, hogy majd folytatni fogja, ha megengedheti már magának, de persze mindketten tudták, hogy ez sosem jön el. Tetszett neki a lány gömbölydedsége is, a hosszú barna haja, a barna szeme, és a vidám, lányos viselkedése. Mindig is az ilyen nők tetszettek neki leginkább.

És most meglátta, ahogy kiront a személyzeti ajtón. Egyedül. Fekete szoknya és egy túl vékony fekete dzseki volt rajta. A férfi felhúzta a vékony gumikesztyűt, kiszállt az autóból, és a lány nevét kiáltotta.

– Elaine!

A lány meglepetten odafordult. A férfi tudta, hogy nem ismerhette fel az árnyékban.

– Beragadt az ajtó, tudna segíteni? – kiáltotta a férfi, csak éppen annyira hangosan, hogy a lány azt gondolja, ismerheti.

Tetszett neki, ahogy sietve jött, szinte futva. Hosszú barna haja az arca körül hullámzott. Egyetlen sima mozdulattal a férfi megmarkolta a lány haját, és a keze élével nyakon vágta. A lány

összeesett, és ő nyomban az autóba lökte, mellédobta a táskáját is. Egy másodperc múlva már ki is hajtott vele a parkolóból a főútra.

Hátranézve a tükörben ellenőrizte, hogy a lány arccal lefelé fekszik a gondosan odahelyezett nejlonon, nehogy összepecsételje a bőrülést. Nem mozdult. A következő kijáratnál a férfi lehajtott a főútról egy kietlen helyen, és kiszállt, hogy megnézze. Még lélegzett. Lassú, fájdalmas lélegzettel. Pont elég erősen ütötte meg. Tudta, hogy mit tesz. Nem először csinálta. Beleszúrt egy tűt a lány karjába, egy gyors löket a biztonság kedvéért, nehogy hirtelen meglephesse. A szaggatott lélegzet lelassult.

A férfi visszaült az autóba, és továbbhajtott. Már korábban kinézte, hová viszi: egy erdő szélére. Amikor odaért, ült még pár pillanatig, felkészülve arra, ami következik. Még nem esett, csak a szél süvített a fák között, előre jelezve a közelgő vihart, leveleket sodorva az autóra és a lányra is, amikor a férfi kinyitotta a hátsó ajtót. Kint még világos volt, de a fák között már szürkült.

A férfi kivette a pihekönnyű fekete utazótáskát, ami a kis videokamerát, az állványt meg az éjszakai blendét rejtette, „a felszerelését”, ahogy magában nevezte, és a nyakába akasztotta. Kihúzta a lányt az autóból, és becipelte az erdőbe. Nem túl messze, nem volt rá szükség, senki sem járt arra. A szíve megint ugrott egyet, a lány nehezebb volt, mint gondolta.

Már kidolgozta a módszerét – a rituáléját –, amihez tartotta magát. Mindennek szép sorjában kell történnie. Kiterítette a lányt az avarban. Szép és finom látvány. Úgy vélte, tetszene a lánynak. Azután elővette a kis állványt és a kamerát a táskából, elhelyezte, ügyelve rá, hogy a lány tökéletesen fókuszban legyen. Felhúzta a gyapjú símaszkot, hogy elfedje a saját arcát. Most már készen volt. Itt volt az ideje, hogy levetkőztesse a lányt. Lerángatta a szoknyáját, a fehér blúzát, az alsóneműjét. Nem viselt melltartót, kis melle világított a sűrűsödő sötétben.

Most kihúzta a bőrtokból a kést. Mexikóban gyártott, méretre szabott darab volt, a lábára szíjazva hordta. Közel húszcentis, vékony

pengéjű filézőkés, ilyet használnak a séfek. Tiszta, ragyogó acél. Hatalom annak a férfinak a kezében, aki pontosan tudja, hogyan használja.

A lány fölött térdelve sebészi precizitással felvágta mindkét csuklóját, majd leült, és figyelte, ahogy a vér szivárogni kezd, és az élet lassan kiszáll a testből. Még mindig nem nyitotta ki a szemét. A tökéletes pillanat majdnem elérkezett. Már csak egyetlen vágás, lágyan, mint a vajban, ahogy elmetszi majd a torkát. A lány kába volt, ernyedt, nem állt ellen, miközben megerőszakolta, a kés a torkán, épp csak az első apró metszést ejtette… várt… várt… majd győzelmesen felnyögött a férfi, elvágta a lány torkát, és nézte, ahogy a vér kibuggyant, mert a lány élt…

Kimerülten dőlt hátra. Semmi sem mérhető ehhez a pillanathoz, ehhez az érzéshez. A tökéletes szexuális erőfölény. Már csak egy dolog volt hátra, amit meg kellett tennie. Elővette a zöld post-itet a zsebéből, és bal kézzel ráírta az üzenetet.

Megnézte a lányt. A szája nyitva volt. Becsukta, és az ajkára tapasztotta a zöld jegyzetlapot, ragasztószalaggal is odaerősítette, hogy biztos legyen benne, nem fog leesni. A kést újra a lány nyakára helyezte; tudta, hogy hol van az ütőér.

Ekkor mintha hallott volna valamit, ijedten hátrazöttyent. Még nincs készen… megállt egy autó, majd újraindított. Elbátortalanodott, megragadta a kamerát meg a táskát, lekuporodott, összehúzta magát, futásra készen várt… Ekkor a fájdalom újra a mellkasába mart, és a szíve olyan eszeveszetten kalapált, hogy kihallatszott, amint egymilliót vert percenként… minden elsötétedett a fájdalomtól… elfogta a félelem… és végül a félelem győzött…

Minden erejével a vezetésre koncentrált. Most már esett… a fájdalom újra lecsapott, most kevésbé erősen, és nem is annyira a szívébe, inkább a vállába… pontosan ott, ahol meghúzta azt az izmot tegnap, amikor megemelte az asztalt.

Elmenjen az ügyeletre? Most már jobban volt, szabályosan lélegzett, minden rendben, a szíve erős, mint az acél. Csak egy kis

baleset történt, és egy apró „gikszer”. Ellenőrizte a táskát maga mellett az ülésen, a kamerát keresve. Ott volt. A kés is.

Minden rendben, de ez most közel volt. Óvatosabbnak kell lennie, legközelebb elhagyatottabb helyet keres.

Már meg is van a következő lány. Ez magabiztossá tette, hogy látta maga előtt a jövőt, a terveit. Már hetek óta figyelte Vivian doktornőt. Most, hogy ilyen sebtében távozott, gyorsan innia és ennie kell. Mindig éhes volt a kis „kalandja” után. El kellene kerülnie a főutat, és a mellékúton maradni. Nem figyelt fel a közelgő viharra, bár a rossz látási viszonyok, a hirtelen sötétség előre jelezte a közeledtét.

Aztán nekiütközött valaminek.

1. fejezet

Big Sur, Kalifornia

Ez a nap is a szokott módon kezdődött. Fen Dexter későn kelt, már kilencre járt. Hector ébresztette fel, nagy mancsát az ágyra téve oldalba bökte, és megnyalta a karját. Egy labrador mindig nyalakszik, és ki kell engedni, mielőtt szétdurranna. A kilenc óra Hectornak késő volt. Fen kinyitotta az ajtót, megvárta, míg az állat végzett, beengedte, és visszafeküdt, hogy lustálkodjék egy kicsit. Csak hevert az ágyban, és hallgatta, ahogy a hullámok nagy robajjal csapkodják a sziklákat a szirt tövében.

Szikla-lak, Fen kicsi kaliforniai háza, ez – ahogy nevezte – az „elszigetelt csoda”, egy hegyfokon állt Big Sur és Carmel között. Az elszigeteltség persze vicc, miután az út csak száz méterre volt, és a ház sem nevezhető „csodá”-nak, sem csillogónak a sápadtkék stukkóival.

Tizenkét éve volt az otthona. Pillanatnyi ötlettől vezérelve vásárolta meg a férje váratlan, felfoghatatlan halála után. Hisz a férje makkegészséges volt, rendszeresen edzett, kilométereket futott, sőt a halálát megelőző napon háromórás teniszmeccset játszott. Aztán a reggeli tea után meglepetten – legalábbis Fen akkor úgy látta – ránézett, és összeesett. És Fen addigi élete véget ért.

Greg, az átlag amerikai fiú, ahogy Fen csipkelődve nevezte, a harmadik férje volt. Az első „a francia” volt. Fen akkoriban, húszévesen, kissé kétes életet élt Párizsban, tűsarkúban és alig valamit takaró flitterben lépett fel táncosnőként, rövid Sassoon frizurát viselt, mint akkoriban minden lány. Nem éppen ilyen életet képzelt a sok-sok évnyi balettozás után, de nem lehet mindenkiből

sztár, viszont sok emberrel találkozott. Beleértve a férjét is, akit ma már csak „a francia”-ként emlegetett. A férfit, aki a kezét fogta, lágyan csókolta, romantikus üzeneteket és hatalmas rózsacsokrokat küldött neki. Jóllehet a fehér rózsa sosem volt Fen kedvenc virága, hamar megszerette. A tizenöt évvel idősebb férfi elvált volt, gyerekei voltak, de feleségül akarta venni, és Fen hogy is tudott volna nemet mondani élete nagy szerelmének. Egy évig tartott. Aztán a férfi talált valaki mást. Egyszerűen ilyen volt.

Másodjára egy olasz zsidóhoz ment feleségül. Tudta is Fen, hogy létezik ilyen kombináció! Neki nem volt családja, és beleszeretett a férfi társaságkedvelő, közvetlen, kiterjedt családjába, amely átvette az életük irányítását, és még mielőtt észbe kapott volna, már arról kellett döntenie, katolikus vagy zsidó ceremónia szerint kelnek egybe. Végül egy huszárvágással oldották meg a problémát – egyszerű polgári esküvőt tartottak. Aztán, mivel a család nagy bánatára a rég várt gyermek nem érkezett meg, úgy vélték, hogy ezért Fen lehet a hibás. Érezte a lapos pillantásukból az asztalnál, a közös étkezéseken kihunyt örömből, hogy ezt gondolják, és mikor már nem bírta tovább és megkérdezte, döbbenetére kiderült, hogy igaza volt.

Miután csak polgári esküvőjük volt, a válás egyszerűen zajlott, és Fen ott maradt összetört szívvel, magányosan. Ismét egyedül a világban.

Egy hirtelen ötlet nyomán Kaliforniába repült, és felkereste egy régi barátnőjét egy kis szőlőültetvényes faluban, Sonoma megyében. Millie chardonnay-t termesztett, ami épp akkor jött divatba. Fen a válásai után (mindkettőben ő volt az ártatlan fél) megmaradt szerény megtakarításait a vállalkozásba fektette, és pénzügyileg ez mentette meg. És itt találkozott a harmadik férjével is. Az amerikaival.

Greg harmincnyolc éves volt, Fen huszonhét. San Franciscóba költözött egy pasztellszínű kis viktoriánus házba a Misszió negyedben, amely akkoriban épült ki, de még mindig voltak veszélyes részei. Túl veszélyesek, Fen tartott is tőle, hogy egyedül

éljen a környéken. De nem volt túl sokáig egyedül. Félállásban az egyetemen tanított, a szakterületéről, a tánc modern formáinak fejlődéséről tartott előadásokat, valamint önkéntesként támogatta az állatmenhelyet. Ekkor hívta fel Mr. Hermann Wright ügyvéd, hogy legyen szíves elfáradni az irodájába. Nagyon fontos ügyben, mondta, de ennél többet telefonon nem árulhatott el.

A fenébe, gondolta Fen akkor öltözködés közben – az alkalomhoz illő ruháját vette fel, szűk fekete nadrágot (szép, hosszú lába volt), fehér, puha lenvászon inget és a narancsszínű Hermès kasmírpulóverjét; ez utóbbi egy drága ajándék volt az első férjétől, abból az időből, amikor még csak udvarolt neki. Bepúderezte az orrát, leheletnyi vérvörös rúzst kent telt ajkára, gyorsan átkefélte aranyszőke haját. Egy utolsó pillantást vetett a tükörbe, ellenőrizve, hogy elég decensen fest-e Mr. Hermann Wright ügyvéd és a titkos mondanivalója számára. A francba az ügyvéddel. Senkinek nem volt oka beperelni. Talán mesés örökség találta meg valami távoli rokontól. Igen. Bizonyára. Puszit nyomot gyömbérszínű macskájára, Maurice-ra, aki utálta, ha egyedül hagyta, és elindult.

Taxival ment az ügyvédhez, mert nem akarta a tömegközlekedéssel járó felfordulást, habár a taxit nem engedhette meg magának. Mr. Wright impozáns irodája három emeletet foglalt el egy elegáns épületben a belvárosban. Mr. Wright már kevésbé volt impozáns, kicsi, szögletes és gyömbérszínű volt, mint a macska. Na de a mondandója, az tényleg figyelemre méltó volt. Alapjaiban rázta meg Fent, jobban, mint bármi életében. És még csak huszonhét éves volt, az isten szerelmére!

A férfinak is ezt mondta.

– De hát még csak huszonhét éves vagyok!

Mr. Wright megvonta a vállát, lesimította virágos selyem nyakkendőjét, és kedvesen a lányra nézett.

– Sok hasonló korú hölgynek már számos gyermeke van, Miss Dexter.

Fen a válás után visszavette lánykori nevét.

– Bizonyára nem okozhat nehézséget egy egészséges fiatal hölgynek, mint ön, felnevelni két kislányt.

– De ők nem az én gyerekeim – kiáltotta a lány sokkos állapotban. – Nincs is férjem! Hogy teheti ezt velem?

Aki ezt tette vele, egy távoli unokatestvére volt, és a további hír szintén villámcsapásként érte – mit villámcsapás, maga volt a tornádó! Jószerével nem is emlékezett rá, csak egyszer találkoztak, amikor még Párizsban táncosnőként dolgozott (az unokatestvére és a férje odamentek a színpadhoz, bemutatkoztak, megittak egy pohár pezsgőt, majd mosolyogva búcsút intettek). Most kiderült, hogy repülőgép-balesetben meghaltak. Egy kis Cessnával repültek magas hegyek fölött, amikor légörvénybe kerültek, és a gép lezuhant. Két kisgyermek maradt utánuk Manhattanben.

– Természetesen a gyermekekkel együtt megkapja az eltartásukhoz szükséges összeget is, ami bizonyosan elegendő lesz, még a főiskolájukat is fedezi.

– Főiskola? – Miről beszél ez az ember? Ő sem járt főiskolára!

– A lányok négy- és hatévesek. Vivian és Jane Cecilia. Ms. Dexter, nem tudom eléggé hangsúlyozni, hogy nincs más önön kívül, akihez fordulhatnának. Ön nélkül otthonba kerülnének. Sajnálatos, de már elég idősek az örökbefogadáshoz, az ilyen korú gyermekeket már nem keresik.

Hátradőlt, és a lány döbbent arcába nézett.

– Tudom, tudom – mondta kedvesen. – Ez nagy megrázkódtatás és iszonyú felelősség, de az unokatestvére kizárólag önt említette a végakaratában, lévén ön az egyedüli rokon, akire a legértékesebb kincseit hagyhatja abban a reményben, hogy ha szükség lesz rá, ön tudni fogja, mit tegyen.

Fen nem válaszolt.

– Itt van a fényképük – csúsztatott át az asztalon néhány fotót a férfi.

Fen nem vette kézbe, csak lebámult a képekre, a két távoli fiatal rokon arcocskájába. Az egyik sötét hajú, kemény tekintetű, a füvet

rugdossa szandálos lábával, nem hajlandó mosolyogni a kamera kedvéért, a másik szőke, kék szemű angyal, sugárzik az arcocskája.

– Bűbájosak – hallotta önmagát. Aztán hirtelen sírva fakadt, ott, az ügyvéd elegáns irodájában. Nézte a két kicsi lányt, akiknek nincs senkijük. Olyan ártatlanok voltak. Ő is egyedül volt tizennyolc éves kora óta. Arra gondolt, hogy amire felkérik, nem sokban különbözik attól, amit az elhagyott és bántalmazott állatokért tesz, mindkettőnek ugyanaz a szeretet a forrása.

– Tudnám szeretni ezeket a lányokat – mondta végül. Összeszedte a fotókat, és a táskájába tette.

– Mikor kapom meg őket?

És így történt, hogy Fen (a Fenella rövidítése, amit mindig is utált, mert úgy gondolta, hogy sztriptíztáncosnőhöz illik) „nagynéni” lett, nem „anya” a lányainak. Akik mostanra felnőttek, túljutva iskolákon és balettórákon, gyerekbetegségeken és a borzalmas tinédzserkoron, gimnáziumon, főiskolán, fiúbarátokon, szeretőkön, és közben egy családdá váltak.

Vivi, az idősebb már harmincéves, és a sürgősségi osztályon orvos San Franciscóban. JC huszonnyolc éves, épp sztárrá próbál válni, és egy kis klubban énekel, ami Fen véleménye szerint nem vezet sehova. Mindkét lánynak megvolt a maga élete, és Fen úgy döntött, hagyja, hogy éljék úgy, ahogy nekik jó. Épp elégszer beleavatkozott az életükbe korábban.

*

Még egy óra eltelt, mire Fen felkelt, és lement a konyhába. A sötét deszkapadló hideg volt a csupasz lábának. Hűvös nap ígérkezett. Feltette a kávét – imádta a reggeli kávé illatát –, lezuhanyozott, majd farmert és V nyakú pulcsit húzott, és először is kikefélte a kutya szőrét. Újra megnézte az időjárást – odakint még mindig szürkeség uralkodott, hideg széllökésekkel, amit nem szeretett. És a kutya sem. Fen annak idején Herkulesnek nevezte el, mivel erős volt, egy igazi

túlélő, és Hector hozzánőtt a nevéhez. Már tizenkét éve voltak együtt. Együtt és egyedül.

Megszólalt a telefon.

– Fen – hallotta Vivi sürgető hangját. – Találkoznunk kell. Még ma. Valamit el kell mondanom.

Fen a hangjából rájött, hogy a lány bajban van, de visszafogta magát, és nem kérdezett semmit. Majd később. Vivi harmadéves rezidens volt egy San Franciscó-i kórház sürgősségi osztályán. Állandóan túlórázott, és elég ritkán látták egymást. Most a lány közölte, hogy éjszakára is marad. Ez azt jelentette, hogy Fen jól teszi, ha elmegy Carmelbe, és beszerez ezt azt.

Felvette régi sötétkék esőkabátját, betuszkolta Hectort a Mini Cooper hátsó ülésére, ami nem volt könnyű, tekintve hogy a kutya közel ötven kilót nyomott. Hector rendszerint kidugta a fejét az ablakon, hogy szaglászhasson, de ma túl hideg volt ehhez.

Tizenkét éve Fen a kocsifeljáró végén találta Hectort. Amikor meglátta, azt hitte, hogy egy papírzacskó. Bosszankodott is, hogy odaszemeteltek a birtokára. Kiszállt az autóból, hogy felvegye és a szemétbe dobja. De helyette az apró Hectort találta, amint gyászosan nézett fel rá hatalmas barna szemével. Hát mit tehetett volna?

Carmelben szerencséje volt, egy Range Rover éppen kiállt a parkolóból, amikor odaért, így bőséges helyet hagyott neki. Szemetelt az eső, és Fen azt kívánta, bárcsak ne az új antilopbőr csizmáját vette volna fel. Az antilop nem nagyon bírja az esőt. Azért vette fel, mert lapos sarkú; Carmel macskaköves utcáin lehetetlen volt magas sarkúban közlekedni. Carmelben egykoron rendeletben írták elő, hogy csak lapos sarkút lehet viselni a városban, mivel rengeteg baleset történt.

Kiengedte Hectort a kocsiból, ő meg elszaladt újságot venni, majd átgondolva Vivivel közös vacsoráját, vett egy ropogós cipót, egy jó érett Manchego sajtot, lágy kecskesajtot és egy darab parmezánt, amit a salátába szánt. Vásárolt két üveg napai pinot noirt, amit a lány szeretett, és természetesen néhány üveggel barátnője, Millie sonomai

chardonnay-jából is, minden eshetőségre. Elégedetten fedezte fel azt a kívánatos rozmaringos-mazsolás sós kekszet, ami jól illik majd a sajthoz.

Már korábban elkészítette szokásos francia marhapörköltjét, a *daube*-ot (filézett steakből, amit jóféle vörösborral főzött lassú tűzön órákig, majd amikor már szinte szétmállott, gyöngyhagymát és friss répát adott hozzá). Néhány hete főzte unalmas és tétlen óráiban, miközben Beethoven *Ötödik szimfóniá*ja szólt, amely elnyomta a hullámok robaját. Jókora mennyiséget készített, több adagban lefagyasztotta, így ma csak elő kell venni és feltálalni – nulla erőfeszítéssel.

Mire befejezte a vásárlást, az eső erőre kapott. A szél majd fellökte, miközben a kutyát betuszkolta az autóba a vásároltakkal együtt. Amikor lefordult a házhoz vezető murvás bekötőútra, a fenyőfák az út mentén mélyen meghajoltak a szélben. A ház alatt a Csendes-óceán bömbölt, még a szélnél is hangosabban. De végre hazaértek. Épen és egészségesen.

*

Hét órára ropogott a tűz, a marhapörkölt kis lángon melegedett, a konyhaasztal megterítve kékeszöld műanyag nyelű késsel és villával, amit a Leclercben, egy olcsó francia nagyáruházban vásárolt. Szerette ezt az evőeszközt. A papagájdíszítésű tányérokat tette ki és az elegáns borospoharakat. A ropogós cipó fatányéron pompázott az asztal közepén, mellette a sajt éppen átvette a szoba hőmérsékletét, eközben odakint az eső vadul verte az óceánra néző terasz ajtaját.

Az időjárás olyan rosszra fordult, hogy Fen aggódni kezdett. Megpróbálta felhívni Vivit, hogy javasolja neki, forduljon vissza, de nem érte el. Kinézett az ablakon, de csak önmagát látta visszatükröződni az este mély sötétjében. Még egy hasábot dobott a tűzre, lábával arrébb tolva Hectort, mire az állat felmordult.

Hector ragaszkodott a meleg vackához. Akárcsak Fen, a kutya is örült annak, hogy nincs kint ezen az estén.

Fen nyugtalanul visszament a hálószobába, és megnézte magát a hosszú tükörben a szekrényajtón: farmert, az új antilopcsizmát (ami nyomta az ujját) és szürke V nyakú pulóvert viselt, ami jól illett ezüstös, állig érő apródfrizurájához.

Ötvenhét évéhez képest nem volt rossz az összkép, habár nem is olyan jó, mint szerette volna. Mik ezek a ráncok az orra felett például? Erre való a botox? Meg kell kérdeznie Vivi doktort, amikor végre megérkezik. Már ha megérkezik egyáltalán, amiben Fen kételkedett, amilyen erősen üvöltött odakinn a szél. Itt, a szirtfal tetején levő kicsi földnyelven a viharos szél hurrikánná erősödött, és az eső özönvízbe fordult. Lent a partot vad hullámok ostromolták.

Mindenre felkészülve bement a kamrába, előkereste a viharlámpást, visszavágta a kanócot, és ellenőrizte az olaj szintjét, majd bevitte a nappaliba, és elhelyezte az üveg dohányzóasztalon. Bekapcsolta a CD-lejátszót, hogy versenyezzen a szél zúgásával, és bort szürcsölgetve leült. Hallgatta, amint az eső kopogásától kísérve Beethoven zenéje felerősödik. Sosem húzta be a függönyöket, a mindig változó Csendes-óceán látványa miatt választotta ezt a helyet, a szürke bálnák és a játékos delfinek vonzották ide annak idején. Magányt keresett itt, és megtalálta. Aztán rátalált Hectorra. És ők együtt megtalálták az „egyedüllétet”.

Ma este volt valami különösen nyugtalanító a vihar erejében. Az ádáz vadság rémisztő volt, ahogy a kicsiny házat ostromolta. Az ablakok zörögtek, a gerendák recsegtek, az ajtók megremegtek a zsanérokon. Még Hector is aggódónak tűnt, felemelte a fejét, és kérdőn nézett Fenre, mintha ő megállíthatná az elemek tombolását.

– Bárcsak képes lennék rá, Hector – mondta neki, elértve a pillantását. Ő és Hector mindig tudták, mit gondol a másik.

Fen újra felkapta a telefont, hogy felhívja Vivit, de a vonal süket volt. Természetesen mindig a telefon volt az első, ami rossz időben

használhatatlanná vált. Próbálta mobilon is, de nem volt térerő. Na, most már nem tudott kapcsolatba lépni senkivel.

Homlokráncolva visszadőlt a kanapéra, és remélte, hogy Vivinek volt annyi esze, hogy visszaforduljon. Akármit akar is mondani, nem lehet annyira sürgős, hogy ne várhatna holnapig.

Megitta a borát, és éppen felkelt, hogy töltsön még, amikor kialudt a villany. És leállt minden. A CD-lejátszó, a tévé, a hűtőszekrény.

Fen pohárral a kezében megdermedt. Szinte tapintani lehetett a sötétséget és a hirtelen beállt csöndet. Az az alig észlelhető zaj is megszűnt, amit a háztartási gépek keltenek.

Érezte, hogy a kutya ott áll mellette. Mintegy magát is megnyugtatva szólt hozzá:

– Semmi baj, Hector.

Majd felkattintotta az öngyújtót, és meggyújtotta a viharlámpát. Megkönnyebbült, hogy korábban bekészítette, mert ebben a sötétben biztos nem találná meg a kamrában. Meggyújtotta a zömök zöld gyertyákat is a konyhaasztalon, ahol a vacsora már ott várt, körbejárt a házban, és meggyújtotta a mécseseket, amelyeket főként dekoráció gyanánt mindenhova elhelyezett, de most örült ezeknek a kicsi fényeknek is.

Már semmi tennivaló nem maradt. Odament a tűz elé, és leült a kutyával. Örült a lobogó lángoknak, mert hál' istennek a kandalló nem villannyal működött. A szél még hangosabbnak tűnt. Vagy csak a ház túláradó csendje miatt érzi úgy? Újra az ablakhoz ment. Ömlött az eső. Visszaült a tűzhöz. A kutya a térdére fektette a fejét, és összenyálazta a farmerjét. Egy hasáb hamuvá omlott a rácson. Fen még azt is hallotta, ahogy a bor lefolyik a torkán.

Kopogtak. Fen felugrott, a szíve a torkában dobogott. A bor Hectorra löttyent. A kutya fülét hegyezve a konyhaajtó felé nézett, felborzolódott a szőre. Ismét kopogtak. Hát persze, Vivi az! Csak ideért végül.

– Jövök! – kiáltotta Fen, ellökve az útból a kutyát.

Küszködött a széllel, hogy ki tudja nyitni az ajtót. Egy vad széllökés kitépte a kezéből, és nekivágta a falnak. A kutya a fogát vicsorította.

Egy férfi állt a tornácon. Vizes haja a koponyájához tapadt. Vér szivárgott a homlokából. Kezében kés.

2. fejezet

Fen megdermedt. Kiürült az agya. A vérében száguldó adrenalin sem késztette arra, hogy elszaladjon – csak állt, torkában formálódott a sikoly, aztán eszébe jutott, hogy sehol egy szomszéd, aki meghallaná, és Hector sem képes megvédeni, mert tizenkét éves és túlsúlyos, és hiába acsarog, amikor közben a farkát csóválja, mintha Fenhez hasonlóan ő sem tudná, mi a teendő ebben a helyzetben. Mit kéne csinálnia, amikor azon a bizonyos „sötét, viharos éjszakán” egy vérző alak áll a küszöbön, kezében kés, és mélyen az ember szemébe néz…

A vér visszatért Fen ereibe. Becsapta az ajtót. Reszketve elfordult, és nekidőlt. Be kell zárnia. Remegett a keze. A kulcs nem fordult. Rávágott a tenyere élével. Elakadt a lélegzete. Pokolian fájt. De a férfi még mindig ott állt az ajtó előtt. És, ó, istenem, Hector is odakint van!

Hector veszélyben van… ha történik vele valami, ő belehal… ha Hector támadna, a férfi leszúrja… jaj, Hector! Hívnia kell a rendőrséget… de hogyan, amikor süket a telefon…

Kinyitotta az ajtót. A férfi ott állt a falnak dőlve, egyik kezével vérző fejét fogta.

– Tűnjön innen! – sikoltotta Fen. – Hordja el magát, már úton a rendőrség… Hector! – kiáltotta a kutyának – Hector!

– Segítsen – mondta a férfi. – Kérem. – Azzal durván benyomakodott a nő mellett a konyhába. Fen nekinyomta a hátát a még nyitott ajtónak, és figyelte, ahogy a férfi leereszkedik a székre, amit Vivinek szánt a szépen megterített asztalnál, a papagájos

tányérokkal, az elegáns borospoharakkal és a zöldeskék nyelű késsel-villával.

Odarohant az asztalhoz, felkapott egy kést… ha csak megmozdul a pasas, belevágja. Bele lehet vágni valakibe egy recés kést? Nem úgy szól a tanács, hogy a szemébe kell döfni? De ez meg se mozdul, csak ül ott lehajtott fejjel. Mintha próbálná összeszedni magát. Te jó ég, itt van teljesen egyedül, kivéve Hectort… de hol van Hector, amikor itt kellene lennie, hogy megvédje…

Az ajtó még nyitva állt, és a konyhán végigsöpört egy szélroham. A gyertyák elaludtak. A viharlámpa fellobbant, és egy hasáb felparázslott a kandallóban.

El kellene szaladnia… de hová? Nincs szomszéd… Istenem, itt van egy vérző emberrel, aki a konyhaasztalánál ül és kést szorongat, a házat vihar ostromolja, Hector meg eltűnt, ő pedig nem tudja, mit tegyen…

A férfi csak ült lehajtott fejjel, a kés a bal kezében, homlokán egy vágásból vér szivárgott.

Vajon ettől eléggé legyengülhetett? Fen talán elszaladhatna, elrejtőzhetne a fák között… De meddig fusson? Utánamenne, hogy megkeresse…

A kést maga előtt tartva Fen tett egy tétova lépést a férfi felé. Alaposan megnézte magának, mert személyleírást kell majd adnia a rendőrségnek – már ha túléli. Most ébredt rá, hogy reszket.

Ekkor berontott Hector, az eső és az óceán illata ázott kutyaszaggal vegyült, különös egyveleget alkotva a még mindig rotyogó marhapörkölt illatával.

Egy újabb szélroham felborogatta a poharakat. A fakó ezüstös szőnyeg felemelkedett a sarokban, a tűz magasabban lobogott. Fen is életre kelt. A háza mindjárt összedől. Az ajtóhoz rohant, és minden erejét összeszedve becsapta, majd megfordult. Idióta! Most elvágta az egyetlen menekülési útvonalat, és most itt van egyedül a késes gyilkossal.

A férfi a kezére támasztotta a homlokát. Vér csöpögött az ujjai között.

– Ki kellett vágnom magam a biztonsági övből – szólalt meg hirtelen.

A nő hitetlenkedve bámult rá.

– A szél lenyomta az autót az útról, semmit sem láttam az esőtől, azt hiszem, nekiütköztem egy fának…

Hazudik…

– Milyen fa? Milyen autó? Hol van?

– Valamilyen fa, a bekötőút elején.

– Milyen autója van? – kérdezte Fen infókat gyűjtve a rendőrség számára, amikor majd el kell mesélnie a történetet…

– Range Rover. Fekete.

Persze, egy férfinak mindig fekete autója van.

– Meg kell néznem.

A férfi megvonta a vállát. Vér csorgott az arcán.

– Hát, ha most ki mer menni oda, bátrabb, mint én.

– Valószínűleg az is elég bátorság, ha itt maradok.

– Sajnálom – nézett a férfi egyenesen Fen szemébe. – Nem érzékeltem, milyennek tűnhet ez az egész. Bizonyára megijesztettem.

Fen az ajtóhoz hátrált, szemmel tartva a férfit. Egy váratlan mozdulat… simán megölheti.

– Megnézem az autót – mondta.

Megbotlott a küszöbben. Hector elrohant mellette, ki a valaha látott legfeketébb éjszakába.

Fen ijedten bámult bele a sűrű sötétségbe. Sehol egy lámpa, egy csillag sem világít az égen, az eső meg csak ömlik. Egy pillanat alatt bőrig ázott. Elemlámpa kellene. Miért is nem gondolt rá korábban? Eszébe jutott, hogy tart egyet az autóban, ami a garázsban van, a garázsajtót meg nyitva hagyta. A Minihez rohant, megtalálta a lámpát az egyéb holmi között a középső rekeszben. Megvan. De mi volt ez a zaj? Utánament a férfi? Nem, csak a szél az…

Menjen vissza a házba? De hova máshova mehetne? Képes lenne vajon vezetni ebben a viharban? Ó, milyen ostoba, a kocsikulcs ott maradt a tálalószekrényen a kis ezüsttálcán. Hülye, idióta, szerencsétlen bolond, ostorozta magát.

Az elemlámpa kevéske fénye alig néhány lépésnyit világított meg előtte. Előredőlve, a széllel küzdve haladt, meg-megcsúszva a murván.

És ott volt. A férfi fekete Range Roverje. Az orra beleállt a ciprusfába, amit Fen ültetett, amikor ideköltözött.

Szerencsét hoz, mormolta. Legalábbis a gazdák így hitték Franciaországban, ahol néhány évet élt. Na hiszen…

Eszébe villant, hogy a kesztyűtartóban szokás tartani a jogosítványt. Abból kiderül, ki ez a pasas. A vezetőoldali ülést nem tudta kinyitni. A sárban cuppogva megkerülte a kocsit. Az utasoldali ajtó könnyedén kinyílt. Becsusszant az ülésre, és kinyitotta a kesztyűtartót. Üres! Ez meg hogy lehet? Hisz ott kellene lennie a jogosítványnak, hogy kéznél legyen, ha egy rendőr megállítja, vagy baleset történik. Mint most is.

Hector benyomta ázott fejét a nyitott ajtón. Mintha gyászos képpel azt kérdezte volna: „Mi a csudát csinálunk itt, amikor ülhetnénk benn a tűz mellett is?” A kutyának igaza volt, de hogy menjen most vissza? Eszébe jutott, mit mondott a férfi: hogy ki kellett vágnia magát az övből. És igen, az elemlámpa fényében látszott a kettévágott öv.

Ült és gondolkodott. Megbízhat-e az idegenben? Amit eddig mondott, igaznak bizonyult. Nyilvánvalóan balesete volt, és most éppen összevérezi a székét. Megsérült és fájdalmai lehetnek.

Fen kiszállt az autóból, és visszacuppogott az özönvízben, miközben a szél hátulról lökdöste.

A férfi ugyanúgy ült, ahogy hagyta. Fen becsapta a konyhaajtót, és megállt, víztől csöpögve, akárcsak nemrég a férfi.

Igaza volt, a nyavalyás épp most vérezi össze azt a szép széket. Kivett egy törlőkendőt a fiókból, hideg vizet engedett rá, kicsavarta, és a férfi homlokára nyomta. Az felnyögött, és ránézett.

– Jól van, na – mondta –, nem vagyok baltás gyilkos.

Olvasott a gondolataiban.

– Akkor jobban tenné, ha odaadná nekem azt a kést – szólt Fen.

A férfi lenézett, és meglepődve látta, hogy még mindig a kést szorongatja. Odanyújtotta. Fen elvette tőle.

– Sajnálom, hogy megijesztettem.

– Nem vagyok ijedt – mondta Fen. – Na jó, lehet, hogy az voltam.

– Helyes.

Letörölte a vért a férfi fejéről. Látszott, hogy valóban segítségre szorul.

– Brandy! – kiáltott fel. – Bár lehet, hogy a brandy nem a legmegfelelőbb, ha valakit sokk ért – tette hozzá kétkedőn.

– A klasszikus megoldás – emelte fel a fejét a férfi, és Fen most nézte meg magának először rendesen.

A korát nehéz lett volna megsaccolni a vérző homlokával, és a nedves haja is bármilyen színű lehetett. Magas volt, jó száznyolcvanöt centi, karcsú, fekete bőrdzsekit és farmert viselt. Hm… jól nézett ki. Vajon törvényszerű, hogy egy gyilkos úgy fest, mint egy szörny?

Fen kitöltötte a brandyt, és úgy érezte, jobb, ha magának is tölt. Nem csak a férfi kapott sokkot. Fen azt hitte, eljött a vég.

Rosszallóan figyelte, amint a férfi egy slukkra felhajtja a finom italt – túl jó nedű az ilyesmihez. Az egyik lánytól kapta néhány éve karácsonyra. Most legalább kéznél volt.

Átázott, és reszketett a hidegtől.

– Várjon – mondta Fen –, hozom az elsősegélydobozomat, és kitisztítom a sebét. De előbb száraz ruhát veszek. És vegye le a dzsekijét, tönkreteszi a székemet.

„Basáskodó”, Fen szinte hallotta, amint a remélhetően „nem baltás gyilkos” ezt dünnyögte, miközben felment a lépcsőn, és

gyorsan belebújt egy régi szürke zseníliapantallóba és egy lila pulcsiba. Lenézett a csizmájára. Barna antilop, térdig érő, hegyes orrú, új. Teljesen belepte a sár. Tönkrement. Ezt is hozzácsaphatja az idegen számlájához, ahogy az egészségügyi ellátás költségeit.

Elővette a steril gézpólyát és a fertőtlenítőszert, ragtapaszt. Ragtapasz? Megőrült? A férfi megsérült egy autóbalesetben, ő meg ragtapasszal akarja orvosolni. Agyrázkódása lehet, törött csontja, kórházba kéne vinni, orvoshoz… vagy. Ó, istenem, orvos… Mi történhetett Vivivel?

3. fejezet

Vivian Dexter doktor az ország legfrekventáltabb sürgősségi osztályán ügyelt éppen, és nem volt nyugodt éjszakája. A kórház sürgősségi ügyelete mindenkit kezelt, a túllőtt drogosoktól kezdve a közúti és munkahelyi baleseti sérülteken át a különböző bűncselekmények sebesültjeiig. Ez évente ötvenezer beteget jelentett, és rendszerint várakozó tolóágyakkal volt tele a folyosó és az előcsarnok. Ráadásul a pszichiátriai sürgősségi osztály több mint hétezer pácienst kezelt évente. Mindig zaj és zsúfoltság volt a sérültek és a hozzátartozóik miatt, akik mind segítségre vártak.

Vivi többször próbálta felhívni a nagynénjét, hogy megmondja, nem tud kimenni hozzá a viharban, de nem járt sikerrel. Most aggódott, mert tudta, hogy Fen miatta fog aggódni. No meg biztosan valamelyik kedvencét készítette vacsorára, és számított a társaságára is, és nyilván tudni szerette volna, mit akart mondani neki Vivi olyan sürgősen. Vivi fáradtan sóhajtott. A telefon nem működött, minden repülőjáratot töröltek, az utak járhatatlanok voltak, ő pedig teljesen kimerült.

Ugyanazt a bordóvörös műtősruhát és fehér köpenyt viselte, ami egész nap rajta volt. Hosszú barna haját műanyag sapka alá rejtette, és mostanra nagyon ráfért volna egy mosás. Fájt a lába a praktikus fehér klumpájában, fázott és ragacsosnak érezte magát – egy jó fürdőre lett volna leginkább szüksége. Tíz órája volt szolgálatban. Vagy egy tucat kávénak nevezett híg löttyöt ivott meg már, befalt két Snickerst, és épp azon volt, hogy jöhet a harmadik, követve a chipset és a salátát, amit valaki hozott neki, és olyan íze volt, mint a fűnek. Egyszóval készen állt rá, hogy megigyon egy martinit és ledőljön

végre, amikor a mentősök egy hordágyra szíjazott fiatal nőt hoztak rohanvást.

Tizenöt perce telefonáltak, és a sürgősségi csapat már várta őket, ahogy a rendőrök is, akik komoly arccal, feszes hangon tanácskozva ott ólálkodtak a háttérben. Ez nem szokványos baleseti sérült. Valószínűleg gyilkosság áldozata.

Vivi magára kapta műanyag kötényét, és rohant, hogy felmérje a helyzetet. Egy valószínűsíthető gyilkosság, gondolta, ahogy átcsúsztatták a lányt a tolókocsira, akinek a fejét habmerevítővel rögzítették. Az erdőben feküdt hét vagy nyolc órán át. Arcán már a halál zöldes árnyalata. Talán már a hullaházba kellett volna vinni, nem a sürgősségi osztályra. Igazolvány nem volt nála.

Vivi megnézte a pulzusát. Alig vert. Ez is csoda volt, mivel a támadás nyilvánvalóan jó néhány órája történhetett.

Súlyos seb a nyakon, sorolták a mentősök, a csuklója szintén átvágva… Rendőrök hajoltak oda, akadályozva a csapat munkáját. Vivi rájuk mordult, hogy táguljanak. Még egyszer szemügyre vette a lányt, majd szinte sokkban hátralépett. A lány torkát átvágták.

Újra elhessegette a rendőröket, hiszen ez az ő helyszíne volt. Egy lány életveszélyben van, egy élet épp kiszállni készül a testből, és neki és a csapatának kell megmentenie: epinefrint kell adni a szívébe, infúziót kell kapnia, meg vért. A metszés a nyakon tiszta volt, nyilván nagyon éles késsel ejtették, ami kétségkívül arra utalt, hogy célzottan történt, csak a gyilkos valamiképpen elvétette a nyaki ütőeret. Feltételezte, hogy a lány száját leragasztották, de ezzel majd a rendőrök foglalkoznak. Bizonyíték lehet. És brutálisan megerőszakolták.

Vivi a rosszullét határán volt, és tudta, ahogy mindenki más is, hogy ez már a negyedik fiatal nő, akit ilyen módon gyilkoltak meg az elmúlt évben. A különbség annyi volt, hogy ez a lány még nem halt meg, és nem is fog, ha mindent megtesz érte. Ő és Isten. És a sebészek, akik, a lány szerencséjére, értik a dolgukat.

Felhívta közülük a legjobbat, aki elég bátor volt, hogy az időjárás ellenére bejöjjön, lemondva az éjszakai pihenésről. A lányt elgurították az összes csővel és kanüllel és üveggel és vérzsákkal és gyógyszerrel és egyéb holmival együtt a lifthez, hogy felvigyék a sebészetre. Vivi nézte az ajtót, ahogy becsukódott mögötte, és tudta, hogy ez a lány utolsó esélye.

Vivi is sebész akart lenni. Készült rá néhány évig, majd abbahagyta. Akkor nem tudta pontosan, miért tett így, de most, elnézve a fiatal lányt, megértette. Nem voltak elég erős idegei hozzá. Az ő helye itt volt, a sürgősségin. Ebben volt jó.

Levette a véres köpenyt. Fáradtan a falnak dőlt, karját összefonta, és nézte magát a tükröződő ajtóban. Harmincéves, százhatvan centi, kicsit gömbölyded az ügyeletben elfogyasztott túl sok snacktől, és a fáradtságtól és a számtalan kávétól sárgás a bőre. Most sárgásszürkének tűnt a vérpecsétes műtősruhájában. A műanyag sapkával a fején úgy festett, mint egy múlt századi mosogatólány. És úgy is érezte magát. Akár padlót is súrolhatna négykézláb egész nap, ha ezzel segíthet néhány embernek. Betegeknek. Áldozatoknak. Sérülteknek. Hívják őket bárhogyan, az övéi voltak egy rövid ideig, és mindent megadott nekik.

– Elnézést, nővér.

Vivi körülnézett, hogy lássa, ki szólt hozzá. A rendőr magas volt, keménykötésű, nagy lábú a hatalmas csizmájában. Kék szeme komolyan mélyedt az övébe. Arcát erős borosta fedte.

– Bocsánat, nővér – mondta újra.

– Doktor.

A férfi bólintott, még mindig komoly arccal.

– Úgy értem, doktornő.

– Persze hogy úgy értette.

– Nincs semmi baj a nővérekkel – vágott vissza a férfi.

– Nekem aztán nem kell magyaráznia – mondta csípősen, és tudta, hogy nem akar beszélni a férfival. Túl fáradt volt.

– Bradley Merlin nyomozó vagyok – nézett rá várakozásteljesen a férfi.

– Felejtsen el – mondta a lány szárazon. – A műszakom öt órája lejárt. Fáradt vagyok, és útban hazafelé. Beszéljen valaki mással, jó?

– Magával kell beszélnem.

Az arca változatlanul komoly volt, mosolynak még árnyéka sem látszott. Hivatalos volt, amilyennek neki is lennie kellene, emlékeztette magát Vivi.

– Kétlem, hogy van esélye a lánynak – mondta. Ezt a zsigereiben érezte.

Brad Merlin nyomozó lehajtotta a fejét. Nem a sokk miatt. Járt már itt korábban is, hallotta ezeket a szavakat is.

– Tudom – felelte. – Én értem elsőként a helyszínre.

– Ez egy őrült – mondta Vivi. – Felvágta a csuklóját, megerőszakolta, és elmetszette a torkát. Szerencsére nem találta el a verőeret. Habár tiszta vágás volt – tette hozzá –, nagyon éles késsel. Ilyen vágáshoz szike kell. Egyetlen rántás, semmi nyiszatolás, ha érti, mire gondolok. Érthetetlen, miért tévesztette el a verőeret.

– Értem.

Felmérve a férfit, Vivi úgy gondolta, hogy valóban érti. Végül is nyomozó, igyekszik tenni a dolgát. Akárcsak ő.

– Lobavitch doktorral beszéljen majd. A sebésszel. Ő majd elmondja, amit kell.

– De nem mindent – felelte Merlin nyomozó.

Vivi ellendítette magát a faltól. A térde remegett a fáradtságtól. Ahogy a keze is.

– Mire van még szüksége? – kérdezte türelmetlenül.

– A telefonszámára.

Vivi döbbenten bámult rá.

– Jaj, nyomozó. – Lerántotta a műanyag sapkát, és kirázta a haját, ami ragadt az izzadságtól. – Miért nem megy inkább, hogy megoldjon néhány bűnügyet?

– Előbb meg kell sétáltatnom a kutyámat – kiáltott utána a férfi, mert Vivi már rohant is. – Sétáltathatnánk együtt a kutyáinkat. Vagy inkább inna valamit?

– Nincs kutyám – válaszolt vissza Vivi, belökve az ajtót. – Megvan a magam élete.

– Azt meghiszem – mondta Brad Merlin. Nézte a nőt munka közben, és azt gondolta, hogy bizonyára jól eligazgatja az életét.

4. fejezet

Az idegen már levette a bőrdzsekijét, de ugyanúgy ült a konyhaasztalnál, és a papagájos tányérra meredt, amikor Fen lejött az emeletről, immár száraz ruhában. Géz, ragtapasz és fertőtlenítő volt a kezében.

– Szép tányér – szólalt meg az idegen, és felnézett rá.

Barna szeme volt. A haja már megszáradt, és a viharlámpa és a gyertyák fényében Fen úgy látta, az is sötétbarna. Rózsaszín pólójának az eleje is vizes volt.

– Vegye le – rendelkezett Fen. – Hozok törülközőt, hogy megszáríthassa magát. Szeretem a papagájokat – tette hozzá, visszakanyarodva az előző megjegyzéshez. – Nagyon beszédes madarak. Egy rokonomnak volt egy, sok évvel ezelőtt. Luchay. Több mint száz évig élt, azt hiszem.

– Ezt nem tudtam. Hogy ilyen sokáig élnek.

Lehúzta a pólóját, és ott ült félmeztelenül, tétován, hogy mi lesz a következő lépés. Fen felmérte, és ártalmatlannak ítélte. Megsérült, ahogy beverte a fejét az autóbalesetben. Legalábbis az elmondása szerint. Vajon igaz? Vagy megint hülyére veszik. Fogta az átázott pólót, két ujjával eltartotta magától, ami megnevettette a férfit.

– Miért rózsaszín? – kérdezte Fen, és beledobta a mosogatóba, aztán kinyitotta a csapot, és megtöltött egy kis tálat.

– Miért ne? Szeretem, ahogy maga a papagájokat.

– Egy férfi nem visel rózsaszínt. Legalábbis az én időmben nem tették.

A férfi összefonta a karját, eltakarva meztelen mellkasát.

– Az nem lehetett olyan régen.

Fen ránézett, felvonta a szemöldökét. Mit akarhat ezzel a bókkal? Félholtnak kéne lennie. Kilöttyent a víz az edényből, ahogy odament a pasashoz. Hector utánabaktatott, közben felnyalta a cseppeket, aztán leült, szemét az idegenre szegezte. Mély morgást hallatott.

– Most miért csinálja ezt a kutya? – morfondírozott fennhangon Fen. – Rendszerint barátságos jószág. Remélem, hogy nem maga a baltás gyilkos. Mert ha igen, az azt jelenti, hogy ostoba nőszemély vagyok, pedig azt hittem, hogy ezt már kinőttem.

Bemártott egy gézcsomót a vízbe, és tisztogatni kezdte a férfi homlokát. A mély vágás elég csúnyának tűnt, hat-hét centi hosszan húzódott a hajas fejbőrtől a bal szemöldökéig, biztos, hogy össze kell varrni.

A férfi behunyta a szemét, amíg ő a sebet tisztogatta. Fennek feltűnt, hogy nem igyekezett összebarátkozni a kutyával. Tudomást sem vett róla. Talán ezért morgott rá Hector, hogy felhívja magára a figyelmét – a férfiak szoktak így viselkedni a nőkkel. Fen ismerte ezt a viselkedést. Elvégre három házasság van mögötte. Úgy tűnik, lassan tanul.

– Nős? – kérdezte.

A férfi szeme még mindig csukva volt.

– Úgy nézek ki, mint egy házasember?

Fen vállat vont, s meghúzta a nedves gézt, mire a férfi összerándult.

– Hoppá, bocsánat. Lehetne. Gyertyafényben… az ember sosem tudhatja… egy fickó egyedül odakint, randevúra siet… talán egy férjes asszonyhoz.

A férfi felnevetett, kinyitotta a szemét, és ránézett.

– Miért pont férjes asszonyhoz?

– Mert könnyű préda. Unott, magányos, régi bútor, mondhatnánk. Egy kis bók csodákra képes… „milyen remekül néz ki”… „ó, maga igazán vonzó”… – Fen megvonta a vállát. – Csak ennyi kell.

A férfi tettetett irtózattal vonta fel a szemöldökét.

– Maga cinikus.

A vágás újra vérezni kezdett.

– Ne ráncolja a homlokát – szólt rá Fen. Átitatta a gézt a fertőtlenítőszerrel, és szigorúan rányomta a sebre. – Nem vagyok cinikus, csak realista. És tudom, mert én is voltam ilyen helyzetben. Egyike voltam ezeknek a férjes asszonyoknak. Tudja, ahogy a régi közhely mondja, én is bekaptam a horgot. Én voltam a nap fogása.

– Jézusom!

– Kész – lépett hátra Fen. Homlokráncolva szemrevételezte a munkáját. – Nem fest túl jól. Orvoshoz kéne mennie vele.

– Milyen kár, hogy itt nincs kéznél.

– Majdnem volt. – Fen a terített asztalra mutatott. – Az unokahúgom orvos, őt vártam ma estére. Azt hittem, ő kopogtat.

– Helyette én voltam.

– Hát igen, maga volt. Még a nevét sem tudom.

– Alex vagyok – mondta a férfi.

– Fen – mondta a nő.

Egymás szemébe néztek. Valami felszikrázott közöttük.

– Semmi vezetéknév. – Fen végigsimította lila pulóverét. – Maradjon így? A kettőnk titka.

– Mint egy randevún.

A nő felnevetett.

– Elég rég randevúztam utoljára. – Fogta az edényt, és a mosogatóba öntötte a véres vizet. – Annak idején kedveltem a randevúkat.

– Úgy hangzik, mintha több lett volna, mint nekem.

Fen nekidőlt a mosogatónak, karba fonta a karját, hosszú lábát bokában keresztezte.

– Meglehet. Idősebb vagyok magánál.

Hector odament, és a lábához telepedett. Kint felerősödött a szél. Jégeső verte az ablakokat. A viharlámpa és a gyertyák lángja meglibbent.

– Szerencse, hogy ebben a fényben nem látja a valóságot. Na, jobban teszem, ha teszek pár ragtapaszt a sebére, mielőtt összevérezi a szép székemet – mondta élénken Fen.

A férfi megint lehunyta a szemét, miközben Fen a homlokára nyomott három ragtapaszt.

– Kész – jelentette ki, és szemügyre vette a művét. – Most pont úgy néz ki, mint egy járóbeteg a sürgősségin.

A férfi hátratolta a széket, karját a feje fölé nyújtotta. Fent megint elfogta az idegesség; micsoda dolog – egy félmeztelen férfi az ő kis konyhájában. A mellkasa kellőképpen domborodott, és sötét szőr borította, a csípője keskeny. Nagyon vonzó férfit mentett meg ezen a sötét, viharos éjszakán.

– Hozok magának egy felsőt – mondta.

A férfi a bőrdzsekijéért nyúlt.

– Ne aggódjon, már veszem is a kabátomat, és indulok.

– Dehogy indul. Ebben az állapotban és ilyen viharban nem. Várjon egy kicsit. – Fen elvett egy gyertyát az asztalról, és felment a vendégszobába, ahol egész kollekciót tartott tartalék pulóverekből a vendégei számára, akik azt képzelték, hogy élvezik majd a végtelen kaliforniai napsütést, aztán majd halálra fagytak az óceán felől fújó szélben.

Amikor visszaért, a férfi a padlón ült Hector mellett, és a kutya füle tövét vakargatta. Ez a férfi egy csábító.

Odaadta neki a fölsőt. Szürke volt, a hátán piros betűs *Stanford* felirat.

– Jó suli – jegyezte meg elismerően a férfi, és belebújt a pólóba.

– Sajnos nem jártam oda.

A férfi odament hozzá, elvette a gyertyát, és visszatette az asztalra.

– Akkor hová járt?

Fennek nevetnie kellett, hogy a férfi hirtelen átvette a kezdeményezést.

– Az élet iskolájába.

– Meséljen róla.

– Mit szólna egy italhoz? – váltott témát Fen.

A férfi fontolóra vette.

– Rendben, előbb egy ital, aztán az élettörténete.

Fen zavartan végigsimította a haját.

– Mit inna?

– Úgy látom, van egy nyitott üveg vörösbor.

– Igen jóféle pinot noir. Vivinek készítettem ki.

– Mivel Vivi nincs itt, mi lenne, ha megosztoznánk rajta? – Felkapta az üveget, és töltött a két üvegpohárba, majd az egyiket odaadta Fennek.

– A két idegenre, ahogy Bergman és Bogart együtt vészeli át a vihart a *Casablancá*ban – emelte a poharát a nő felé.

– A két idegenre – felelte Fen, aki nem emlékezett jól a filmre, de remélte, hogy Bogart jó fiú volt.

Odakinn tomboltak az elemek. Fen elmosolyodott, és belekortyolt a borba. Lesz, ami lesz – kezdte élvezni a helyzetet.

5. fejezet

Vivi végül elszabadult az osztályról, és szaporán szedte a lábát a kórház parkolójában, mintha attól félne, hogy ha késlekedik, elkapják és visszaviszik dolgozni, hogy összerakja a törött embereket. Az mit sem számít, hogy ő is összetört. Az élet megy tovább.

A nagy, visszhangos parkoló szinte üres volt, itt-ott állt csak néhány autó. A lány megnyomta a lift hívógombját, és egyik fájó lábáról a másikra állva idegesen nézett körbe. Még mindig a kopott fehér klumpában volt, amit egész nap viselt. Alig várta, hogy levegye, és állig belemerüljön egy kád forró vízbe. Legalábbis azt remélte, hogy lesz forró víz. Alagsori lakásában, egy öreg viktoriánus házban vagy a vízszolgáltatás, vagy a fűtés nem működött. Voltak pillanatok, mint például a mostani, amikor Vivi azt kívánta, bárcsak egy jól felszerelt modern garzont vett volna közelebb a kórházhoz, de persze elcsábította a bájos csúcsos oromzat, a fafaragás, és természetesen a szépség.

És persze előfordult, mint most is, amikor tíz órát talpalt, és a feje tele volt a majdnem halott, átvágott torkú lány képével, meg az elkeseredettséggel, hogy azt kívánta, bárcsak valami normális nyolcórás állása lenne, kiszámítható szabadidővel. Meg azt is kívánta, hogy csillapuljon már a vihar, és jöjjön végre az a rohadt lift. Megint megnyomta a gombot, hallotta, ahogy feljebb zúg, közben fázósan toporgott.

Elővette a mobilját, és újra megpróbálta felhívni Fent. Még mindig nem volt vonal. Pedig annyira, de annyira szeretett volna beszélni a nagynénjével ma éjjel.

Aggódott miatta, hogy egyedül van a szirten álló villában ebben a viharban, amikor tombol az óceán, és a szél tán le is sodorhatja a házat a mélybe. Miért is költözött oda Fen tizenkét évvel ezelőtt! Miért nem a közelben vett lakást, vagy legalább Marin megyében! De Fen beleszeretett Big Surba, a házba, a kilátásba, és főként az egyedüllétbe. Valójában Vivi nagyon hasonlított Fenhez.

A lift megállt valahol feljebb néhány emelettel, és nem adta jelét, hogy lejönni készülne. Vivi újra megnyomta a gombot, de semmi reakció. A lépcsőn kell lemennie.

A parkoló kihalt volt, senki nem merészkedett ki a viharba, hogy hazasiessen a családjához, vagy mint ő, egy kád forró vízhez.

A lány tétovázott. A lépcsőház elhagyatottnak tűnt, a lift nem moccant… és valaki jön lefelé a lépcsőn, lassú, nehéz léptekkel… Vivinek égnek állt a haja, a karja csupa libabőr lett. Próbálta sürgősen átgondolni, mi is a teendő, ha ilyen elhagyatott helyen van, mint ez… egy megerőszakolós helyen, ahogy ezeket a többemeletes garázsokat gyakran nevezték. Eszébe jutott, hogy van a táskájában darázsirtó spray – a modern nő fegyvere… tíz méterről is képes belefújni vele egy férfi szemébe…

– Helló, Vivi, még itt van?

Vivi térde megcsuklott, egész testében remegett. Dr. Sandowski volt csak.

– Ó, helló, vagy inkább jó éjszakát – felelt, és megkönnyebbülten intett. – Épp hazafelé tartok.

Ralph Sandowski a kollégája volt, nemzetközi hírű pszichiáter, aki járta a világot, és előadásokat tartott a poszttraumás stresszről, amiről az emberek igen keveset tudtak. Legalábbis Sandowski ezt mondta Vivinek meghökkentően vidáman, egy pohár kávénak nevezett híg lötty fölött a kórházi büfében. Azt is mondta, néha úgy tűnik neki, hogy az emberek többsége valamilyen poszttraumás stressztől szenved.

Vivi eltöprengett ezen az információn, majd rájött, hogy nincs is meglepve. Maga is szenvedő alany. Különösen most, ma éjjel.

Amikor ennyire letört. Ahogy ott állt a parkolóban és Ralph Sandowskira nézett, átfutott a fején, vajon a pszichiáter tudna-e segíteni a problémáján.

Magas, vékony férfi volt, kicsit görnyedt tartású. Fekete steppelt kabátja gallérját felhajtotta. Sötét haj, szemüveg, természetesen szarukeretes – mi mást viselne egy jó terapeuta? Ralph Sandowski tulajdonképpen vonzó férfi volt. Vivi feltételezte, hogy nők sokasága randevúzna vele szívesen, vagy legalábbis időpontot kérne tőle, hogy kiönthessék neki a lelküket, és meghallgassák, amint megnyugtatóan elmondja, hogyan birkózzanak meg a problémával, és közben odanyújtja nekik a doboz papír zsebkendőt.

– Csak véget ért a műszakja – mondta Sandowski, és odaintett neki, nekivágva a következő lépcsősornak.

– Véget ért – nyugtázta Vivi. – Újabb lányt hoztak be ma éjjel. Hét vagy nyolc órával ezelőtt támadhatták meg, de túlélte. Épphogy. Persze nem a gyilkosnak köszönhetően.

– Sajnálattal hallom – mondta a férfi. Visszalépett a lépcsőről. – Volna kedve meginni velem valamit?

– Ön a második ma éjjel, aki ezt kérdezi – mondta Vivi, mert eszébe jutott Merlin nyomozó.

– Népszerű lány – jegyezte meg a férfi.

Vivi a megtépázott idegei ellenére felnevetett. A félelmei olyan ostobának tűntek most.

– De rég is volt – mondta sajnálkozva. – Tegnap… vagy azelőtt…

Ralph Sandowski megtorpant a lépcső tetején. Feljebb tolta lecsúszni készülő szemüvegét.

– Még mindig az, ha a véleményemet kérdezi – mondta jelentőségteljesen.

– Maga kedves ember, Ralph doktor – mondta Vivi, majd lement vele a lépcsőn, örülve a társaságának. Végre ott volt a Jeep. – És köszönöm az ajánlatát.

– Egy másik alkalommal esetleg, hm?

A lány érezte, hogy Sandowski összevont szemöldökkel figyeli, amint sebességbe teszi az autót és kilő. A lány rámosolygott elhaladtában.

6. fejezet

Brad Merlin nyomozó épp akkor lépett ki a körzeti rendőrőrsről, amikor Vivi a kórházból. Ő is az autójához ment, habár ő az utcán parkolt Ford 250-es pickupjával, ami természetesen fekete volt, acél vonóhoroggal ellátva, hogy kis hajóját el tudja vontatni a tóhoz. Szeretett táborozni, horgászni, körbeülni a tüzet a fiúkkal és beszélgetni. Ha szerencsések voltak, akkor sült halat ettek, ha nem, akkor steaket vagy bármit. Kell a férfiembernek a kikapcsolódás, de Vivi Dexterhez hasonlóan neki sem jutott ilyesmiből túl sok.

A kutyája az utasülésen csücsült, orrát az ablaknak nyomva. Egy uszkár. Nem a mini fajta, de határozottan kicsi. Ráadásul némi rozsdás rózsaszín beütéssel. A volt felesége kutyája volt, és a Falatka névre hallgatott. Amikor a felesége néhány évvel ezelőtt összepakolt és elment, a kétségbeesett Falatka csak állt és bámult, majd kilenc méter magasból utánavetette magát. Brad önpusztító hangulatában először majdnem a kutya után ugrott maga is. De végül lement az utcára, és megmentette a jószágot.

A felesége közölte, hogy sem Bradre, sem a kutyára nem tart többé igényt, így a fájdalmas pillantásától legyőzötten Brad megtartotta az ebet. Természetesen meg kellett változtatnia a nevét. Mégsem szólongathatta sétáltatás közben a parkban, hogy „Falatka! Falatka”! Eszébe jutott egy történet Dorothy Parker kutyájáról, egy spánielről, amely türelmetlenségében, hogy mielőbb az alsó teraszon ácsorgó vendégek közé vegyüljön, egy hasonló ugrást hajtott végre kilenc méterről. Parker ezek után Röppentyű Bolondnak nevezte a kutyáját. Így lett Falatkából Brad Röppentyű Bolondja.

Rájött, hogy az uszkár intelligens, tanítható, kedvelhető, és nem vedlik. Jobb lett volna, ha nem rozsdás-rózsaszínes árnyalatú, de Brad nem trimmeltette, hanem meghagyta bozontosan, és nem törődött a gúnyos mosolyokkal, amelyeket a nagydarab rendőr és a finomkodó kis kutya együttese váltott ki.

– Rá se ránts, Röppentyű – mondta vígan. – Te is jól elvagy, meg én is, a többi meg nem számít.

Kiengedte Röppentyűt az autóból. A kutya ide-oda szaglászva körbenyargalt, majd visszatért, és amolyan na-most-mi-következik pillantást vetett rá.

– Találd ki – mondta Brad.

Majd elindultak Veronica grillbárja, egy régies, tanyaház stílusú csehó felé. A bárnak keskeny, félköríves bádogpultja volt, és az üvegpolcokon mindenféle italok sorakoztak, amit csak el lehet képzelni. Köztük Maker's Mark bourbon, amit Brad leginkább szeretett, és a kedvenc Kirin söre is. A bokszokat repedezett, vörös műbőr fedte, talán a hatvanas évekből, ahogyan a gömblámpák is abból az időből maradhattak meg, kellemes narancsos fénybe borítva a belteret. A bárszékek azonban újak voltak, és Brad mindig a pult kanyarulatához ült, ahonnan a helyiség mindkét felét beláthatta, különös tekintettel az ajtóra. Egy rendőr mindig rendőr, tehát tudni akarta, ki érkezik, ki távozik, és ki van bajban. „Baj” persze nem igazán történt Veronica bárjában, mivel köztudottan a helyi rendőrök törzshelye volt, ráadásul Veronica, nagydarab, nagy mellű és nagyhangú nőszemély lévén erős kézzel kormányozta birodalmát. Senki sem kekeckedhetett Veronicával büntetlenül.

A tulaj ma este fekete bársonyruhát viselt, ami itt-ott flitterektől csillogott, és ő maga is ragyogni látszott. A mély dekoltázsból majd kibuggyant a keble, és Veronica meg volt győződve róla, hogy roppant szexi és vonzó. Brad ezt magától a nőtől tudta.

Veronica platinaszőke, ondolált frizurájáról mindenki tudta, hogy paróka, de senkit sem érdekelt. Mindenkinek a haverja volt, de senkinek a felesége. Hetvenéves volt, de egy nappal sem látszott

többnek ötvennél, mint vörösre rúzsozott szájával nemegyszer kinyilatkoztatta.

Már negyven éve vitte a bárt, és mostanra semmi sem tudta meglepni. Az üzlet fölött lakott, és szűk ételkínálatot tartott, csirkeszárnyat és hamburgert szolgált fel (amerikai módra, egyféle sajttal és passz). A helynek különösen barátságos illata volt ezen a hideg esős estén az aznapi maceszgombócos csirkelevestől. Veronica édesanyja zsidó volt.

Veronicának tetszett Brad Merlin. Mint általában minden nőnek. Brad negyvenéves volt, száznyolcvannyolc magas, gyomortájon kissé kerekedő, de a sok gyorséttermi kaja és alkohol ellenére még elég fitt. Sűrű, sötét haja rakoncátlanul szerteszét állt. Bozontos szemöldöke árnyékot vetett a szemére, és Veronica néha erősködött, hogy hadd vágja le. A szeme sötétkék volt, valami norvég felmenőnek köszönhetően, mint Veronicának egyszer elmesélte, és ha nem borotválkozott, az álla kékes árnyalatot öltött, ez azonban már egy ír ős örökségeként. Rendőrhöz illően nagy lába volt.

Bradet nem lehetett jóképűnek mondani, de a nők határozottan vonzónak találták. Habár Veronica tudta, hogy igazából csak egy nő volt az életében, a felesége. Ő pedig elhagyta egy másik férfiért, akinek több szabadideje és drágább autója volt, ráadásul európai nyaralást is megengedhetett magának. Ezt az összetört szívű Bradtől tudta meg, amikor a szakítást követő fájdalmában egyszer közlékenyebb volt a szokásosnál. Így Brad és Röppentyű (akkor még Falatka) lapátra került, és Veronica tudta, hogy az a seb még mindig fájt.

Brad egyedül élt egy eredetileg istállónak épült házban, ami később garázs lett, majd gazdátlanná vált, mígnem Brad elhatározta, hogy időt és pénzt ráfordítva lakóhellyé alakítja magának. Nem volt nagy, de jutott hely benne a könyvespolcnak, zenelejátszónak, kávégépnek és a kutyának.

– Mi kellhet még – kérdezte Veronicától – egy magamfajta férfinak?

A nő tudott volna válaszolni, de nem tette.

– Hogy vagy, Mágus? – kérdezte most Veronica a belépőt, majd lenyúlt a pult alá a kutyakekszért, amit kizárólag a kutyás vendégei miatt tartott, és odadobott egyet Röppentyűnek. Veronica Mágusnak hívta Bradet a Merlin vezetéknév miatt. – Mi kéne?

Az ételre célzott, nem az italra. A pohár Maker's Mark már ott várt a pulton, és Röppentyű is ropogtatta már a kekszét, összemorzsázva a padlót.

– Levest kérek, Veronica – felelte Brad. – Na, és hogy van ezen a pocsék éjszakán, amikor se embernek, se állatnak nem volna kint a helye?

– Én jól vagyok, bár az is igaz, nem én járkálok kinn, hanem maga.

– Sétálni kell a kutyának.

Veronica megvizsgálta a barackrózsaszín ebet, amint mancsát szabályosan tartva ott ült, és a második kekszben bizakodva felnézett rá.

– Nem kéne ezt a szegény jószágot feketére festetni? – kérdezte, miközben a Kirint csapolta, ügyelve, hogy szép habja legyen, ahogy a férfi szerette.

Brad megvonta a vállát.

– Így kaptam, így marad. – Majd az ajtó felé fordulva figyelte, ahogy kollégája, Jerusalem Guiterrez belép a helyiségbe.

Guiterrez mexikói-szicíliai volt, családos ember négy gyerekkel, főiskolai végzettséggel, egy őt imádó feleséggel és egy pokoli anyóssal. Alacsony volt és vékony, pirított búza színű, és az elképzelhető legfehérebb fogsorral rendelkezett. Brad állította, hogy Guiterrez képtelen lenne lesből dolgozni, mivel a banda észrevenné ragyogó fogsorát, és lelépne. Akárcsak Bradnek, az ő dzsekije alatt is ott lapult a Sig Sauer.

Mielőtt Guiterrez odaért volna, Veronica már letette a pultra a dupla adag Patron Silvert.

– Ma ki vezet? – kérdezte.

Brad Guiterrez irányába bökött, Guiterrez pedig Brad felé fordította a hüvelykujját. Mindketten elvigyorodtak.

– Röppentyű és én sétálunk. Mint minden este – mondta Brad.

– Visszasétálok veletek – támaszkodott egy Brad melletti bárszékhez Guiterrez. Levette átázott dzsekijét, és maga mellé tette.

– Tönkreteszi a székemet – panaszkodott Veronica.

– Örüljön, hogy ilyen éjszakán van vendége.

– Magának sem kint kéne kóricálnia – felelte Veronica Bradre kacsintva.

Guiterrez kissé zavartan nézett, és Brad elmosolyodott.

– Ez szó szerinti értendő, pajtás – mondta. Majd ivott egy kortyot, és vágott egy grimaszt.

– Miért is kedvelem ezt az anyagot? Apám, amikor gyerekkoromban megfáztam, egy adag whiskyt diktált belém. Azt mondta, meggyógyít.

– És használt? – kérdezte Jerusalem Guiterrez, akit mindenki csak Jerrynek szólított. Élvezettel magába döntötte a tequiláját, és nem foglalkozott olyan badarságokkal, mint a só meg a lime.

– Nem hiszem, de nyilván hitt benne, ha így tett. Egy Halls cukorka valószínűleg többet segített volna.

Veronica a poharakat törölgette egy makulátlan fehér konyharuhával.

– Szóval, mit enne ma? – kérdezte Jerryt.

– Gondolom, azt, amit Brad. Csirkelevest.

– Nincs is jobb annál ma.

Veronica odaintett egy felszolgálólánynak a bár végében. Friss, rózsás arcú, fürgén sürgölődő fiatal nő volt. Hosszú barna haját lófarokba fogta. Tele volt energiával. Még nem látták itt korábban. Rámosolyogtak.

– Helló – mosolygott vissza a lány.

– Kim új lány – mondta Veronica. – A fiúk törzsvendégek – szólt oda Kimnek. – Királyi módon bánj velük.

Kim kuncogott, és tréfásan pukedlizett.

– Mit kívánnak, fenségek?

– Két csirkelevest gombóccal – felelte Brad. – Köszönjük, Kim.

– Jó választás – hajolt meg feléjük újra a lány, és elindult a bár mögött arra, ahol a konyhát sejtették, bár még soha senki sem látta. Lehet, hogy egy mocskos ördöglyuk? Mit számított, ha az étel jóízű volt. Senki sem akart ennél többet tudni, és a frissen mosott konyharuhából ítélve, amivel Veronica a poharakat törölte, nem volt reális veszély, hogy a poharakon koszkarima legyen.

Az ajtó kivágódott, és egy párt lökött be rajta a viharos szél. Kim odament hozzájuk a menüvel. Egy-két percet csevegtek, leadták a rendelést, aztán a lány visszatért a bárhoz egy sörért az új vendégeknek.

– Újabb csirkeleves rendel – szólt Veronicának, amint bement a konyhába vezető ajtón.

– Lehet, hogy minden mást törölni kellene az étlapról – mondta Veronica. – Ez egy csirkeleveses éjszaka, ha létezik olyan.

Brad felnevetett, és Jerry Guiterrez felé fordult.

Jerry érkezett elsőnek a gyilkosság helyszínére. Amikor Brad odaért, már ott állt a viharban, és nem számított, mi mindent láttak már, ez mindig megviselte őket. A mentőautó is ott volt már. A lányban még pislákolt az élet. Beszáguldottak vele a kórházba. Mindenki a maximumot nyújtotta, beleértve Vivian Dexter doktornőt is. A rendőrök az eső ellenére kitartóan dolgoztak, nyomok után kutattak, de Brad fogadni mert volna, hogy hiába. A gyilkos tudta, mit csinál. Nem ez volt az első gyilkossága. Bár ezúttal hibázott.

Jerry bement a rendőrőrsre, hogy megírja a jelentést, Brad pedig a kórházba ment.

– Megkaptad a negyedik áldozatról a jelentést? – kérdezte most Jerry.

Brad utálta, hogy áldozatnak nevezik. Hisz valakinek a lánya, a barátnője, valakik valahol aggódhatnak érte.

– Még annál is többet – felelte. – Láttam is. Még élt. Bár csak alig.

– Jézusom… – Jerry odafordult hozzá.

Brad vállat vont.

– Ne legyél túl optimista, annyira nem élt, hogy elmondhassa, ki próbálta megölni.

– A nyomorult most ragasztószalagot használt, hogy biztosan ott maradjon a papír az esőben is. Ugyanaz az üzenet, mint korábban.

– Azon morfondírozom, ki miatt nem akarja, hogy kitudódjon. Ki olyan fontos neki… – gondolkodott hangosan Brad.

– Minden pszichiáter tudja, hogy az anyja. Mindig így van az ilyen őrülteknél. Azt hallottam, hogy a kórházban van az egyik legjobb agyturkász. Miért nem kérdezzük meg?

– Sandowskira gondolsz?

– Ja.

Megérkezett a leves. Gyorsan kikanalazták, majd a mellé kapott bagettel kitörölték a tányért.

– Beszéltem az orvossal a sürgősségin, Vivian Dexter a neve.

– Vivian doktornő. – Jerry is találkozott már vele néhányszor a kórházban.

– Hülyeséget csináltam – folytatta Brad. – Nem tudom, mi jött rám, de elkértem a telefonszámát.

– Jesszus! Ebben a helyzetben…

– Tudtam, hogy fáradt, meg kimerült, meg sokkolta az eset, ahogy engem is, de, gondoltam, biztos neki is jólesne megosztani egymással az érzéseinket egy ital mellett. – Brad elmélázott egy pillanatig. – Talán a neve miatt… Amúgy pokolian nézett ki, de jól csinálja, amit csinál, lelkiismeretes… És, tudod, a nevünk összeillik.

– Mi a bánatról hablatyolsz? – Jerry odalökött egy darab csirkét Röppentyűnek, aki kecsesen elkapta a fogával, letette a padlóra, majd befalta.

– Vivian volt Merlin szerelme – mondta Brad. – A legenda szerint – tette hozzá, mikor Jerry bután bámult rá. – Jó, jó, tudom, hogy egy kicsit furcsa képzettársítás.

– Hát az tuti, hogy furcsa. Mi van veled? Kezdesz becsavarodni? Inkább rendelj valami kaját annak a szegény kutyának, mindjárt éhen hal. És hagyd békén a doktornőt, másra kell nekünk, nem kell belekontárkodnia a dolgunkba.

– Beszélj a magad nevében – mondta vigyorogva Brad.

Még akkor is Vivian Dexter doktornőre gondolt, mikor egy órával később hazafelé sétált a kutyájával az esőáztatta utcákon. Brad magányos farkas volt, a munkájának élt. Nem kereste az érzelmi bonyodalmakat. Csak csodálta Vivian doktornőt, ennyi az egész.

7. fejezet

Fen még mindig rajta tartotta a szemét az Alex nevű idegenen, akiről eleinte azt gondolta, hogy a baltás gyilkos. Persze lehet, hogy tényleg az, de most mindenesetre kedvesen viselkedik. Azon tűnődött, vajon bolonddá teszi-e őt a férfi.

A tűz előtt álltak borospohárral a kezükben. A férfin a Stanford feliratú pulóver volt és a még mindig vizes farmer. Fen egy régebbi magas sarkú, fekete bőrcsizmáját viselte, ami nyomta a lábát, de csinosabbá tette a buggyos szürke zsenílianadrágot. Ötvenes éveiben járt ugyan, de Fen még mindig a legjobb formáját akarta mutatni a férfiaknak.

A férfi elkapta aggódó pillantását.

– Nézze, bizonyára megijesztettem, igazán sajnálom. De látta a fának ütközött autómat. Baleset volt, ígérem, hogy jó fiú vagyok – vigyorgott –, legalábbis ésszerű kereteken belül.

A nő visszamosolygott rá. Alex haja megszáradt, és most látszott, hogy egy kicsit ritkult, ebből Fen úgy saccolta, hogy jó negyvenes lehet. A szeme körül is volt egy-két ránc. Barna, mint korábban észrevette, és hál istennek nem hunyorog. Ki nem állhatta azokat a férfiakat, akik folyton pislogtak. Vékony állú – mindig is kedvelte a szikár arcú férfiakat. A szája kicsit keskeny, de szépek a fogai. Nyilvánvaló, hogy az anyja gyerekkorában elvitte fogszabályozásra.

Egy kicsit sovány volt, de mindent egybevetve jóképű fickó. Illene Vivihez, gondolta, bár most éppen azzal a szerencsétlen francia fickóval bonyolódott viszonyba, akiről Fen azonnal tudta, hogy egy szar alak, noha ezt sosem mondta a lánynak. Ostoba lány. Manapság már nincs is igaz szerelem. Lehet, hogy soha nem is volt.

– Mi jár a fejében? – kérdezte az Alex nevű idegen.

A nő a poharát dajkálva leült a kanapéra, és a férfi vele szemben telepedett le.

– Az unokahúgom. Kiskorában örökbe fogadtam.

– Az orvost? Azt, aki idekészült ma este?

– Igen, őt, és a húgát. Vivi harmincéves, a testvére huszonnyolc, és most épp rock-vagy popénekes akar lenni, vagy akárhogy is hívják, de nem sikerül neki. Szerintem nem is fog.

A férfi nekidőlt a támlának, és érdeklődve nézett rá.

– Mi történt a szüleikkel?

Fen sóhajtott.

– Meghaltak. Repülőgép-balesetben. Én is csak huszonnyolc éves voltam. Vagy hozzám, vagy gyerekotthonba kerültek volna, szóval természetesen magamhoz vettem és felneveltem őket. Jó nevelést biztosítottam számukra. Néha úgy vélem, hogy túl kemény voltam velük, keményebb, mint a saját anyjuk lett volna, de nagy volt a felelősség.

– És mi történt a pótpapájukkal?

– A férjemre gondol?

– Kellett lennie egy férjnek, nem?

Fen úgy döntött, témát vált.

– Bizonyára éhes. – Ránézett a fekete Félix macskás, króm konyhai órára. Egy kiárusításon bukkant rá, és azonnal beleszeretett. Vivinek már rég meg kellett volna érkeznie.

– Nem szép dolog, hogy témát váltott – mondta az idegen. – Azt ígérte, hogy elmeséli az életét, míg megisszuk az italunkat.

– Egy nő bármikor meggondolhatja magát.

A tűzhelyhez ment, alágyújtott a ragunak, és megkóstolta. Hirtelen megérezte, hogy a férfi ott áll mellette. Riadtan hátralépett. A férfi feltartotta a kezét.

– Úgy tűnik, mást sem teszek, csak folyton halálra ijesztem, pedig csak meg akartam nézni, mit főz.

– Valóban halálra ijeszt. Miért nem tud nyugton maradni?

– Hű, de dirigálós.

Fen felnevetett.

– Ez most úgy hangzott, mintha a férjem lenne, de igaza van. Dirigálós vagyok. Mindig is az voltam. De én tudom a legjobban a dolgokat. Hozza ide a tányérokat az asztalról, legyen szíves.

A férfi odaadta neki a papagájos tányérokat. Fen mindkettőbe mert a raguból, és a férfi visszavitte az asztalra. Fen elfoglalta szokásos helyét az ajtóval szemben, a férfi vele szemközt ült le. Gyertyák lobogtak közöttük az asztalon, és a szél továbbra is ostromolta az ablakokat. Fen felszelte a ropogós cipót, és a férfi felé tolta. Az kivett egy darabot.

– Mártogassa ki a szaftot. És nehogy azt merje mondani, hogy nem ízlik, mert ez a specialitásom és Vivi kedvence.

Aggódott a lány miatt, újra megnézte az órát.

– Jaj, istenem, mi történhetett vele – sóhajtott fel.

– Valószínűleg nem érte el magát telefonon, és bölcsen úgy döntött, hogy nem vág neki az útnak. Bizonyára otthon van már, és próbál telefonálni, talán bekap egy falatot, és iszik egy kis bort, ahogyan mi is.

– Vivi inkább a martinit szereti – sóhajtott újra Fen, mert hiányzott neki az unokahúga. – És fogadok, hogy még mindig dolgozik.

– Mint egy rendes Florence Nightingale – csúfolódott a férfi.

– Épp a minap került szóba egy tizenöt év körüli fiatallal. Tudja, mit kérdezett? Hogy ki az a Florence Nightingale. – Fen égnek emelte a szemét. – Ilyesmit azért illik tudni. Vagy lehet, hogy én öregedtem meg?

– Dehogy. – A férfi élvezettel mártogatta a ragut. – Nem maga öregszik, hanem a fiatalok tudatlanok.

Alex felállt, és töltött még bort. Milyen otthonosan mozog, gondolta Fen némi elégedettséggel. A csudába, kénytelen bevallani magának, hogy nagyon is jól érzi magát. A vacsora egy idegennel – nem is olyan rossz.

– Szóval? – ült vissza a férfi.

Kedves volt a mosolya, meglágyította az arcvonásait. Fen kanyarított még egy szeletet a kenyérből, arrébb tolta az üres tányérját, és vágott a sajtból… ó, elfelejtette a salátát, meg a parmezánt… mindegy, már késő.

Harapott a sajtból, ivott mellé egy korty bort, és a vendége szemébe nézett.

– Rendben. Szóval, táncosnő voltam – kezdte. – Párizsban.

A tekintetük összekapcsolódott. A férfi Fenre emelte a poharát.

– Fogadok, hogy igazi szépség volt – mondta.

És Fen számára úgy tűnt, hogy felragyogott a fény, a szél alábbhagyott, és nem hallatszott más, csak a szívverése.

8. fejezet

Vivi lakása messze volt a kórháztól, ráadásul a Golden Gate hidat sem látta az ablakából, sőt a híres oroszlánfóka-ugatást sem lehetett hallani éjjelente. Vivinek két indoka volt rá, miért ezt az alagsori lakást választotta: az egyik, hogy első látásra beleszeretett, a másik pedig, hogy csendes utcában volt, és kis kert is tartozott is hozzá. Lelkesen úgy tervezte, hogy majd petrezselymet, bazsalikomot, rozmaringot termeszt, és nagy főzéseket csap. Valójában sem a főzésre, sem a kis konyhakertre nem maradt ideje, így a kert elgazosodott, és csupa sár volt. Ráadásul parkoló sem tartozott a házhoz, így folyton parkolóhelyet kellett keresgélnie, mint most is, az évszázad feltehetően legviharosabb éjszakáján.

Végül sikerült leparkolnia. Amint az otthona felé sietett, tócsákat kellett kerülgetnie, s hogy a lakásához vezető lépcsőn lejusson, egy kisebbfajta tavon kellett átkelnie. Elöntötte az önsajnálat. Fen ugyan mondta neki, hogy őrültség ide költözni, de Vivit az álmai vezérelték. Szerelmes volt, és azt tervezte, hogy majd megosztja ezt a kis *pied-à-terre*-t francia szerelmével, François-val. A vőlegényével.

Na, többé már nem az. Tegnap a vőlegény felbontotta a jegyességet. Szüksége van a szabadságára, mondta. Ráadásul SMS-ben. François erős akcentussal beszélt angolul, így beszélgetés helyett rendszerint SMS-ben kommunikáltak franciául, amit Vivi az iPhone-ja segítségével angolra fordított. Fen szerint ez volt a legmodernebb udvarlás, amiről valaha hallott.

Véletlenül találkoztak, *par hasard*, ahogy François mondta; szó szerint belefutottak egymásba a halásznegyedben a rakparton. Hat hónappal ezelőtt, egy kellemes, napfényes délutánon, amikor

Vivinek az egész hétvégéje szabad volt. Keményen dolgozott az egyetemi évei alatt, és most rezidensként is a sürgősségi osztályon. Voltak más férfiak is az életében, egy évfolyamtársával négy évig járt, és volt néhány rövidebb „kapcsolata”, de a „szerelem” akkoriban nem játszott nagy szerepet az életében a tanulás és a munka mellett, amit imádott.

Társasági élete elég szegényes volt. Részt vett egy-két partin, ha meghívták, magas sarkú cipőbe bújt, és felvette az egyetlen kis fekete ruháját az apró gyémántbrossal, amit a pótmamájától kapott, amikor átvette a diplomáját a Johns Hopkinsban. Persze hiányzott a szerelem, próbálkozott is néhányszor, de nem sikerült, és kétségbeejtően magányos volt. Amíg François meg nem jelent az életében.

Aznap Vivi kihasználta a lehetőséget, hogy egy kicsit rendbe szedje magát. Reggel levágatta és beszáríttatta a haját, s néhány világosabb csík is ragyogott benne. Szájfényt is feltett, és kórházi köpeny helyett nyári ruhát viselt. Papírtölcsérből apró tengeri rákot evett tartármártásba mártogatva, ezért nem vette észre a fiatalembert, aki gyors ütemben közeledett felé. Ő sem vette észre a lányt, mert szélesen gesztikulálva éppen egzotikus nyelven vitázott valakivel a mobiltelefonján. Összeütköztek, és a férfi ingére ráömlött a tartár.

– *Merde* – sziszegett a férfi a lányra. Majd másodszor is ránézett, hátralépett, és szemügyre vette. Aztán elmosolyodott. – *Pardon mademoiselle. Je m’excuse, c’etait ma faute, evident c’etait moi* – szabadkozott.

Így kezdődött.

– *Coup de foudre* – suttogta a lány fülébe egy órával később.

Vivi azonnal hívta Fent, aki természetesen tudott franciául.

– Egy gyors kérdés – mondta, mikor Fen felvette. – Mit jelent az, hogy „coup de foudre”?

– Szerelem első látásra. És pontosan ki mondta ezt neked, ha szabad kérdeznem? És milyen körülmények között? – Fen azonnal anyatigrissé vált, ha a lányairól volt szó.

– Egy francia, akivel most találkoztam. Épp itt ül mellettem, a Starbucksban kávézunk…

– Hm, a Starbucksban kávéztok, épp most ismerkedtetek össze, és ő szerelemről beszél első látásra? Inkább szex jár annak a franciának a fejében, biztos lehetsz benne.

– Köszi, Fen – és Vivi letette a telefont. Megfordult, és odahajolt új ismerőséhez. És kezdetét vette a románc.

SMS-ek jártak oda és vissza közöttük. François pár évvel fiatalabb volt, a Berkeley-n tanult közgazdaságtant. Feleségül akarta venni a lányt, adott neki egy kicsi zafírgyűrűt. Vivi elvitte a fiút Fenhez, aki hűvösen viselkedett vele, és kizárólag angolul beszélt hozzá. Olyan nyilvánvalóan nem adta áldását a kapcsolatra, hogy a megrettent fiatalok szűziesen a hátukon fekve aludtak külön ágyakon a vendégszobában, attól tartva, hogy ha csak megmoccannak, már az is rosszallást vált ki vendéglátójukból.

– Nem kedvelem – Fen csak ennyit mondott, amikor másnap reggel távoztak.

Vivi megkérdezte, hogy miért.

– Higgy nekem, majd rájössz magad is.

Vivi kibérelte az új lakást, hogy a vőlegénye ott lehessen vele, amikor szabad volt. Aztán néhány napja megérkezett – természetesen franciául – az SMS: „Szabadságra van szükségem.” Vivi torka összeszorult. „Kérlek, François, ne…”, írta neki, könyörgött, megalázkodott. A férfi még csak nem is válaszolt, ő postázta neki a zafírgyűrűt. Kész, vége.

A nagy megrázkódtatást okozó szakítás volt az, amelyről ma éjjel beszélni szeretett volna a nagynénjével. Összetört a szíve. Szüksége volt a tanácsára, hogy kisírhassa magát a vállán. Fen mindig ott volt, ha szüksége volt rá, mindig.

A munkában Vivi erős volt, egy felkészült fiatal orvos, aki tudta, mit kell tennie, és jól végezte a feladatát. Otthon viszont csak egy magányos fiatal nő volt.

Most felgyújtotta kicsi alagsori lakásában a villanyt, és összehúzta a krémszínű vászonfüggönyt. Lerúgta a klumpát, és bement a fürdőszobába. Természetesen az is kicsi volt, a mosdókagyló fölött túl erős lámpa világított. Olyan apró volt a helyiség, hogy nem volt hova tennie a dolgait, és egy karmos lábú, rozsdafoltos fürdőkád tette teljessé a képet. Mégis csodálatos érzés belemerülni abba a kádba, amikor végre megtelik. A víznyomás persze megint alacsony volt.

A lány elfordította a csapot, beledobott a kádba néhány levendulaillatú fürdőgolyót, és beburkolózott a puha, kék fürdőköpenybe, amit karácsonyi ajándékul kapott pótmamájától néhány éve.

Odament a konyhaként szolgáló szekrényhez, és feltette a vizet. Egy csésze tea, koffeinmentes brit Twining, amire a lánynak (nő, és vonzó, ahogy dr. Ralph mondta ma éjjel, mindegy), szóval, amire ennek a lánynak most szüksége volt. Mindamellett koffeint épp eleget vitt be a szervezetébe az elmúlt huszonnégy órában, hogy túlélje a következő huszonnégy órát is. Amire a leginkább szüksége volt, az az alvás.

Nézte a kádat, ahogy lassan telik, közben fogta a telefonját, hogy arcát a gőz fölé tartva újra felhívja Fent. De nem volt vonal.

Elkészítette a teát, a csészét és a telefont a kád mellé tette egy székre, és bemászott a vízbe. Elmerült a habokban, hogy hosszú barna haja a válla körül lebegett. A forró víz simogatón ölelte körül. Inkább martinit kellett volna innia a tea helyett, futott át az agyán, de nem szeretett egyedül inni.

Talán mégis el kellett volna fogadnia dr. Ralph meghívását. Vagy a termetes nyomozóét, aki a kutyáját sétáltatta? Te jó ég, milyen nyomorulttá vált az élete, hogy a kutyát sétáltató nagy lábú nyomozóra, meg egy idősebb agyturkászra gondol. Arra vágyott, hogy bárcsak Szikla-lakban lenne, nem itt, ebben a börtönben, egyedül.

Ekkor megcsörrent a telefon.

9. fejezet

Vivi haragosan nézett a telefonra, mert nem akarta felvenni abban az esetben, ha a kórházból hívnák, arra kérve, hogy menjen be a reggeli műszakba. Állandó emberhiányban szenvedtek. Néhány csörgés után bekapcsolt az üzenetrögzítő, és meghallotta húga, JC hangját.

– Vivi, itt vagyok San Franciscóban. Idáig vezettem ebben a rohadt viharban, gondolnád? Egészen a Napa-völgytől. Rendben, rendben, ne is kérdezd. Ez hosszú történet, és senki sincs, akiért odalennék… legalábbis már nincs senki. Ó, Vivi, azt hittem, ő az igazi, én hülye! Minden tökéletes volt. Saját szőlőültetvény, meg minden, szőlőt termeszthettem volna, és szüreti bulit rendezhettem volna. Képzeld, egy olyan lány, mint én. Hogy lehettem ilyen ostoba? Fogadok, hogy te meg a francia fiúd bezzeg a házasságkötés határán vagytok. Szeretnék vele találkozni, bár Fen szerint szar alak. Kérlek, kérlek, Vivi, mondd, hogy nem igaz. Legalább egyikünk legyen boldog a pasijával. Úgy értem, mi a baj velünk?

Elfogyott a hely az üzenetrögzítőn. Vivi felült a kádban, és csak bámulta a telefont. Egy másodperccel később újra csengett, ahogy feltételezte is. Ezúttal felvette.

– Rendben, JC, ha már ilyen messzire elvezettél, idejöhetsz hozzám. Kapsz egy kávét, tiéd lehet a kanapé, és egyébként nem vagy éhes?

– Jézusom, Vivi, még arra sem hagysz időt, hogy köszönjek.

– Már köszöntél. Továbbá a kádban ülök. És a francia már nincs, szóval egy cipőben járunk. Gyere, beszélgessünk, itt árválkodik egy üveg martini.

– Tíz perc – felelte JC.

Vivi hallotta a húga nevetését, mielőtt bontotta a vonalat. JC az örökvidám, a túlélő, akire, úgy tűnt, minden utcasarkon baj leselkedik, de mindig mosolyogva keveredett ki belőle. Vivi más volt. A fenébe, nem pancsolhat itt tovább. Jobban teszi, ha párnát és takarót keres JC-nek, kimossa a kádat, és készít neki is egy fürdőt. Napából idáig vezetni ebben az időben! Nyilván átfázott, biztos fáradt is, és készen áll egy jó nagy sírásra. Oké, kisírhatják magukat egymás vállán, aztán alhatnak egyet. Neki ugyanis holnap dolgozni kell mennie.

Jane Cecilia Dexter, a családnak csak JC, bárhova inkább szívesebben ment volna, mint a nővéréhez San Franciscóba.

De nem volt hová mennie. Motelre sem lett volna elég pénze – még egy olcsóra sem, hogy egy ideig ott dekkoljon. Meg amúgy is jobbhoz volt szokva.

Aztán meg egyfajta megvilágosodás érte az előző éjjel. Azon gondolkodott, hogy a megvilágosodás jó kifejezés-e. A „szembejött a valóság” találóbb. És az nem tetszett neki. Egy kicsit sem.

Huszonnyolc évesen már jócskán eltávolodott attól a hamvas tizennyolc évestől, aki volt – csinos szőke lány ragyogó, hatalmas kék szemmel és fojtott, szexi énekhanggal, amit, ha őszinte akart lenni, a hatvanas évek ikonjától, Jane Birkintől koppintott, akinek a *Moi, je t’aime* című száma JC toplistájának az élén volt. Úgy énekelni, mintha közben szeretkezne, könnyen ment JC-nek. Fiatal volt, és sebezhetőnek tűnt a kis klubok színpadán, olyannyira, hogy az idősebb, öltönyös, pénzes urak mind gondoskodni akartak róla, a fiatalabb, fekete farmeres, jó pozícióban levő pasasok meg szerződéseket ígértek neki. Egyik sem jött be.

– Gondold át az életedet JC – mondta neki öt évvel ezelőtt Fen, tudva, hogy vesztes csatában küzd, mert JC annyira el volt telve önmagával és a showbiznisszel, hogy semmi nem hatott rá.

Most JC rájött, hogy a pótmamájának igaza volt.

JC akár belevehette volna mindazokat a férfiakat is az önéletrajzába, akik ráhajtottak, és becsapták. Szexi fiatal pipi volt, aki azt csinált, amit akart, és akkor, amikor kedve volt hozzá. Bár végül, néhány nappal ezelőtt, belenézett a tükörbe, és egy kissé megviselt huszonnyolc évest látott, aki már egy éve nem dolgozott, egy idősebb férfival volt viszonya. A pasas egy kis szőlőültetvényen gazdálkodott a Napa-völgyben, túl volt már két váláson, három tinédzser gyereket nevelt, és hat kutyát tartott. JC kész volt férjhez menni hozzá, vállalva a nevelőanyaságot, bár a vidéki élet nem lelkesítette. És aztán kiderült, hogy van egy másik nő is.

A megvilágosodás az ágyon ülve érte kis kétszobás bérelt lakásában, mivel a barátja a tinédzser korú gyerekei miatt úgy gondolta, nem lenne helyes, ha ott élne velük a birtokon. Szóval JC arra a következtetésre jutott, hogy az élet megszívatta, hogy hamarosan harmincéves lesz, és a rocksztárság sem jött be. Most már bánta, hogy otthagyta a főiskolát, mert hitt a szélhámosnak, aki azt ígérte, hogy egy nap sztár lesz, bánta, hogy önzésében olyan hiszékeny volt. Elcseszte az életét, és most kezdheti elölről. Hogy hogyan, azt még nem tudta, de valaki majd segít. Valaki mindig segített.

Hát ezért volt most itt lenullázott hitelkártyával és csak egy Big Macre és talán egy manikűrre elég pénzzel. Ezért jelent meg a nővére küszöbén az utóbbi évek legesősebb, legocsmányabb éjjelén.

Nem talált parkolóhelyet, így kénytelen volt két háztömbbel arrébb megállni, bepréselve magát egy Chevy Blazer és egy motorbicikli közé, ami JC szerint nem volt jogos, hogy elfoglaljon egy autónak, például az ő BMW 300i-jének szánt parkolóhelyet. Öreg autó volt, természetesen fekete, de egy művész nem mutatkozhat, mondjuk, egy fehér autóban, színesről már nem is beszélve, bár egy vöröset, amennyiben Ferrari, azért el tudna képzelni magának. Most cipelhette a bőröndjét és a szétesni készülő nejlon ruhazsákokat az özönvízben. Eddig sem volt boldog, de most végképp letört. Morcosan a fejére húzta az állítólag vízhatlan

dzsekijének a kapucniját, alátömködte hosszú szőke haját, és kínzóeszköznek beillő vörös platformcipőjében átvágott a pocsolyákon.

Az utca elhagyatott volt. Természetesen senki sem olyan bolond, hogy ilyen időben kint járkáljon. A bőrönd kerekei beragadtak, vad rúgással próbálta jobb belátásra bírni őket. Aztán a szél lerántotta a fejéről a csuklyát. A haja egy másodpercen belül csuromvizes lett. A fenébe!

JC megállt, hogy tájékozódjon, ellenőrizte a házszámokat. Már majdnem ott volt. Igyekeznie kell, mielőtt teljesen átázik. Hogy az ördögbe tudott Napától idáig vezetni? Sírva fakadt, és azt hitte, nem az esőtől, hanem a könnyeitől nem lát tisztán… ostoba, ostoba, ostoba, mint mindig.

Újra megnézte a számot, korábban egyszer vagy kétszer járt már itt Vivinél, de ezek az öreg házak olyan egyformák, képtelen volt felismerni.

Ez lesz az, csak pár lépés…

10. fejezet

Vivi feltépte az ajtót.

– Jézusom, JC, ne nyomd már a csengőt, jó? – mondta harapósan.

– Akkor meg miért nem engedsz be?

A két testvér egymásra nézett – JC kint az esőben, Vivi az ajtóban állt.

Aztán Vivi kitárta az ajtót, elvette JC bőröndjét, és bevonszolta.

– Kávé vagy martini? – kérdezte.

JC becuppogott utána, lehajította a ruhazsákokat a padlóra, kibújt a magas sarkújából, és ugyanazzal a mozdulattal levette a dzsekijét, majd lerogyott a fekete bőrkanapéra.

– Martinit kérek – felelte, és tekintete körbejárt a szobán, mindent felmérve.

– Miért fekete bőr? – kérdezte a nővérét, megtapicskolva a kanapét. – Ez olyan hideg.

Vivi odadobott neki egy takarót.

– Mert jól néz ki – felelte szárazon. – Továbbá nem töltök rajta túl sok időt. Ma éjjel te alszol rajta.

– Fogadok, hogy senki se fog ráülni többé, most, hogy a francia sincs már – mondta gonoszul JC.

Vivi ránézett.

– Jó újra látni téged, JC. Úgy tűnik, megint bajban vagy.

– *Megint*. – JC szája keserű vonallá változott. – Tudtam, hogy ezt fogod mondani.

Vivi tétovázott: most mondja azt, hogy „nézz szembe az igazsággal”? De úgy döntött, ezt későbbre halasztja.

– Még nem késő, hogy változtass – mondta.

Kevert egy vodka-martinit, erőteljesen összerázta, majd elővett egy üveg olívabogyót a hűtőből.

– Kettőt kérek – közölte JC.

– Nem bárban vagy – szólt rá bosszúsan Vivi, de persze beletett még egy olívabogyót.

– Kettőnkre – emelte a poharát JC. – Talán mindketten élve megússzuk – fűzte hozzá, amivel az előzmények ellenére megnevettette Vivit.

– Szándékomban áll változtatni az életemen. – JC kedves, finom csontú arca határozott kifejezést öltött, kék szeme összeszűkült. – Öreg vagyok már a modellkedéshez, a zeném meg senkit sem érdekel. Nézzünk szembe vele, nem vagyok elég jó, és mindig is a külsőmből és a fiatalságomból éltem meg a színpadon. – Legörbült a szája a gondolatra, hogy milyen gyorsan elszállt felette az idő. – Huszonnyolc éves vagyok – nyögött fel. – Meg kell változnom, valami értelmeset kell csinálnom, gyerekekről gondoskodni például.

Vivi felhorkant az ötletre.

– Nincs az az épeszű nő, aki beengedne az otthonába, a férje közelébe a te külsőddel, szóval ezt felejtsd el. Arról nem beszélve, hogy mit sem tudsz a gyerekekről.

– Igaz. – JC felsóhajtott. – Gondolkodni fogok a dolgon – ígérte. – Takaríthatok is, vagy mosogathatok. Bármit megcsinálok.

– Dehogy csinálsz! – Vivi jól ismerte a húgát. JC általában a dolgok könnyebbik végét fogta meg, azaz megvárta, míg valami az ölébe hullott. – Elmész Fenhez – döntötte el. – Mindent elmondasz neki, és ő majd tudni fogja, mi legyen.

– Úgy gondolod? – kérdezte JC kétkedve.

– Nem így volt eddig is? – felelte Vivi. – Én is arra készültem, hogy elmondom neki a bánatomat, de közbejött a vihar.

– Én Napából idáig vezettem – kérkedett JC.

– Ó, fogd már be. – Vivi fáradt volt ehhez a beszélgetéshez. – Úgy érzem magam, mint egy élőhalott, muszáj aludnom. És neked is.

JC-nek megvolt az a rokonszenves képessége, hogy csupán a tekintetével megértést és együttérzést sugárzott. Most is így nézett a nővérére. Megpaskolta maga mellett a bőrpárnát.

– Vivi, nem akarok egyedül lenni ma éjjel, inkább veled aludnék – kérte.

Vivi felsóhajtott; lehetetlen volt hosszan haragudni JC-re.

– Oké, de nincs több sírás, rendben?

– Én nem fogok, ha te sem – ígérte JC. – És most mondj el mindent!

A testvérek egymást átölelve végül elmentek lefeküdni, ahol ittak még egy martinit, és alvás helyett inkább kiöntötték egymásnak a szívüket.

11. fejezet

Késő volt. A szél még mindig üvöltött Szikla-lak körül, de az eső némileg alábbhagyott. Az ablakon kopogó esőcseppek szinte meghitté tették Fen nappaliját a galambszürke falakkal és az ezüstszínű függönyökkel, meg a pasztellszínű vászonkanapéval, a tűzön parázsló fahasábokkal és a maga nevelte korai jácint illatával.

Még meghittebb volt attól, hogy egy férfi ült vele szemben. Az alacsony üvegasztalon kettőjük között egy frissen bontott napai bor állt és két félig telt pohár, no meg a sáfrányszínű tányéron sajt és rozmaringos kréker. Hector elterpeszkedett a kandalló előtt, fejét a mancsára hajtotta, és felhagyott a gyanakvó morgással. Fen úgy vélte, hozzá hasonlóan a kutya is arra jutott, hogy az idegen rendben van. Már amennyire meg tudták ítélni.

Alex rámosolygott.

– Ha választanom kellene, hol szeretnék kikötni egy ilyen viharban, ezt a helyet választanám. Maga kiválóan el tudna igazgatni egy jó hotelt.

A nő visszamosolygott rá, cicás fény villant a szemében, amivel annak idején hipp-hopp elbűvölte a férfiakat.

– És ki mondta, hogy maradhat? – kérdezte.

Alex felnevetett, kezét felemelve jelezte, hogy indulni kész.

– Bocsánat, bocsánat, már korábban is felajánlottam, hogy elmegyek.

Fen nem igazán akarta, hogy elmenjen, hirtelen magányosnak érezte volna magát nélküle. Vonzónak találta a férfit, és szerette volna megtudni, kicsoda-micsoda, és miért bukkant fel pont az ő

ajtajában egy ilyen éjszakán, amikor az unokahúga sem tudott eljutni hozzá.

– Ó, maradjon nyugton – mondta. – Épp azon vagyok, hogy elmeséljem az életemet. Aztán persze a magáé következik, habár az nyilván rövidebb lesz.

– És biztos vagyok benne, hogy kevésbé érdekes is. Szóval, milyen is volt az élet Párizsban táncosnőként?

A férfi kecskesajtot szórt a rozmaringos krékerre. Kettőt tányérra tett, odanyújtotta Fennek, és várakozásteljesen ránézett.

A nő beleharapott a krékerbe, és mesélni kezdett.

– Hatéves korom óta táncolok. Tudja, a szokásos vonzódás a kislányokban, hogy balett-táncosok legyenek. Én túl magas voltam hozzá. De jó táncos voltam, mindent meg tudtam csinálni. Aztán tizennyolc éves koromban meghalt a mamám. Csak ő volt nekem. Apám már régen elment, mindig is csak mi ketten voltunk. – Fen vállat vont. – Hirtelen ott voltam teljesen egyedül, és senki sem mondta meg, hogy mit csináljak. Hogy mit kéne és mit nem kéne tennem, úgy értem.

Jelentőségteljes pillantást lövellt a férfi felé, miközben beleharapott az újabb krékerbe.

– Meg kell mondanom, hogy amikor az ember fiatal, a „szabadság” nem minden. Persze mindenféle rossz dolgot elkövettem, például beleszerettem egy nős férfiba. Csak későn jöttem rá, hogy hazudik. Természetesen azt mondta, amit minden nős férfi mond, hogy már nem élnek házaséletet, hogy valójában már külön élnek, hogy el fog válni… De azért okosabb voltam, mint képzelte. Felbéreltem egy magándetektívet, hogy megtudjam az igazat. Nem kell sokat magyarázni. Biztos vagyok benne, hogy érti, mire gondolok. Egy nős férfi, mint maga, persze hogy érti.

Alex a szemébe nézett.

– Sosem mondtam, hogy házas vagyok.

– Azt sem, hogy nem az.

A férfi elvigyorodott.

– Ez itt a maga története, nem emlékszik?

Fen felsóhajtott.

– Ó, én sok mindenre emlékszem. Néhány dolgot inkább szeretnék elfelejteni. De az ember hibázik, aztán viseli a következményeket. Vannak csodás időszakok, csodás szeretők és jelentős kapcsolatok, ahogy manapság mondani szokták, de ezt én egyszerűen úgy nevezem, hogy szerelmesnek lenni, szerelemben élni.

– És ezt tette? Együtt maradt a nős férfival, szerelemben?

– Naná, hogy nem. Milyen lánynak gondol engem? – Fen lerúgta a csizmáját, és maga alá húzta a lábát. Kényelmesen elhelyezkedett a párnákon, a borospoharat forgatta, és elmerült az emlékeiben.

– Egyszerűen csak folytattam az életemet – felelte. – New Yorkban voltam, mert *ő* ott élt, és éppen meghallgatást tartottak egy show-hoz Párizsban. – Vállat vont. – Mi többet akarhat egy összetört szívű, becsapott lány? Tizenkilenc éves voltam, és mindenem megvolt, ami kellett nekik. Miután jobbról-balról szemügyre vettek, mindent feljegyeztek, kiemeltek a buzgó táncosok sorából, és megkérdezték, hajlandó lennék-e vetkőzni is. Miért ne, gondoltam, vetkőztem már ennél rosszabb indokkal is.

Alex felnevetett, és Fen vele nevetett.

– Biztos vagyok benne, hogy átkozottul jól nézett ki – mondta a férfi csodáló tekintettel.

Fen elhallgatott. Azon tűnődött, hogy a férfi komolyan gondolta-e, vagy gúnyolódik vele. Egy ötvenes nő, aki az emlékeit meséli egy fiatalabb férfinak, igazi szappanoperába való karakter.

– Kinevet – mondta kicsit idegesen.

– Ó, dehogy! – Alex felpattant, megkerülte a dohányzóasztalt, leült Fen mellé, és kezébe fogta a kezét. – Figyeljen rám, megmentőm a viharban, sosem nevetném ki. Az a véleményem, hogy maga csodálatos asszony, és átkozottul szép is. Nem beszélve a bátorságáról, ahogy kezébe vette a sorsát tizenkilenc évesen, élt bele

a világba, elbukott, majd felállt, és folytatta tovább. Mi a csudáért nevetném ki? Egy olyan nővel szeretnék találkozni, mint maga.

– Szóval akkor nem házas – állapította meg Fen, amivel ismét nevetést csalt ki a férfiból.

– Természetesen tudja azt maga, lehetetlen nőszemély – mondta a férfi.

– És természetesen ismerek egy magának való nőt – tromfolt Fen.

A férfi égnek emelte a szemét, beletúrt dús hajába, és a fejét csóválta, mint akinek túljártak az eszén.

– Az unokahúga – találgatott.

– Mondtam magának, hogy kettő is van. Az egyiknek arra van szüksége, hogy kitalálja, mit kezdjen az életével, a másik pedig a munkájának él. Melyiket szeretné?

– Jesszus! – Alex összecsapta a tenyerét, felállt, és az ablakhoz ment.

– Azt hiszem, inkább magát választanám – szólt vissza a válla fölött, majd kinézett az esőbe.

Fen elnémult; már-már elhitte neki, hogy valóban így gondolja, de persze hogy nem gondolhatja komolyan. Hisz csak most találkoztak, ráadásul a férfi túl fiatal hozzá.

– Na, ha meghallja a történet folytatását, biztosan nem tenné – mondta könnyedén. – Jöjjön csak ide vissza mellém, és töltsön még egy kis bort. – Feltartotta a kezét, mintha törölné, amit az imént mondott. – Tudom, tudom, nem illik berúgni, de Franciaországban éltem sokáig, ahol egy nő hozzászokik, hogy egymaga eltüntessen egy üveg bort, vagy ami még rosszabb, pezsgőt. Van a hűtőben egy üveg Perrier Jouet. Felbontjuk?

Alex odament a hűtőhöz, és kivette a pezsgőt.

– Hol vannak hozzá a poharak? – kérdezte.

– A felső szekrényben, harmadik polc, magának balra. Azt vegye elő, amelyikre az van írva, hogy Moet & Chandon. Az első férjemmel vettük azon a szőlőültetvényen, ahol a Moet családdal

ebédeltünk, fehér kesztyűben szolgáltak fel, és minden fogáshoz más-más pezsgő járt. Nagyon elegáns volt!

A férfi visszatért, egyik kezében a poharakkal, a másikban a pezsgővel.

– Jól hallottam, az első férje?

A nő figyelte, ahogy lehántja a fóliát, majd ügyesen kiveszi a dugót. Láthatóan hozzá volt szokva a finom dolgokhoz. Ki az ördög ez a pasas?

Alex töltött, és odanyújtotta neki a poharat. A kezük összeért, és újra felizzott közöttük valami. Fen érezte az ismerős izgalmat a gyomrában. Két dolgot jól tudott: az egyik, hogy az összetört szív ólomsúllyal nyomja a mellkast, a másik pedig, hogy a szexuális vonzalom a gyomortájékról indul az ágyék felé.

Alex leült vele szemben.

– A mai éjszakára – emelte poharát Fen. – Ami váratlanul alakult így. Igazi meglepetés.

– A mi éjszakánkra – nézett rá Alex komoly arccal. Hirtelen csönd telepedett rájuk. – Még hasonló sem történt velem soha – fejezte be a férfi csendesen.

Fen nem volt benne biztos, hogy mire gondolhat, hogy a férfi is ugyanazt érzi-e, mint ő, de tudta, hogy a világon semmi pénzért nem hagyta volna ki ezt az éjszakát, vihar ide vagy oda. Ez különleges, édes pillanat az életében, a legszebb emlékei között lesz majd a helye.

De még nem emlék, hanem épp most történik. Vissza kell térnie a valóságba.

– Igen, valóban azt mondtam, hogy az első férjem – mondta, megint témát váltva. – A Francia.

12. fejezet

Már elmúlt éjfél, és Brad még mindig a mennyezetet bámulta az ágyban fekve. Az utcai lámpák fényében a kinti borsfák árnyéka villódzott. Néhány a természetre hangolt korai emberbarát az 1906-os földrengés és tűzvész után telepítette a fákat a kínai negyed szűk utcájába, ahol akkoriban a lovak istállója volt, így sosem szenvedtek a nyári hőségtől. A nyár és hőség nem is igazán jellemző San Franciscóra, sokkal inkább a nyár és köd, ahogy a ködsziréna búgása most is jelezte. Persze ősz van, amikor bármi megtörténhet, és meg is történik. Mint például a ma éjszakai vihar.

Nem tudott elaludni, így hát felkelt. Csak egy kék bokszeralsót viselt. Kezében egy csésze kávéval a nappaliba ment. Röppentyű békésen szuszogott a kanapén. A kutya utálta a bársonnyal bélelt ágyát, amit Brad exe előzékenyen rájuk hagyott. Inkább a kanapét részesítette előnyben, és ez Brad szerint még mindig jobb volt, mintha az *ő* ágyában akart volna aludni. Brad az alacsony mennyezetű nappaliban állt, ami eredetileg istálló, később garázs volt, most pedig az otthona. Az eső kopogott az ablakon, a borsfák ágait szél tépázta. Ezt nevezte Brad a természet zenéjének. Olyan volt, mint valami pokoli rap.

Nem tudta kiverni a fejéből a képet, amint a fiatal nőt a hordágyon gurították, hamuszínű arca mint egy halotté, körülötte műanyag tasakokban vér, plazma, infúzió, dréncsövek – mindaz, ami megmenthette az életét –, meg a fáradt nővérek és a kimerült orvos, akinek a neve a legenda szerint az ő nevéhez tartozik.

Bekapcsolta a lejátszót. Lehet, hogy régimódi, de mióta az eszét tudta, Neil Diamondot hallgatott, gyerek- és ifjúkorán át mostanáig.

Imádta a szövegét, az ember tudta, honnan jött és min ment keresztül egy olyan srác, mint Diamond. Brad tizennyolc éves volt, és a csajokat hajkurászta a főiskolán. Ez persze nem vezetett sehova, épp csak átcsúszott a vizsgákon, az életet egy nagy bulinak fogta fel, szörfözött, sörözött, tábortűz mellett ücsörgött és szerelmeskedett, mintha bármely pillanatban beköszönhetne a világvége.

Az apja zsaru volt, golyót kapott Los Angeles „vadonjában”, a San Fernando-völgyben, megrokkant, és elég sokáig élt még, hogy megkeseredjen. Ez volt az egyik oka, hogy Brad is zsaru lett; nem pusztán azért, hogy az apja nyomdokaiba lépjen, hanem mert olyan volt, mint ő – hajtotta a kényszer, hogy helyre tegye a kirakós darabjait, hogy felgöngyölítse a bűneseteket. Ezt tette, mert ilyen ember volt.

És most egy hajdani istállóból átalakított garázsban élt egyedül a kínai negyedben, elég közel egy dimsumbárhoz, hogy mindig elérhető legyen egy jó reggeli – jobb volt, mint a fánk, amit a rendőrök általában ettek –, elég közel, hogy hallja az utcai árusokat, szemmel tarthassa a hamis Rolex bizniszt, és tudja, ha valamelyik drogdílernek elvették a területét. Mindenki ismerte. Még a gyerekeik is ismerték, már-már tiszteletbeli kínainak számított. Ott volt újévkor és a holdünnepen, megtapsolta a sárkánytáncot, és mosolygott a gyerekek elbűvölt arca láttán. Egy volt közülük. Egy szomszéd. Egy zsaru.

Szolgált egyenruhás járőrként a bandákkal teli Misszió kerületben, megnősült, majd elvált, és megőrzésre kapott egy uszkárt. Összekuporgatott elég pénzt, hogy megvehesse a düledező istálló-garázst abban az utcában, amelynek a végén egy kínai templom állt. Az épület senki másnak nem kellett, és a szabad idejében a haverjai segítségével felújította. A kis nappalit fehérre festette – a színérzéke elég fejletlen volt, az ilyesmit amolyan női dolognak tartotta. Kiárusításon talált egy viktoriánus, zöld csempés kandallót fapárkánnyal, gázt vezettetett bele, mert úgy kényelmesebb. Nem volt ideje fát hasogatni. Vett egy műszálas barna kanapét, hozzá illő

két klubfotelt (amit a volt felesége kigúnyolt, amikor megnézte a lakást). Volt egy vörösfenyőből faragott dohányzóasztala, amit csak négyen tudtak felemelni, az egyik falat könyvespolccal építette be, azon állt a sztereóberendezés, a tévé a kandalló mellé került. Két ablaka volt rattanárnyékolóval a kínai vörösre lakkozott bejárati ajtó két oldalán – ezt az egyik új kínai szomszédjától kapta ajándékba, aki megörült, hogy rendőr lakik a közelében. A fekete szőnyegen minden lábnyom meglátszott – inkább fehéret kellett volna vennie, de rosszkedve volt aznap.

A hálószoba hasonló volt, egy ággyal kiegészítve. Volt még a lakásban egy szűkös, csempézett fürdőszoba, egy fehérre meszelt kis konyha, benne tűzhely, egy hatalmas hűtőszekrény, egy mikró és a kedvence – egy kávégép.

A csészével a kezében a nappaliban járkált, a háttérben Neil Diamond az édes Carolineról énekelt, és Brad képtelen volt kiverni a fejéből a fiatal nő képét.

Lehuppant a kanapéra Röppentyű mellé, aki kelletlenül adott neki helyet, és ingerülten mordult egyet, ami mosolyra késztette Bradet. A nők mind egyformák, nyújtsd nekik a kisujjadat, és a karodat akarják.

A kávénak állott íze volt. Letette a csészét az asztalra, mellé rakta a lábát, és kezét a tarkóján összekulcsolva az alacsony mennyezetgerendákat szemlélte, bár még mindig a bűntény helyszínét látta maga előtt. Milyen közömbösen hangzik a kifejezés: „bűnügyi helyszín”. Azon a helyszínen meggyaláztak egy lányt, barbár, aljas gyilkossági kísérlet történt, amivel ő és Jerusalem Guiterrez, pedig már igazán elég sok „bűnügyi helyszínt” láttak, is alig tudtak szembenézni. Egy fiatal lány. Egy megbecstelenített lány. Félelem dermedt az arcára, mint egy félbeszakadt sikoltás, rátűzve egy ragasztószalaggal rögzített zöld post-it, és a vérét beitta az erdő földje.

És aztán az üzenet: „Ne szólj szám!” Hogy az úristenbe szólhatna? Már halott. Vagy legalábbis annak kellett volna lennie a gyilkos szándéka szerint. Megzavarták közben? Az utolsó percben?

Azonnal odaküldtek egy alakulatot, hogy mindent átfésüljenek, de a vihar miatt lefújták az akciót. Ám a vízözön szemerkéléssé szelídült, és a szél is csillapodott. Ha találni akarnak valamit, akkor most kell cselekedni.

Brad lekapta a lábát az asztalról, fogta az iPhone-ját, és felhívta Guiterrezt. A felesége vette fel a harmadik csengetésre.

– Nincs itt – mondta ingerülten.

– Chiquitita, tudod, hogy imádlak, de szükségem van az emberedre.

Brad így becézte Maria Carment, mert amikor először találkoztak, a lány éppen az Abba hasonló című dalára sajátos vad mexikói táncát adta elő, s Brad rögvest megértette, miért szeretett bele ebbe a lányba a barátja.

A nő felsóhajtott.

– Rendben, úgyis fent voltam már a baba miatt.

Hogy felejthette el, hogy Guiterrezéknek újszülött babájuk van? Két hónapos a kicsi! A fenébe, hát ő a keresztapja.

– És hogy van a kicsi Samson?

Nem kérdezte, honnan szedték a Samson nevet, de biztosra vette, hogy a fiuk, ha már elég idős lesz, kérdőre vonja őket a név miatt, hacsak nem lesz százkilencven centis izomkolosszus, de ismerve a szüleit, ez nem tűnt valószínűnek.

– Samson jól van, de még jobban lenne, ha gyakrabban látná az édesapját, vagyis ha az édesapja több időt töltene itthon. És talán a keresztapja is. Megyek, felébresztem.

Carmen el sem köszönt, és Brad felsóhajtott. Utálta, hogy ezt kell tennie. De neki és Jerrynek ki kell oda menni. Most.

– Már fel is öltöztem. – A társa úgy szólt a telefonba, hogy már azelőtt tudta, mit akar Brad, mielőtt elmondta volna. – Vegyél fel gumicsizmát, nagy sár lehet odakint.

– Gumicsizmát?

– Azt bizony, ember. Hogy szárazon és tisztán tartsa a lábadat.

– Szerintem nem is gyártanak az én méretemben – mondta Brad. – Tizenöt perc múlva felveszlek nálatok.

Felvette a bőrcsizmáját, felcsatolta a Sig Sauerjét, és belebújt egy régi sídzsekibe – a válása óta nem volt síelni, így kissé dohos szaga volt, de legalább esőálló és van kapucnija.

Rakoncátlan hajára baseballsapkát csapott, szeretetteljesen megpaskolta Röppentyűt, mondván, hogy hamarosan visszatér, és felkapta a Ford kulcsát. Örült, hogy elsőrangú gumijai vannak – jól jönnek ezen az éjszakán.

Aztán felhívta a kórházat. Elaine még élt.

13. fejezet

– A Francia – kezdett bele Fen, miközben a férfi megint az ablakhoz ment, és kinézett a viharba – olyan volt, akiben nem szabad megbíznia egy nőnek. Semmilyen körülmények között.

A férfi odafordult hozzá.

– A vérükben van – folytatta a nő. – Egyszerűen ennyi. Egy nő minél hamarabb rájön erre, annál jobb. Bár vannak bizonyos tapasztalatok, amiket nem szabad kihagyni. Ez persze a férfitól függ.

– A *francia* férfitól.

– Az első férjem. Igazi sármőr, leste minden kívánságomat, és gavallér volt. Szerelem első látásra. – Fen elhallgatott; eszébe jutott, hogy Vivi megkérdezte, mit jelent a *coup de foudre*. Biztos volt benne, hogy Vivi is rájön majd. Csak abban reménykedett, hogy nem úgy, mint ő, azaz Vivi nem fog férjhez menni hozzá.

– A rivaldafényben, ugye, amikor táncolt? – kérdezte az idegen, és újra leült vele szemben.

Fen felnevetett az emlékre.

– Legalább száznyolcvan centinek tűntem abban a magas sarkúban. De mindegy. – Visszatért a jelenbe, ehhez a férfihoz.

– Hát, ez az én történetem. Most maga jön.

– De hallanom kell a folytatást is, nem hagyhat lógva!

– Ő volt visszafelé a harmadik a sorban – mondta a nő. – De ez mellékes. Maga viszont itt ül a kanapémon, issza a boromat, és nem tudok magáról semmit. – Mosolyába komolyság és kíváncsiság vegyült. – Nem gyakran esik meg, hogy egy fiatalember áll a küszöbömön a tomboló viharban. Ahogy az sem, hogy ingyenes

elsősegélyben részesül, finom marharagut és tiszta pulóvert kap, és még csak nem is mesél magáról semmit.

Egy barna hajtincs Alex szemébe hullott. A férfi hátrasimította.

– Rendben, bár nem akartam elmondani, mégis megteszem.

Fen érdeklődő arca most tartózkodóvá vált.

– Kezdje azzal, hogy hány éves.

– Harminckilenc. Rövidesen negyven.

– Mikor?

– Januárban.

– Hm, Bak. És…?

– Bostonban születtem. Most Los Angelesben élek. Biztonsági üzletágban dolgozom, amolyan magánnyomozó-féle vagyok.

Fen most még figyelmesebben nézett a férfira.

– Nem túl jó férjanyag az unokahúgának – tette hozzá a férfi, mire mindketten felnevettek.

– Szóval miért jött ide, Big Surba, Mr. Detektív? Még sosem találkoztam detektívvel.

A férfi vállat vont.

– Nem jó kedvemben jöttem. Sőt valójában szomorú okból. Az ügyfelemnek Los Angelesben van egy lánya. *Volt* egy lánya. – A térdére könyökölt, és lehajtotta a fejét.

– A lány San Franciscóban élt, és légiutas-kísérőként dolgozott. Négy hónapja meghalt.

– Úgy érti, balesetben? – kérdezte döbbenten Fen.

– Úgy értem, megerőszakolták és megölték – felelte a férfi. – A tettes vagy tettesek ismeretlenek, ez áll a rendőrségi jelentésben. Nem volt nyom a bűntett színhelyén, és nincs még gyanúsított sem. Fiatal, közkedvelt és szép lány volt.

– És valakinek a lánya – Fen hangja elmélyült. – Kíváncsi lennék, hogy a gyilkosok gondolnak-e erre egyáltalán. – Megborzongott, és azt kívánta, bárcsak ne kérdezősködött volna. Felfigyelt a hirtelen csendre. Elállt a szél. Az eső egyenletesen kopogott, egy fahasáb megroppant a kandallóban. A ház hirtelen nagyon elcsendesedett.

– A rendőrség meg fogja találni. – Fen hitet tett a törvény és a rend mellett, eddig legalábbis mindig segítettek neki. Kisebb dolgokban, persze, egy betörés, és egy autólopás volt csak a listáján. – A rendőrök foglalkoznak a dolgokkal – tette hozzá. – Személyes tapasztalatból tudom. Talán mert nő vagyok, de rendesen bántak velem, amikor ellopták az autómat, habár sosem találták meg a tetteseket – tette hozzá elgondolkodva.

– A rendőrök járják az utcákat, ott vannak a sűrűjében – mondta Alex. – Bandák, lövöldözés, erőszak, véletlen gyilkosságok, gyerekek ölik egymást. Nem tudom, hogy melyik az értelmetlenebb, de azt tudom, hogy a rendőrök nap mint nap kockáztatják az életüket. A bandák területén járnak, tudván, hogy kockázatos, mindig résen kell lenniük, ismerik a drogdílereket, a strichelő kölyköket, tudják, hova járnak a jobb módú helyről srácok crackért, ahol alkalmasint megverik őket. Minden rendőr kitüntetést érdemelne, ám e helyett túl sok végzi holtan.

– És azok közül a kölykök közül túl sok köt ki a sürgősségi osztályon – mondta Fen. Vivi gyakran elmesélte, milyen szívszorító, hogy a lövöldözések sebesültjei vagy áldozatai többnyire fiatalok. – Túl fiatalok a halálhoz.

– Mind túl fiatalok vagyunk a halálhoz.

– Az én koromban ezzel már számolni kell – vallotta be Fen. – Bár ez rokonszenves megjegyzés volt.

Újra sikerült megnevettetnie a férfit, visszahozni abból a világból, amelyet Fen alig ismert, és remélte, hogy nem fogja alaposabban megismerni.

– Remélem, hogy elkapja a gyilkost, Mr. Detektív – mondta.

A férfi nem mesélte el, hogyan halt meg a fiatal nő, akinek az ügyében nyomoz, és Fen nem is akarta tudni.

Alex megint az ablakhoz ment, és szótlanul bámult kifelé. Hector nehézkesen feltápászkodott, és figyelte.

– Alex – szólt Fen.

– Igen? – fordult felé a férfi.

A nő rávillantotta cicás mosolyát, megpaskolta ezüstös haját. A hajszínével egyező függönyöket kellett volna varratnia. Nevezzék hiúnak, de akkor is. A férfi odament hozzá, Fen pedig arrébb csúszott, hogy helyet csináljon neki a kanapén.

– Mi a vezetékneve? – kérdezte.

– Miért akarja tudni?

– Egy sebesült idegen volt eddig, aki akár baltás gyilkos is lehetett volna. Most már tudnom kell, hogy valójában kicsoda.

– Eddig miért nem akarta tudni?

– Istenem, ha meg akart volna ölni, azt hiszi, hogy ez járt volna az eszemben?

A férfi ránézett. Hirtelen nagyon komollyá vált.

– Szeretném tudni, pontosan mire gondolhat egy nő, amikor szembe kell néznie azzal, aki megerőszakolja, megöli, tudván, hogy mi fog történni vele, mi következik… hogy tehetetlen, és a férfiban szikrányi kegyelem sincs.

Fen megborzongott. Lehunyta a szemét, elképzelte a gyötrődést.

– Lehet, hogy abban a borzasztó helyzetben, amikor már minden küzdelem felesleges, és tehetetlenek, talán egyszerűen csak elfogadják az elkerülhetetlent, és Istenhez fohászkodnak. Az egyetlen menedékükhöz.

Alex az asztalhoz ment, fogta a dzsekijét, és belebújt.

Indulni készült. A nő riadtan felpattant a kanapéról.

– Hova készül?

– Elállt a szél, az eső is alábbhagyott, vége a bibliai özönvíznek. És hála magának, a sebesült fejem is rendben van. Most már mennem kell.

– Maradjon még. – Nagyon szerette volna marasztalni. – Ráadásul az autója is megsérült. Nem tud elmenni.

– Csak az első lökhárítónak van baja. Szerintem a motor rendben van, el fog indulni, még ha kissé zötyögve is.

– Itt hagy. – Fen el nem tudta képzelni, honnan jöttek ezek a szavak. Elhagyatottnak érezte magát.

Alex a kezébe vette a kezét, és az ajkához emelte.

– Talán nem pontosan úgy viselkedem, mint egy francia férfi, de hála magának, ma este franciának éreztem magam – mondta. Ujjával megsimította Fen arcát.

– Csodásan éreztem magam – mondta lágyan. – Maga rendkívüli asszony.

– A *Casablanca* nem így végződött – mondta Fen.

– Én sem vagyok Bogart.

Fen nem mondta ki, hogy ő sem Ingrid Bergman.

– Kikísérem az autójához, hogy biztos legyek benne, minden rendben van – és már húzta volna fel a csizmáját, de Alex elhárította, hogy erre nincs szükség.

A férfi kinyitotta a konyhaajtót, és Hector kilőtt rajta az éjszakába. Alexnek igaza volt, az eső már nem verte a házat, a szél is elcsendesedett, újra lehetett hallani az óceánt, amint a hullámok megtörtek a sziklákon a szirt tövében. Az égbolt mélyfekete volt, egyetlen csillag sem pislákolt.

Alex a zsebébe süllyesztette a kezét, felnézett az égre, és beszívta a hideg, tiszta levegőt. Majd tekintete a nőre siklott.

– Maga reszket, jobb, ha bemegy. De először is köszönetet akarok mondani. Mindenért.

Fen az ajtófélfának dőlt, fázósan kulcsolta össze a karját.

– Én is köszönöm, hogy szórakoztatott ma éjjel. Évek óta nem volt ilyen jó estém – mondta.

– Ezt el se hiszem. Egy ilyen nő, mint maga!

Alex lelépett a verandáról, és elindult a pocsolyák között. Fen az ajtóból figyelte.

A férfi félúton megfordult, keze még mindig a zsebében.

– Nem mondtam el mindent. A nevem Alex Patsevitch, és jól ismertem azt a fiatal nőt, a légiutas-kísérőt, akit megöltek. A menyasszonyom volt. Júniusban akartunk összeházasodni. Gyönyörű lány volt. Nem ilyen véget érdemelt. Meg kell találnom a gyilkosát.

Fen a szívéhez kapott. Ha azt mondja, sajnálja, az olyan semmitmondó. Erre nincsenek szavak. A férfi továbbment a murvával felszórt úton, bele a sötétségbe, ki a nő életéből.

– Köszönöm – kiáltotta utána kedvesen Fen. – Köszönöm neked, Alex Patsevitch.

Ekkor visszatért Hector, és Fen bement, becsukta, sőt ezúttal be is zárta az ajtót. Az éjszaka véget ért. Találkozott egy férfival, akinek küldetése van, egy férfival, aki bosszút esküdött. Egy férfival, aki megérintette a szívét. Szerencsét kívánt neki.

14. fejezet

– Ha engem kérdezel – mondta Bradnek Jerry Guiterrez, ahogy a szűk, sáros országúton haladtak –, azt mondom, szívesebben lennék bárhol, mint itt.

– Úgy érted, velem – mosolyodott el Brad. Ő vezetett, és le nem vette szemét az útról. – Mintha már hallottam volna ezt.

– Biztos valaki mástól. – Guiterrez felnyitotta a mobilját, és megnézte az üzeneteket. A felesége írt, hogy nem tudja megnyugtatni a babát, aki egyre csak sír. Vigye el a kis Samsont az ügyeletre? Nem ismer ott egy orvost? Lehet, hogy komoly baja van a babának?

– Kismamapánik – mondta Jerry Bradnek. – Azt hihetnéd, hogy az első babája, nem a negyedik. A kicsik sírnak, ennyi. Egyesek többet, mások kevesebbet. – A férfi vállat vont. – Ez már csak így van a gyerekekkel.

Visszaírt az asszonynak, hogy megnyugtassa.

– Imádja a kissrácot – mondta Bradnek mosolyogva. – Tudod, becsúszott a baba, nem terveztük. De el sem tudnám képzelni nélküle az életünket.

– Hisz még csak két hónapos!

– Szép, hogy emlékszel. Az is eszedbe juthatna, hogy egy keresztapának illene megjelennie némi ajándékkal. Tudod, valami apróságggal, például öt rugó, vagy ilyesmi, amivel megkezdhetnénk a spórolást a tanulmányaira.

– Azt képzeltem, keresztapaként az lesz a dolgom, hogy a szárnyaim alá vegyem, végigkísérjem az életén, megosszam vele a tudásomat, elvigyem ebédelni a szülinapján.

– Hát, tévedtél, inkább a Marlon Brando-féle keresztapa kéne. Tudod, sok zsé, meg finom modor.

– Aztán lám, mi történt vele. – Az autó megcsúszott egy vízfolyáson, de Brad magabiztosan visszakormányozta.

– Egyvalamiben nagyon jó vagy, és az a vezetés – ismerte el Jerry.

Megpillantotta a járőrkocsit, az út szélén parkolt, ott, ahol a fák alatt a fiatal nőt megtalálták. Sárga rendőrségi szalag fogta körül a területet, és ahogy közeledtek, egy egyenruhás rendőr leintette őket. Mögötte egy társa állt, fegyverrel a kézben.

Brad és Jerry lehúzta az ablakot, és felmutatták a jelvényüket.

– Uraim – mondta a rendőr tiszteletteljesen. – Itt minden csendes. Mit tehetünk önökért?

– Csak még egyszer körülnézünk.

Kiszálltak az autóból. Az út széle sártengerré vált a rengeteg esőtől, a járőrkocsiktól és a lábnyomoktól. Jerrynek igaza volt a gumicsizmával. Valamivel feljebb egy piros Camaro parkolt, antennával a tetején.

– Még itt van a tévé? – kérdezte Jerry.

– Az utolsók, csak lődörögnek itt reménykedve.

– Hah, a hírhiénák – horkant fel Jerry ingerülten.

Egy fekete melegítőt és fehér edzőcipőt viselő fiatal nő szállt ki a Camaróból, és mikrofonnal a kezében feléjük indult.

– Nyomozó urak, beszélhetnék önökkel egy percet, megkérdezném, hogy mi újság, miért jöttek vissza? Van valami hírük a nézőink számára?

– Elnézést az akcentusom miatt – kezdte Jerry hűvösen –, de leszarom a nézőit, ahogy a fiatal nő is, aki miatt itt vagyunk, és tesszük a dolgunkat.

– Csak kérdeztem – mondta a nő.

A két nyomozó elindult, a tévés nő utánuk sietett, de megcsúszott, és elesett.

– A francba – szaladt ki a száján mérgében, ahogy próbált újra lábra állni. Az eredetileg fehér edzőcipőnek annyi volt.

Brad visszament, hogy felsegítse. Nyújtotta a kezét és felhúzta, és bár nem volt még negyvenéves, és gyereke sem volt, atyaian szólalt meg, mert az időnként működött.

– Hölgyem, kérem, menjen vissza az autójához, és menjenek haza. Nem való ez a hely sem önnek, sem a nézőinek. Egy magához hasonló fiatal nőt brutális támadás ért, most is élet-halál között lebeg. Nem hiszem, hogy az édesanyja örülne, ha ilyen helyen látná magát egy viharos hajnalon. Szóval mondja meg az operatőrnek, aki okosan az autóban maradt, hogy nincs hír, és menjenek isten hírével.

Elmentében még hallotta, hogy a tévés csak mérgesen káromkodik egyet.

– Bemegyünk erre – mondta Jerry a járőrkocsiban figyelő fickóknak. Látszott az arcukon, hogy reménytelennek tartják a kutatást. De nem törődött velük; felkattintotta az elemlámpát, és követte Bradet az erdőbe.

A rövid ösvény, ami a helyszínhez vezetett, teli volt a mentősök és rendőrök csizmás lábnyomával, így nem volt nehéz követni. A fa tövébe világított, ahol a lányt megtalálták.

A test lenyomata még látszott az átázott avarhalom felett kiterített nejlonfólián. Ott a kitárt karok nyoma, amott a feje alatti bemélyedés, a széttárt lábak lenyomata helye, a rozsdavörös vérnyomok. Az orvos szakértő és a helyszínelők mintákat vettek, fényképeket és videót készítettek, elvégezték, ami szükséges. A nyombiztosítók nem sokat tehettek, reggelig lefújták a keresést. Brad és Jerry a saját szakállukra próbáltak kutakodni.

– Megzavarták – mondta Brad. – Ettől megijedt. Egy ijedt ember hibázik, megfeledkezik dolgokról.

Lekuporodtak az összetömörödött levelek fölött, és a talajt fürkészték. A lány ruháit már korábban elvitték a helyszínelők. Igazolvány nem volt nála, és senki sem jelentette be, hogy eltűnt a lánya vagy a barátnője vagy a lakótársa. De előbb-utóbb valakinek

feltűnik, hogy nem jelent meg a munkahelyén, egy találkozón vagy randevún. Valaki majd keresni fogja, és Bradnek mielőbb nagy szüksége lett volna rá, hogy összerakhassa a hiányzó elemeket, és értesíthesse a családját, hogy bemenjenek hozzá a kórházba, amíg nem késő.

Korábban már kikérdezte azt a két fiatalembert, aki megtalálta a lányt, nyolc órával a támadás után. Összetörten ültek a kerületi rendőrőrs műanyag székein, fejüket a kezükbe temették, és egyre azt ismételgették, hogy „ó, ember, ó, ember, miért történik ilyesmi, bárcsak ne kellett volna látnunk”. Brad sajnálta őket, hogy a rendőrségen kell kérdésekre válaszolniuk egy gyilkosság miatt, amibe nyilván véletlenül botlottak bele, és amihez nem volt semmi közük.

De hát így esett. Nem láttak senkit, csak bementek az erdőbe, hogy elvégezzék a dolgukat, a fenébe is. Mindkettő józan volt, és szobormerev a megrázkódtatástól, és csak haza akartak menni a feleségükhöz meg a gyerekeikhez, és még csak gondolni sem erre az egészre…

– Eszünkbe sem jutott – mondta egyikük. – Érti, mire gondolok. Amíg meg nem láttuk a lányt. – Sírva fakadt, és Brad kávét adott neki, és elmondta, hogy csak a dolgukat végzik a kérdezősködéssel.

Az elemlámpa fénye egy alsó ágra esett, letört gallyakra, letaposott levelekre.

– Itt rohant keresztül – mondta Jerrynek, és a fa felé mozdultak, körbevizslattak az elemlámpa fénysugarában.

Jerry vette észre először a fehér villanást a fatönknél. Lekuporodott.

– Ez egy névkitűző – mondta.

Brad mellé guggolt. Elaine volt ráírva.

– Fogadok, hogy pincér volt – szólt. – Fekete szoknyát és fehér blúzt viselt, szerintem egy kávézóban dolgozhatott. Az elegánsabb helyeken a pincérnők tiszta feketében vannak, olyanok, mint a Versace-modellek.

Jerry minden szögből lefényképezte a kitűzőt. Brad odébb ment, úgy érezte magát, mint egy felfedező, aki egy állat nyomát követi a dzsungelben. Szinte gyerekjáték volt, olyan nyilvánvalóan látszott a nyom a letört gallyakból, hol gázolt át a pánikba esett gyilkos, hogy kijusson az autójához az útra – ott azonban a vihar minden keréknyomot elmosott. Egy fémvalami mégis ott ragadt a levelek között. A lámpa fényében Brad látta, hogy egy háromlábú kis állvány, ami megtartja a videokamerát.

– Jesszus – kiáltott oda Jerrynek –, a rohadék lefilmezte a lányt. Felvette, amit művelt. Édes istenem!

Rosszul lett a gondolattól. De az állvány elvezetheti a gyilkoshoz. Elaine talán nem halt még meg, de három másik fiatal nő igen. És ez alkalommal a gyilkos nyomot hagyott maga után.

15. fejezet

Vivi másnap reggel nyolckor a mobilja csörgésére ébredt, habár nem JC hívta, hiszen ott horkolt mellette. Ráadásul úgy, hogy az ágy háromnegyed részét elfoglalta, Vivinek csak annyi helyet hagyva, hogy mint a cövek, úgy feküdt, még a térdét sem tudta behajlítani, miközben a húga az ő párnáját is birtokba véve, kényelmesen elterpeszkedve, édesdeden aludt.

Könnycsíkok szelték át JC rózsás, kerek arcát. Vivi csak nézte, és arra gondolt, hogy már csak a hüvelykujja kellene a szájába, és JC tökéletesen elmerülne a gyerekkorában. De ő nem JC anyja, és az járt a fejében, hogy most rögtön elküldi a pótmamájukhoz. Hadd hozza egyenesbe. Valakinek meg kell tennie.

A telefon még mindig csöngött. Mi az ördög történt az üzenetrögzítőjével? És ki a fene hívja ilyen korán? Megnézte az óráját. Kilenc harminc annyira már nem korán, csak a tegnap éjjeli késői lefekvés miatt érzi annak.

Felkászálódott, és megnézte, hogy ki a hívó. A nagynénje volt.

– Fen – szólt bele. – Jól vagy?

– Naná, hogy jól vagyok, én miattad aggódtam. Azt hittem, ott ragadtál valahol az úton abban a viharban.

– El sem indultam, lehetetlen volt abban a szörnyű időben, a telefonod meg nem működött, nem tudtalak értesíteni.

– Ha csak egy kis szellő fúj, már nem működik.

Vivi tudta, hogy a nagynénje szerinti kis szellőt mások erős szélviharnak neveznék. Megkérdezte, hogy a házzal is rendben van-e minden, hogy van Hector, hogy van a nagynénje, rendkívül sajnálta, hogy lemaradt a kedvenc ételéről, de kérte, hogy tegyen félre neki a

marharaguból, mert a következő néhány napban meglátogatja, és ezúttal visz magával valakit.

– Remélem, hogy nem megint azt a francia fickót – felelte Fen.

A helytelenítő hangsúly megnevettette a lányt.

– Nem őt. A kedvenc lányodat.

– Nos, hát az te volnál, nem?

Vivi kihallotta a viccelődést a hangjából.

– Természetesen inkább JC az – mondta. – Megjelent az éjjel. Olyan volt, mint az a bizonyos ázott ürge, állástalan, nincs pasija sem, és szerintem abban sem tévedek, hogy egy fillérje sincs.

– Ez tényleg úgy hangzik, mint a kedvenc lányom – ismerte el Fen.

– Az kell, hogy valaki helyrebillentse. – Vivi odafordult, mert meghallotta a lepedő susogását. JC felült az ágyban. Ugyanazt a fehér pólót viselte, amelyben tegnap megjelent az ajtóban, szőke haja a vállára omlott, kék szeme ragyogó, mint a nyári ég, gondolta kissé irigyen Vivi. JC egy kis alvás után úgy nézett ki, mint egy angyal, és most még a szokásosnál is angyalibbnak tűnt. Ez nem normális.

Kinyúlt, hogy megragadja a telefont, de Vivi elrántotta tőle.

– Szia, Fen – kiáltotta JC –, hamarosan meglátogatlak!

– Mondd meg neki, hogy itt leszek – mondta Fen Vivinek –, bármikor jöhet. Mindenesetre elég izgalmas éjszakám volt tegnap. Egy Betolakodó. – Szinte érződött a hangján a nagybetű.

– Micsoda? – Vivi talpra ugrott.

– Ne aggódj, kiderült, hogy elbűvölő ember, és egy ideig úgy gondoltam, hogy ő az ideális férfi a számodra, de aztán fény derült egy kis problémára.

– Meleg – találgatott Vivi.

– Nem, nem az. Amolyan „árva a viharban”, talán így nevezhetnénk.

Vivi érezte a hangjából a múltba révedés melegségét, és tudta, hogy jobban tenné, ha hamarosan meglátogatná. Először is kipenderíti a nagynénje betolakodóját, átpasszolja neki JC-t, és végre

visszatérhet a saját életéhez. Vivian doktornő, a sürgősségi életmentő. A munka mindig elűzi a magányosságot.

– Holnap délután megpróbálunk elugrani hozzád – köszönt el Vivi, majd letette a telefont, és JC-re nézett, aki várakozásteljesen figyelte.

– Legalább a kávét feltehetted volna – szólt oda neki.

– Ó, inkább ugorjunk el kávézni, sokkal jobb lesz, mint bármi, amit én csinálok. Ráadásul sosem tudhatod, hogy kivel találkozol. Szóval, először is lezuhizok.

JC átröppent a szobán, szőkén, barna lábún. Ugyan hogy maradhat ilyen barna? Vivi fogadni mert volna, hogy akárkinek is a nem kevés pénzén, de JC barnító krémet használ. Lenézve a saját sápadt lábára arra jutott, hogy nem is olyan rossz ötlet, ám ő sosem tudott JC-vel lépést tartani. Meg hát a kutya sem nézegeti az ő lábát.

– Az agy – kiáltott JC után, aki már a zuhany alatt énekelt (ennek a lánynak a rossz hangulata fél óránál nem tart tovább, függetlenül a szíve, az anyagi helyzete vagy a jövője állapotától). – Az agy, ami számít, az élet bármely területén, kicsi húgom. Agy és kemény munka.

JC elhúzta a függönyt, és kinyúlt, hogy elvegye a törülközőt Vivitől.

– Tudom, és nagyon büszke is vagyok rád – mondta szerényen. Legalábbis Vivi úgy gondolta, hogy szerénynek is lehet értelmezni.

JC kilépett a zuhany alól, és beburkolózott Vivi új, krémszínű törülközőjébe, amit az előző héten vásárolt, és az utasítás szerint használat előtt ki is mosott. Máskülönben JC most nem használhatná.

Vivi szeme összetalálkozott JC-ével.

– Fegyverszünet, Vivi – mondta JC megadóan. Vivi most szinte biztos volt az őszinteségében.

És ott, az apró fürdőszobájában, Vivi összeroppant, és szeméből kibuggyantak a fáradtság könnyei, majd lassan lecsorogtak az arcán.

– Ó, JC, sajnálom, hogy olyan utálatos voltam veled. De olyan fáradt vagyok, és a tegnapi nap rettenetes volt, egy lány átvágott torokkal…

– Sss, sss, ne beszéljünk gyilkosságokról.

JC köré fonta a karját, most újra olyan közel voltak egymáshoz, mint kiskorukban.

– Pihenésre van szükséged, meg hogy találkozz valami rendes pasival…

– Na, most úgy beszélsz, mint Fen.

– Fogadok, hogy azt mondaná, felejtsd el azt az exvőlegényt, és lépj tovább – nevetett JC. – Fen már csak ilyen, ő továbblép.

– Háromszor ment férjhez, nem éppen példakép.

– Ó, dehogynem. A nagynénénk tökéletes példakép arra, hogyan éld az életedet, és hogyan kellene nekem is élnem. Tökéletesen felnevelt minket.

A telefon újra csengett, és Vivi szaladt, hogy felvegye. Ezúttal dr. Ralph Sandowski volt az.

– Helló – mondta a lány meglepve, feltételezve, hogy a kórházban valakinek szüksége van rá. – Minden rendben?

– Majdnem minden rendben. És tökéletesen rendben is volna, ha megtenne nekem egy szívességet.

– Természetesen. Mondja csak. – Nyilván fontos, ha délelőtt tízkor otthon hívja.

– Emlékszik, múlt éjjel, amikor a lépcsőn találkoztunk, kérdeztem, hogy meginna-e velem valamit.

– Emlékszem. – Persze hogy emlékezett, ő volt aznap a második férfi, aki meghívta egy italra. A termetes, kék szemű, nagy lábú rendőr volt a másik, habár úgy emlékezett, hogy abban az ajánlatban kutyasétáltatás is szerepelt.

– Akkor elutasított, szóval most azért hívom, hogy újra megkérdezzem, nem bánná-e, ha ma este meginnánk valamit. Esetleg utána vacsoráznánk is?

JC odament, és fülét a telefonra tapasztotta.

– Menj innen – sziszegte neki Vivi, de JC tapsikolva egy helyben ugrált.

– Menj – formálta hangtalanul a szája –, menj, menj el vele…

Vivi lenézett a kék flanelpizsamára. Fakó lába meleg papucsban. Visszaemlékezett a francia férfi barátnőjére, aki magas sarkú szandálban és rövid szoknyában jelent meg.

– Örömmel, Ralph doktor – felelte.

– Csak Ralph, Vivi – mondta a férfi, figyelmeztetve, hogy nem csupán kollégák többé.

– Emlékezni fogok rá – nevetett fel Vivi, majd egyeztették a találkozó helyét, a Nob Hill tetején levő bárban, ami nemcsak a kilátásáról volt híres, de ahogy Ralph mondta, a százféle martinit hirdető itallapjukról is.

– Úgy hallottam, maga inkább a martinit kedveli – tette hozzá a férfi.

– Ó, és kitől? – Vivi emlékezett rá, hogy közös barátjuk lenne, aki ismerheti az ő szokásait, és hogy mit kedvel és mit nem.

– Megtettem, ami tőlem telik, hogy megtudjam – felelte a férfi könnyedén. – Az a célom, hogy elégedetté tegyem.

– Hál’ istennek – hallotta Vivi JC hozzászólását a háta mögül, mire felnevetett.

Nyolc órában állapodtak meg. A kórházból még gyorsan hazajöhet, hogy átöltözzön.

Természetesen JC választja ki a toalettjét a feje tetejétől a lábujjáig.

16. fejezet

Brad egész éjjel fenn volt, előbb az erdőben kutatott további nyomok után, majd visszament az őrsre. Követve a megérzését, hogy a lány pincérnőként egy kávézóban dolgozhatott, megkereste az interneten a lehetséges helyeket harminc kilométeres körzetben. Jó sok volt. Hosszadalmas lesz, míg mindet felkeresik, hogy egy Elaine nevű pincérlány után kérdezősködjenek, aki nem jelent meg a munkahelyén. Végül ezt másokra hagyta, és kimerülten hazaindult. Az autóból felhívta a kórházat. Elaine még mindig kómában volt, rengeteg vért vesztett, nem beszélve a sokkról… de még tartotta magát. Legalábbis pillanatnyilag.

Otthon Röppentyű az ajtó mögött várta, mellső lábát felemelte, és mindent megtett, hogy minél elhagyatottabbnak és nyomorultabbnak tűnjön. Brad a karjába kapta, megölelte, majd felkapta a pórázát.

– Gyerünk, kutyus, sétálunk egyet.

Az igazat megvallva ő is örült, hogy valami emberit és szeretetteljeset tehet ez után az éjszaka után.

Átnyomakodtak a zsúfolt utcákon, amelyek tele voltak kínai hangokkal és illatokkal. Elhaladtak a vörös és arany tetejű kis szentélyek mellett, kávézók előtt, hol öregemberek zörögtek a madzsongcserepekkel; a szerencsesüti-gyártók előtt, ahol a jövőt kis papírszeletekre nyomtatják; iskolások mellett, akik egyes sorokban követték a tanárukat, mind vörös zoknit viseltek, és kuncogtak, meg lökdösődtek. Ajándékboltok mellett, amelyekben mindenféle bóvlit – hevenyészett babákat és vörössel hímzett dzsekiket árusítottak, étkezdék előtt, ahol aranyozott kacsák függtek az ablakban, pekingi

kacsának szánva aznap estére, és ez a sok-sok csodálatos aroma mind ott terjengett az utcákon.

A bolttulajdonosok slauggal locsolták a járdát, és üdvözlésül integettek nekik. A tanár odaköszönt, a gyerekek hangosabban kuncogtak, és a csinos fiatal lány a zöldségesboltban bátorítóan rámosolygott, ettől bájos gödröcskék formálódtak az arcán. Brad még vörös zoknis iskolás korából ismerte. Része volt ennek a közösségnek, ő is hozzájárult ahhoz, hogy a kínai hagyományok tovább élhessenek Kaliforniában. Szeretett itt élni.

Észbe kapott, hogy még nem etette meg a kutyát, így megálltak az egyik töltött tésztás étkezde előtt. Rendszeresen járt ide, így mosollyal üdvözölték. Két sertés és két rák sui mait rendelt, párolva, nem sütve. Az étel gyorsan elkészült, Röppentyűnek adta a sertéshúsosat, az övé volt a rákos. Szósz nélkül. Egyszerűen szerette a sui mait. Úgy vélte, nincs is annál finomabb reggeli. Persze a kutyát nem ezzel kellene etetnie, de szükség törvényt bont; Röppentyű éhes volt, ahogy ő is. Már jócskán elmúlt a reggeli ideje, de ha az ember egész éjjel fenn van, elveszíti az időérzékét.

Észrevette a „cimboráját”, Chang Lew-t, más néven Charlie Lew-t, amint könyökével épp utat próbált törni felé a tömegben. Charlie a húszas évei végén járt, sima hajú, sima modorú fiatalember volt, imádták a lányok a harsány stílusáért, választékos eleganciájáért, amihez nagyban hozzájárult a testre szabott piros Mustang az átalakított fehér bőrüléssel, a csillogó krómfelnikkel és a V–8-as motorral, ami úgy bőgött, mint egy Harley.

– Hogy van, nyomozó – hajolt meg Charlie, és lesimította amúgy is sima sötét haját. Gyémánt ragyogott a kisujján és mindkét fülében. Alacsony volt és vékony alkatú, minden porcikájában ápolt, kínai pomádétól és francia parfümtől illatos. Angol szabású tweedzakója és piros csíkos inge Armaninak tűnt, de Brad úgy vélte, hogy Hongkongban gyártott másolat lehet, ahol Charlie meglehetősen sok időt töltött. A maradék idejében pedig itt, a kínai negyedben lévő üzleteit és bárjait igazgatta.

Brad természetesen tudta, hogy Charlie mindig készül valamire, és az a valami nem feltétlenül volt helyes dolog, de amellett, hogy Charlie a törvény határán egyensúlyozott, folyamatosan informálta is Bradet, amikor valami igazán baljós dolog volt készülőben az ő terepén. Például arról, hogy a bandák mosóporral kevert heroint dobtak olcsó drogként a piacra, vagy olyan tiszta anyagot, ami azonnal öl, meg arról is hogy ki használ kis punk kölyköket, hogy partidrogot vigyen a hipsztereknek, vagy kokaint a felsővárosiaknak. Charlie tudta, hogy kinek van fegyvere, hol vette, és hol tartja. Vagy hogy ki vesztett a kínai dominón, ki csalja a feleségét, ki készül mindent eladni és hamis iratokkal visszatérni Kínába, hogy új életet kezdjen a szülőföldjén.

Brad tudta, hogy Charlie nagy játékos – benne volt a tiltott szerencsejátékban, kies sikátorok hátsó szobáiban igazi ázsiai nehézfiúkkal játszott, hatalmas tétekben. Néha nyert, néha vesztett. Charlie maga mesélte ezt el bizalmasan Bradnek néhány csésze zöld tea fölött, amiben kis gömbszágók úszkáltak, abban az üzletben, ahol apró drótketrecekben élő tücsköket árultak eledelnek a házi kedvenc madarak számára.

– Hogy s mint, Charlie – veregette meg bajtársiasan a vállát Brad, ami azt jelentette, ezt Charlie jól tudta, hogy pillanatnyilag nincs harag közöttük. Brad a törvényt követte, Charlie áthágta, mindazonáltal becsülték egymást. Most éppen Charlie információval szolgált.

– Láttam a tévében a meggyilkolt lányt. Elaine-t – mondta.

Brad felvonta a szemöldökét. Elaine nevét idáig nem említették a tévében, és nem is állt szándékukban, amíg a családját nem értesítették.

– Hol hallottad a nevét?

Charlie megvonta a vállát.

– Mit számít az? Azt is hallottam, hogy a gyilkos videóra vette.

Brad szemöldöke még magasabbra szökött, és erősebben szorította Röppentyű pórázát. A kutya érzékelte a feszültséget, és nyugodtan ült a lábánál.

– Kamerákat adunk el errefelé – intett a Grant sugárút irányába Charlie. – Elég drága felszerelése lehet, ha éjszaka filmezni tudott az erdőben. Talán bejött egy srác a boltunkba, s ha kiperkálja az árat, senki sem kérdezi, minek kell neki. Éjjellátó kamerát szeretne? Állványt? Mindent megkaphat, amit csak akar.

Brad megragadta Charlie vállát.

– Micsoda? Bement egy ember a boltodba mostanában, és ilyesfajta felszerelést vett?

– Ej, nyomozó, nyomozó… – rázta le magáról Charlie Brad kezét. – Én csak annyit mondok, hogy egy-két héttel ezelőtt valaki eladott ilyesmit. És lefogadom, hogy a pasas éjjellátó távcsövet is vett valahol.

Brad zsebre tette a kezét, és szúrósan nézte Charlie-t.

– Én nem akarok ilyen embert én placcomon – folytatta a kínai. – Nem mondom, hogy ez és ez volt, nem tudom, ki volt, csak azt tudom, hogy mit vásárolt. Nem akarok ilyen itt – mutatott körbe a kínai negyeden. – Mi nem ölünk fiatal lányokat.

Brad megértette. Charlie útmutatást adott neki, lehet, hogy nem vezet sehova, de egyelőre ennyije volt.

Megköszönte Charlie-nak, és sietve a Grant sugárúton lévő elektronikai üzletbe ment. A kirakat lenyűgöző volt, és az embert, aki elébe sietett, Charlie már nyilván felkészítette, hogy rövidesen rendőr érkezik. A férfi nem emlékezett pontosan a vásárlásra – hisz annyi a vásárló! –, de emlékezett a kamerára. Az értékesítést azonnal ki is nyomtatta, valóban szerepelt a listán a tétel. Az eladó nagyjából a férfira is emlékezett, mivel készpénzzel fizetett, bár ezen a környéken, ahol rengeteg az egyéjszakás turista, nem volt szokatlan. A készpénz nem hagy nyomot, emlékeztette Bradet, aki hitelkártyában reménykedett.

Az eladó megmutatta neki a kamerát – egy Olympus Stylus Tough márkájú készüléket, kiegészítve egy éjszakai felvételhez szüksége adapterrel –, valamint a kis háromlábú állványt – pont olyat, amilyet Brad talált az erdőben.

Újabb darabka a kirakóshoz.

Brad átnyomakodott a tömegen a halpiacnál, ahol a kétéltűek úszkáltak a nagy üvegtartályokban, még utoljára nézelődve a világon.

Brad ismét a lányra gondolt. Elaine. Írt egy SMS-t Jerrynek. Felhívta az őrsöt, és ott is hagyott üzenetet, hogy valaki jöjjön ki ebbe a szaküzletbe, és gyűjtse be az információkat. Ő a kórházba megy, hogy megnézze, mi a helyzet. Vett még egy kávét a közeli üzletben, és hazasietett.

Lezuhanyozott, megborotválkozott, rakoncátlan haját megfésülte, tiszta farmert és flanelinget vett fel, meg az új barna szarvasbőr és eszméletlenül kényelmes cipőjét, amit a napokban vett. Fél óra alatt indulásra kész volt.

Felhörpintette a már kihűlt kávét, belebújt egy gyapjúfelsőbe, be is cipzározta, mert felhős volt odakinn, és kellemetlen szél fújt még mindig. Odaszólt Röppentyűnek, aki ugrásra készen várt. Bezárta a vörös lakkozású bejárati ajtót, majd kinyitotta a Ford 250-es utasülés felőli oldalán az ajtót a kutyának, aki beugrott a helyére az anyósülésre, majd ő is beült, és már úton is voltak a kórház felé.

Brad korán hazaküldte Jerryt a múlt éjjel, hogy aludjon egy kicsit, persze már akkor is hajnali három volt. Ő maga egy szemhunyást sem aludt, ám a kávé és a zuhany csodákat tett. Fel akarta hívni Jerryt, hogy tájékoztassa, hova indul, de végül úgy döntött, hagyja aludni. Jerrynek családja van, ott a baba meg a felesége, aki valószínűleg nem áll szóba Braddel egy ideig.

A kórháznál tilosban parkolt, de másutt nem volt hely, ezért kicsapta a kék villogót a kocsi tetejére, és kinyitotta az ablakot, hogy Röppentyű levegőhöz jusson.

A recepción a hölgy az intenzív osztályra irányította. Lifttel ment fel az emeletre, és a fényárban úszó folyosón látta, hova kell mennie, mivel két egyenruhás állt az ajtó előtt. Látszott rajtuk, hogy elkélne nekik egy kávé és egy cigaretta. Fiatalok voltak, húszas éveik elején járhattak, borotvált arcukról lerítt a buzgóság. Bradnek eszébe jutott egykori lelkes önmaga – de az esztelen bandaháborúk és gyilkosságok kioltották a lelkesedését. A világ már csak ilyen, ő legfeljebb annyit tehet, hogy igyekszik elébe menni az eseményeknek. Rezignált lettem, gondolta, a rengeteg munkától, az éjszakázástól és a rosszfiúktól.

– ’napot uram.

A fiatalok még udvariasak, izgatottak, hogy mindent jól csináljanak.

– Hogy s mint, srácok? De ami fontosabb, hogy van a lány?

– Egy nővér bent van vele, uram. Tartja magát, azt mondja.

Brad az ajtóra nézett. A fémkeretben a lány neve: *Elaine*.

Bekopogott. Kijött a nővér. Fiatal volt, olyan korú lehetett, mint a keskeny ágyon fekvő lány, akit gépek tartottak életben. Elaine fejét rögzítették, nyakán gézpólya, mindkét csuklóján kötés, karjában bekötve az infúzió. A monitoron világító zöld cikcakk mutatta a szívverését, a pulzusát, a vérnyomását. A szeme szorosan lezárva, a szempillája szinte belenyomódott az arcába, kis lába kidudorodott a fehér lepedőn.

A nővér hívta az ügyeletes orvost. A fehér köpenyes idősebb férfi belépett a kórterembe. Elcsigázott ő is, nyugtázta Brad. Szürkülő hajú, vékony arcú, a homlokán barázdák. Harvey doktorként mutatkozott be.

– Szerencsénk van – mondta Bradnek. – A gyilkos többszörös metszést ejtett a torkon, de a gége és a torkolati véna nem sérült komolyabban. Szerencsére csak az artériát érte a vágás. Már ha ezt szerencsének nevezhetjük. – Elfintorodott, és lenézett a betegére, majd a jegyzeteibe pillantott. – Máskülönben azonnal meghalt volna

a vérveszteség és a sokk miatt. A vágások tiszták, nagyon éles kést, talán szikét használt a gyilkos.

– Vivian doktornő már említette – mondta Brad. Most először gondolt Vivian doktornőre az előző éjszaka óta, amikor is a nő lerázta. Jogosan. Tényleg taplóság volt elkérni a telefonszámát egy szolgálatban lévő orvosnak, aki amúgy is félholt volt a fáradtságtól, és tele volt munkával.

– Most már minden tőle függ – mondta Harvey doktor. – Mármint Elaine-től. Hogy mennyire erős. Hogy képes lesz-e beszélni majd? – Vállat vont. – Ilyen sérülés után elképzelhető, hogy nem. – Bradre nézett. – Tudjuk már, hogy kicsoda? Úgy értem, előkerült a családja?

– Még csak azt tudom róla, hogy ő Elaine. Dolgozunk az ügyön, persze. Elaine még nem tud köszönetet mondani magának, de biztos vagyok, hogy megtenné. Vivian doktornőnek szintén.

– Vivian doktornő a hős ebben a drámában. Ő mentette meg ennek a fiatal nőnek az életét. Én később kerültem a képbe.

– Nagyszerű lány – helyeselt Brad.

A doktor nem tudta eldönteni, vajon az ágyon fekvő betegre vagy az orvosnőre gondol-e a nyomozó, de bólintott.

– Folyamatosan tájékoztatjuk majd, nyomozó – mondta még az orvos, és elsietett.

Brad elrévedt. Az erdőbeli jelenetre gondolt, a test lenyomatára a nedves avaron, az állványra, amin a videokamera állt, és felvette a lány életének valószínűleg utolsó pillanatait, a brutális megerőszakolását. A bűnténykirakós darabjaira gondolt, az apró részletekre, amelyek elvezethetik a gyilkoshoz. A lány ruhájáról leesett kitűzőre, ami ötletet adhat ahhoz, hol találkozhatott a gyilkos a lánnyal. Az autó típusára, amivel a gyilkos elhajtott. Arra, hogy hogyan tehette be Elaine-t abba az autóba, amikor elkapta.

Elővette a telefonját, és az orvos szakértői intézetet hívta. Az ügyeletes nő elmondta, hogy Elaine először erős ütést kapott a nyakára, majd a tettes injekciót adott a karjába, valószínűleg Rohypnolt. Később biztosabbat fognak tudni. A tettes kondomot

használt, nem találtak spermát, így DNS sincs. És a kés úgy húszcentis lehetett. A ruha átvizsgálása még eltart egy darabig. Egyelőre ennyi.

Brad bontotta a vonalat, és a telefon nyomban megcsördült. Jerry volt az.

– A lány neve Elaine Mary McCarthy. Huszonkét éves. Portlandban született, Oregon államban. A szülei a hírekben látták, és ők jelentkeztek. Épp ma készültek meglátogatni a lányukat, de ő nem szólt vissza… aggódni kezdtek…

– Jézus! – Bradben forrt a méreg, de uralkodott magán.

– Van egy barátja, szintén pincérként dolgozik az egyik pöpec kávézóban.

Brad szerint Jerry az egyetlen ember, aki a „pöpec” szót használja.

– Ő is telefonált, vagy nem? – kérdezte.

– A szülők hívták, aggodalmukban. Mindannyian együtt vacsoráztak volna ma este. A következő járattal érkeznek Portlandből. Várni fogjuk őket a reptéren, és egyenest a kórházba visszük őket. – Jerry szünetet tartott. – Mondd, hogy még nem késő – tette hozzá.

– Talán.

Jerry sóhajtott. Megadta Elaine lakásának a címét, hogy ott találkozzanak.

Brad búcsút intett a kórterem előtt posztoló két rendőrnek, és elindult a lifthez. Pincegett a lift, amikor megállt a földszinten. Nyílt az ajtó, és Vivian doktornő barna szeme nézett fel rá. Rózsaszín szájfénytől csillogó ajka meglepett Ó-t formázott. Barna haját csinos kontyba tűzte, és makulátlan fehér köpenyt viselt, hirtelen lebarnult lábán fehér klumpa klaffogott.

– Helló! – Brad szélesen elmosolyodott. Nem tehetett róla, ez a nő ilyen hatással volt rá.

– Helló – köszönt vissza tartózkodóan a lány.

Brad megesküdött volna, hogy a doktornő elpirult.

– Mit szólna egy italhoz ma este? – kérdezte, amint kilépett, és tartotta az ajtót a lánynak.

– Sajna elkésett. Mára már van egy meghívásom – felelte a lány.

– Még lemondhatja.

– Nem szokásom.

– Milyen kár, tudok egy jó kínai éttermet, ott csinálják a legjobb pekingi kacsát a városban, már a látványától eláll a lélegzet, no és az a jázmin rizs…

A lány felnevetett.

– Menjen, sétáltassa meg a kutyáját, nyomozó! – azzal becsukódott a liftajtó.

Brad már indult volna, amikor meghallotta, hogy ismét surrog a lift ajtaja. Úgy tűnt, Vivian doktornő meggondolta magát. Rámosolygott a férfira.

– Hallgasson ide, nyomozó – mondta, miközben fogta az ajtót –, éppen jó kedvemben talált. Maga valahogy megnevettet.

Brad visszamosolygott rá.

– Várjon csak, amíg meglátja a kutyámat. Röppentyű egész biztosan megnevetteti.

– *Röppentyű?* – Vivi félrebillentette a fejét.

– Ez hosszú történet.

– Akkor majd hallani szeretném – villant rá fénylőn a lány szeme. – Holnap este ráérek, és maga?

– Úgy érti, egy randira? – kérdezte bután, és a legszívesebben ugrált volna örömében. Idejét sem tudta, hogy mikor történt vele ilyesmi. Elégedetten vigyorgott.

– Fel tudna itt venni nyolc körül? – kérdezte a lány. – Rendben?

Úgy tűnt, Vivi tudja, hogyan használja a mosolyát, ha akarja.

– Nagyon is. – Majd Jerryt hagyja ügyeletben. Ez a találkozó nagyon fontos.

– Elhozom a húgomat is. Épp nálam van, nem hagyhatom egyedül – tette hozzá Vivi.

Brad kifejezéstelenül meredt rá, aztán összeszedte magát.

– Rendben, hozza csak. Én meg hozom Röppentyűt, hogy négyesben legyünk. Pekingi kacsa mindenkinek.

– Tökéletes.

A lány még mindig mosolygott, amikor az ajtó újra becsukódott. Brad csak állt, és azon töprengett, hogy most felültették-e. Ez a „hozom a húgomat” nagyon erre utal. A francba!

Jelzett a telefonja. Ismét Jerry volt.

– Megvan a hely, ahol a lány dolgozott – szólt bele. – A Bobo, körülbelül húsz mérföldre onnan, ahol megtalálták. Lezártam a parkolót, már ott vannak a fiúk, nyomot keresnek, és kikérdezzük a személyzetet is.

Brad megkapta a címet, és megegyeztek, hogy később odamennek. Előbb Elaine lakását nézik meg.

17. fejezet

Vivi még mindig mosolygott, ahogy Brad Merlinre gondolt, amikor kilépett a liftből, és fürgén bement a sürgősségi osztályra. Nagyon aranyos volt a férfi. Bár egy ilyen termetes fickót aranyosnak hívni… Talán inkább szexi, ahogy felvillan a szeme és vigyorog, meg a széles vállával, a nagy lábával. Észrevette a cipőjét is, miközben csacsogott vele; szarvasbőr, és láthatóan új. Mindenesetre sokkal csinosabb, mint az a kitaposott rémség a lábán előző este. Istenem, csak tegnap lett volna? Sokkal hosszabbnak tűnt az idő a rengeteg egymást követő eseménnyel: hosszú műszak a sürgősségin, behozták a gyilkosság áldozatát, majd átvette a sebészeti osztály, most meg az intenzíven, és Vivi arra tippelt, hogy Brad Merlin az imént meglátogatta.

Elaine. Vivi még mindig csak ennyit tudott a lányról, bár értesült róla, hogy sikerült azonosítani, és a szülei éppen útban voltak idefelé. Azt is tudta, hogy Elaine még mindig az itt és az odaát határán volt, és ez nem volt jó előjel. Remélte, hogy a szülők hamarosan megérkeznek. Nem akarta azt mondani, hogy mielőtt még késő lesz, mert a negatív gondolkodás, legalábbis orvosként, nem az ő stílusa volt. Az utolsó pillanatig teljes erőbedobással dolgozott. Ez volt a munkája, a hivatása.

Mentében kis híján beleütközött valakibe. A férfi a fejét fogta, ujjai között vér szivárgott.

Vivi megállt, elhúzta a férfi kezét, és szemügyre vette a hat centi hosszú mély vágást, amit amatőr módon ragtapasszal fogtak össze.

– Ezt össze kell varrni – mondta a férfinak. – Kövessen, kérem.

Kezelésbe vette a férfit, miközben a többiek tovább ücsörögtek a műanyag székeken, beszélgetve, kávét szürcsölve, vagy kólát vételezve a soha ki nem merülő automatából. Gyerekek izgultak, nyafogtak; egy kicsit, akinek gumicukor ragadt az orrába, az egyik kezelőbe vitték be éppen, egy terhes nő pedig a fájó hasára panaszkodott.

– Hát persze hogy fáj – szólt oda neki Vivi széles mosollyal, ahogy elhaladt mellette. – Nemsokára kisbabája lesz. Elküldök valakit tolószékért, és átviszik a nőgyógyászatra.

A fiatal férfi követte a kezelőbe, és Vivi behúzta a függönyt.

– Foglaljon helyet – mutatott az ágyra, amit tiszta védőpapír fedett. – Hadd lássam a fejét.

A férfi meg sem szólalt idáig. Vivi most alaposabban megnézte. Alex Patcevitch visszanézett rá.

– Vivian doktornő vagyok – mondta, és remélte, hogy higgadtan csengett a hangja, tekintve, hogy egy nagyon vonzó férfit vizsgált, akinek kedves barna tekintete az övébe mélyedt.

– Tudom, ki maga.

Vivi meglepetten vonta fel a szemöldökét. A férfi a hímzett névre mutatott az orvosi köpeny zsebén. Ja, persze.

– Szóval, mi történt?

– Autóbaleset, a tegnap esti viharban.

Vivi felhúzta a sebészkesztyűt, aztán levette a ragtapaszt, amitől a férfi megrándult.

– Bocsánat – mondta a nő. – Jobb egy gyors rántás, mint lassan húzogatni. Egyébként mibe ütközött bele? – Kitisztította a vágást, megvizsgálta a seb tépett szélét.

– A ciprusfának az ön nagynénje, Fen Dexter bekötőútjának az elején.

Vivi tűvel a kezében felegyenesedett. Most jött rá, hogy ki a férfi.

– Tehát maga a betolakodó.

Alex felnevetett, amitől összeráncolta a homlokát, így a sebből újra megeredt a vér.

– Szóval így nevezett engem? Azt hittem, meg fog ölni, ő pedig azt hitte, én ölöm majd meg.

Vivi felemelte a kezét.

– Várjon egy pillanatot – és gyorsan feltárcsázta Fent.

Fen nem fáradt a köszönéssel.

– Nehogy azt mondd, hogy JC ma reggel hozzáment valami lehetetlen alakhoz!

– Rá vallana – mondta Vivi –, de nem, hanem itt van nálam a betolakodód.

– Úgy érted ott, a sürgősségi osztályon? Mondtam neki, hogy össze kellene varrni a sebét. Helyes, hogy követte a tanácsomat.

– Bejött, mert vérzik, és igazad volt, össze kell varrni. Épp azon vagyok. Azonkívül tudni szeretném, hogy jól vagy-e, úgy értem… mi történt pontosan tegnap. – Közben óvatos pillantást vetett a férfira, aki kedvesen visszamosolygott rá.

– Ó, fantasztikusan töltöttük az időt. Elmeséltem neki az élettörténetemet, ő meg… nos, ő is majdnem elmondta az övét.

Fen nyilván tudta, hogy Alex kihallhatja, amint ő mélyet sóhajt a telefonba.

– Attól tartok, hogy a barátom, Alex – mondta, hogy Alex Patcevitchnek hívják, ugye? Igen, szóval a barátom – azt hiszem, nevezhetem a barátomnak, annak ellenére, hogy csak nagyon rövid ideje ismerjük egymást… nos, Vivi, kedvesem, azt hiszem, meg kell súgnom neked, hogy neki… talán nem, de sosem lehet tudni… úgy értem…

– FEN! Az isten szerelmére, bökd már ki végre!

– Nos, édesem, szóval Múltja van.

Vivi égnek emelte a szemét. Fen időnként az agyára ment.

– Mindenkinek van múltja. A lényeget, légy szíves – mondta eltökélten. – Mondd meg pontosan, mire gondolsz.

– Azt szeretném mondani, hogy megjelent az ajtómban vérző fejjel, késsel a kezében, halálra ijesztett, aztán mindketten elkezdtük mondani a történeteinket. Aztán…– Vivi hallotta a hangjából, hogy

Fen mosolyog. – Onnantól már minden simán ment, ahogy mondani szokták.

Vivi újra óvatosan a férfira nézett. Jobban teszi, ha itt nem rejteget kést magánál.

– Szóval – tért a tárgyra Fen – , a pasas a biztonsági üzletben dolgozik, magánnyomozó, és annak a halott lánynak az ügyében nyomoz, aki épp ott élt, ahol te, San Franciscóban. Stewardess volt, de azt hiszem, mostanában légiutas-kísérőnek mondják. Fiatal volt, gyönyörű, és a férfi menyasszonya. A lányt négy hónappal ezelőtt megerőszakolták és megölték. Az új barátom, Alex Patcevitch elhatározta, hogy megtalálja a gyilkosát. Talán emlékszel, benne volt az újságban, meg a tévében is rengetegszer.

Vivi a betegére bámult.

– Szóval idevezetett Los Angelesből San Franciscóba a viharban, és Big Surban kötött ki, összetörve, a küszöbömön. Mondhatnánk – tette hozzá Fen jelentőségteljesen –, hogy egymásra találtunk.

Vivi szíve mintha hirtelen a gyomrába süllyedt volna – nem orvosilag, hanem érzelmileg.

– Köszönöm, majd jelentkezem.

Összecsukta a telefont, és Alex Patcevitchre nézett.

A férfi bánatosan nézett vissza rá.

– Sajnálom – mondta. – Rögtön el kellett volna mondanom, de csak azért jöttem be, hogy ellássanak.

– Mindjárt meg is teszem. – Vivi odalökte a gurulós széket, és leült a férfi mellé. Az érzéstelenítő spray-vel kezdte, hogy elzsibbassza a férfi homlokát, aztán a tű és végül a finom cérna következett. Szakértő volt, ezerszer, ha nem többször csinálta már az apró öltéseket.

– Nem szeretném, ha nagy heg maradna – magyarázta, teljes koncentrációban a férfi fölé hajolva.

– Felismertem a parfümjét – szólt váratlanul a férfi. Vivi hökkenten felegyenesedett. – Bocsánat, csak azért, mert olyan közel van hozzám.

Vivi rosszalló pillantást vetett rá; nem ő volt az első, aki próbálkozott nála itt a sürgősségin. Ez a férfi legalább elég jól nézett ki a kék ingében, farmerjében, magasan és karcsún, az ő kegyelmére bízva. Tetszett neki a férfi állának a vonala, a magas arccsontja, a melegbarna szeme, sötét, kócos haja, a rocksztárfrizurája. Nem úgy, mint Brad Merlinre, erre a fickóra tényleg rá lehetett mondani, hogy aranyos.

– A parfüm a testvéremé – mondta Vivi élesen, és újra közel hajolva a férfihoz visszatért a munkájához.

– Versace Cristal – mondta a férfi, elhúzódva a tű elől.

– Én rendszerint inkább Chanel 5-öt használok – ejtette meg az utolsó öltést Vivi. – Az utam közepén. Mindenki tudja, hogy a Chanel jó, elvégre nemcsak ezt mondják, de ezt is használják ezer éve. És a nők is a reklámban nyilván igazat mondanak, máskülönben nem néznének ki olyan jól.

Alex Patcevitch zavarodottan nézett rá.

– Azt hiszem ez amolyan női logika – mondta kétségek közt. – Mindenesetre a Versace illik magához. Egyébként a nővérem is ezt használja.

Vivi megkönnyebbülten felsóhajtott. Attól tartott, hogy a meghalt menyasszonya használt ilyet.

– Csodálatos estém volt a nagynénjével – mondta Alex, megmosolyogtatva ezzel a lányt.

– Senki másnak nincs olyan nagynénje, mint Fen – jelentette ki büszkén.

– Tudja, mit? – mondta Alex. – Szerintem maga hasonlít rá. Nyitott, ahogyan ő is, az a típus, aki azonnal a szívébe fogadott, még akkor is, ha elsőre megijedt tőlem.

– No, azért nem pontosan olyan vagyok, mint ő – mondta Vivi óvatosan. – Én csak összevarrtam, nem zártam a szívembe. És határozottan nem ijedtem meg magától.

Megveregette az öltéseket, hogy biztos legyen benne, minden rendben, és felírt egy fájdalomcsillapítót.

– Csak fájdalomcsillapítót vehet be, de még így is fájhat a feje, miután sokáig nyitva volt a sebe.

Alex lecsúszott az ágyról, és megállt vele szemben.

– Köszönöm, Vivian doktornő. Maga fantasztikusan dolgozik, máris jobban érzem magam.

– Nincs több vérzés – válaszolta a nő gyorsan.

– Azon gondolkodom… Úgy értem, meginna-e velem egy kávét. Valamit szeretnék megbeszélni magával.

Nocsak. Nemcsak a tiszta haja és a parfümje miatt, de ez a szegény ember beszélni szeretne vele a kedves elhunyt menyasszonyáról. Vivi azt mondta magának, hogy egy dög volna, ha nem segítene neki.

– Találkoznia kellene Merlin nyomozóval – mondta a férfinak. – Ő minden részletet ismer az utolsó ügyről, és biztos vagyok benne, hogy segítene önnek. Mármint kitalálni, hogy ki tette – fejezte be bizonytalanul, és elpirult, mivel tudta, hogy túl sokat mondott, szinte beleavatkozott a férfi dolgába.

– Kérem – könyörgött a férfi pont úgy, ahogy tegnap este tette, amikor Fen segítségét kérte.

Vivi engedett. Azt mondta a férfinak, hogy úgyis szünetet kellene tartania, így megkér valakit, hogy helyettesítse, és találkozzanak a kórház külső parkolójánál. Elmehetnek a közeli Starbucksba, és mindent megpróbál, hogy segítsen neki.

Ahogy Fen, gondolta, amikor kibújt a fehér köpenyből, és megfésülte a haját. Ez a génjeikben lehet.

18. fejezet

Jerry Elaine Mary McCarthy garzonlakása előtt várta Bradet. A bérlemény egy kisebb, olcsó lakótömb végén, a harmadik emeleten volt. Az olcsó bérleti díj vonzotta a fiatalokat. Ahogy Elaine is, kis fizetésű munkákat végeztek, ami éppen csak a költségeik fedezésére és olykor egy-egy kiruccanásra volt elegendő. Így élték az életüket, elsősorban ez hozta őket San Franciscóba.

Néhány járőr már ott parkolt a ház előtt, civil ruhás rendőrök pedig többeket megállítottak a lakók közül, hogy kikérdezzék őket. Brad úgy vélte, mind huszonhárom év alattiak lehetnek, és fogadott volna, hogy épp csak kikerültek a főiskoláról. Szinte érezni lehetett a fű szagát, ahogy elment mellettük. Odabent bizonyára tömény löketet kap a betévedő.

Elaine lakásának nyitva volt az ajtaja. Egyenruhás rendőr ácsorgott előtte, és amikor a két nyomozó megjelent, elmondta nekik, hogy minden úgy van, ahogy a lány hagyta, senki még a lábát sem tehette be. A helyszínelők és a fotósok ott várakoztak, közben dohányoztak, ami Kaliforniában tilos. Amint meglátták a nyomozókat, rögtön kidugták a fejüket az ablakon.

– A francba, fiúk, ez meg mi? Függők vagytok, vagy mifene? – dohogott Jerry. – Nem tudtok várni?

– Csigavér – szólt oda az egyik helyszínelő nő, akit jól ismertek, és követte őket a kis lakásba, ami hét hónapig Elaine otthona volt, amióta az oregoni Portlandből San Franciscóba költözött. Új és jobb élet, no meg egy rendes, helyes férfi reményében jött ide, mint oly sok fiatal lány. Végül pincérnő lett egy ócska kávézóban, amit leginkább a helyi nyugdíjasok látogattak. Mégis, mindig pontosan

fizette a bérleti díjat a hónap elején. Jerry mindent tudott már. Az épület tulajdonosa odaküldte egy képviselőjét, hogy rajta tartsa a szemét a dolgokon, nehogy a lakásban kár eshessen.

A két nyomozó belépett a kicsi, L alakú helyiségbe. A berendezés szegényes volt: egy fekete futon kék horgolt kendővel letakarva, egy tizenkilenc colos tévé az egyetlen ablak melletti polcon és egy Mesh dohányzóasztal két hozzá illő székkel a kicsi konyhasarok előtt, amelyben mikró, egy főzőlap és egy kotyogó kávéfőző volt. A pult alatti polcon két kisebb és egy nagyobb serpenyőt meg egy flakon Palmolive mosogatószert láttak. A fenti polcon egy tűzálló edény, két cseréptányér és két bögre, az egyik világos narancsszínű fehér mintával, a másik egy Miki egeres fülű Disney Worldből, rajta az Elaine név.

Puha fehér szőnyeg fedte a kopott, zöld padlószőnyeget, és az L másik szárában egy egyszemélyes ágy állt. Elaine láthatóan nem vette a fáradságot, hogy bevesse. Alsóneműk hevertek a padlón és egy pár cipő, a sarokban egy ruhákkal teli fémfogas. Az ágy melletti asztalkán egy kedves házaspár fotója – ápolt kertben ültek, a lábuknál kutya. Emlék otthonról.

– Nyilván munkába sietett – mondta Jerry. Bepillantottak egy fiatal nő legszemélyesebb életébe, és az elveszett álmaira és reményeire gondoltak.

Megnézték az apró fürdőszobát is: divatjamúlt rózsaszín csempe, a szokásos női holmik egy kosárban a mosdókagyló alatt. Ablak nem volt.

Visszamentek a szobába, végiglapozták a dohányzóasztalon felhalmozott magazinokat, megvizsgálták a felstószolt papírokat: önéletrajzok és jelentkezések kisebb főiskolákra és jobb állásokra.

Vonalas telefon nem volt.

– Olcsóbb volt a mobilját használni – vélte Brad. – De jó lenne, ha előkerülne! De sehol nem találtunk retikült.

– Ami azt jelenti, hogy a gyilkos megtartotta.

– Elaine valószínűleg elejtette, amikor a pasas elkapta. A tettes autójában lehet. – Brad Jerryhez fordult. – Nincs olyan érzésed, hogy a pasas itt járt? Megnézegette, végigtapogatta a lány dolgait. Egy perverz, és elég őrült ahhoz, hogy ilyet tegyen.

Jerry elgondolkodva dörzsölte meg borostás állát.

– Ebben a gyilkosságban nincs semmi véletlenszerű. A pasas tudta, hogy ki a lány, és mindent eltervezett. A másik három nő is ugyanaz a típus volt. Fogadok, hogy tényleg járt itt.

Átadták a lakást a helyszínelőknek, ujjlenyomatot, hajszálat, bármi nyomot remélve, ami segíthet. Kimentek, de megtorpantak, mert fotósok és riporterek rohanták le őket.

– Nyomozó, megmondaná, mi történik? – kiáltotta oda valaki, közben vakuk villantak a szemükbe.

– Később, fiúk, most még nincs mondanivalónk. Kérem – takarta el a szemét Brad. Megcsörrent a telefonja. Felvette, belehallgatott, kinyomta, és Jerryhez fordult. – Keréknyomot találtak a kávézó parkolójában, az árnyékos részen, amelyet az eső kevésbé ért. Az a személyzeti parkoló, bár a tulaj szerint a személyzet sosem parkol ott, inkább a lámpák alá állnak. Félnek, gondolom.

– Fogadok, hogy az ő nyoma – mondta Jerry.

Még egy darab a kirakósban.

19. fejezet

Amikor Vivi belépett a kávézóba, Alex már várta. Két kávé gőzölgött előtte az asztalon. Talpra ugrott, és a lány felé nyújtotta a kezét.

– Örülök, hogy látom.

– Tizenöt perce váltunk el, csak nem lehetett olyan borzasztó – csusszant be Vivi a bokszba szemközt a férfival. Megkóstolta a kávéját, és jóváhagyólag bólintott. – Feketén, cukor nélkül. Jól döntött.

– Ahogy az orvos rendelte.

– Ó, istenem – temette fejét a kezébe Vivi –, tudja, hogy hányszor hallottam már ezt?

A férfi rávigyorgott

– Bocsánat, bocsánat. Mi lenne, ha ennénk is valamit? Egy muffint? Szendvicset?

Vivi megszemlélte a muffinokat, de az egyenes szabású szürke szoknya annyira szorította, hogy alig tudott benne levegőt venni. Természetesen JC-é volt. A húga beszélte rá, hogy ezt viselje ma este a randin Ralph doktorral… a csudába, nem kellene doktornak hívnia, ha randizik vele. Ralph. Ebben a pillanatban pedig Alex Patcevitch ül vele szemben, Fen betolakodója, akinek meghalt a menyasszonya. Rápillantott a kávéscsésze karimája felett. Határozottan helyes volt, bár nyilván megközelíthetetlen az őt ért szomorúság miatt.

– Vivian doktornő…

Vivi felkapta a fejét.

– Bocsánat, elmerültem a gondolataimban. Mit tehetek önért?

– Az elején kezdem – mondta Alex.

A lány felegyenesedett, és várakozásteljesen nézett rá.

– A neve Julia Mastro… volt. Olyan magas lehetett, mint maga. Százhatvan centi. A hosszú barna haját leginkább kontyban viselte, mint maga is – folytatta a férfi.

Vivi mindig hátrafogta a haját munka közben.

– Négy éve találkoztunk egy repülőúton Los Angeles és New York között. Nem az a típus vagyok, aki felszed egy légiutas-kísérőt, csak észrevettem kint, ahogy húzza a kis egyenbőröndjét. Beragadt az egyik kereke, persze megálltam, hogy segítsek.

– Kitalálom, ezzel kezdődött – fejezte be Vivi a férfi helyett.

– Nekem is van egy házam Los Angelesben, neki pedig itt a Nob Hill közelében. A munkám Los Angeleshez köt, illetve sokat utazom. Nem vagyok igazi nyomozó. A biztonsági vonalon mozgok inkább, fontos ügyfelekre vigyázok, akár Dubaiban, akár Párizsban tartózkodnak. Aztán kiderült – tette hozzá keserűen –, hogy a saját barátnőmre sem tudtam vigyázni.

Összetalálkozott a pillantásuk az asztal felett, Vivi szeméből együttérzés sugárzott.

– Nem volt oka rá, hogy azt higgye, nincs biztonságban – mondta.

– Végül is… – Alex összeszedte magát. – Kér még kávét?

– Hamarosan vissza kell mennem.

– Persze, nos, amit kérdezni szeretnék az új áldozatról, szóval, azt hallottam, hogy még él.

– Stabil az állapota – mondta Vivi. – Így szokás mondani a kórházban. Reméljük, az ön érdekében és az övében is, hogy felépül, és elmondja, mi történt vele. Rendőrök őrzik a szobáját, senki nem juthat be hozzá. Biztonságban van, ezt garantálhatom. – Átnyúlt az asztal fölött és megfogta a kezét. A férfi áthatóan nézett rá. – Nem velem kellene beszélnie, hanem Brad Merlin nyomozóval. Ha valaki tud segíteni, akkor az ő – mondta a lány. Visszagondolva a kedves, robusztus Brad Merlinre, aki úgy szereti a furcsa kis kutyáját, valahogy biztos volt ebben.

– Köszönöm. Ismételten – tétovázott Alex. – Nézze, Vivian doktornő…

– Vivi – mosolygott rá a lány –, minekutána ismeri a nagynénémet, szinte már családtag.

Alex elmosolyodott.

– Rendben, szóval, Vivi… szeretnék újra találkozni magával.

A lány kicsit riadtan nézett rá. Egy vonzó, kedves, bajban levő férfi, vagyis minden, amit kedvelt egy férfiban. Akkor miért nem akar vele randevúzni? Talán mert túlságosan gondterhelt, vélekedett. Lehet, hogy segítenie kellene neki, hogy összeszedje magát. Hát nem ezt csinálja amúgy is a munkájában? És a magánéletében is? Nem ez történt a franciával is, és a legtöbb férfival, akivel eddig találkozott? És most a húgával? Ha nem is kifejezetten egy Teréz anya, de úgy tűnt, mindig segítő kezet nyújtott mindenkinek. Mi lenne, ha, a változatosság kedvéért, róla gondoskodna valaki ezentúl?, gondolta vágyakozva.

Ekkor eszébe jutott, hogy estére vacsorameghívása van Ralph doktorral – a fenébe, hagyja már el a doktort –, holnap este meg dupla randi Brad Merlinnel, a kutyájával és a húgával. Hetekig annyi ráérő ideje volt, most hirtelen megszaporodtak a programjai. Ráadásul JC-t el kell vinnie Big Surba, hogy Fen gondjaira bízza.

– Nézze, Alex. – Mosolygott, ahogy kimondta a nevét. A férfi le nem vette róla a szemét. – Az az igazság, hogy eléggé elfoglalt vagyok a következő napokban, a munka és… tudja, hogy van ez…

– Persze, tudom, és nem is várhatom el, hogy hipp-hopp szabaddá tegye magát…

Nem mondta ki, hogy „egy olyan lány, mint maga”, de Vivi kitalálta, hogy ilyesmire gondol, és ez hihetetlenül felvillanyozta. Mielőtt átgondolta volna, már mondta is: – Mi lenne, ha találkoznánk holnap este egy italra? Ugyan van egy vacsorameghívásom későbbre, igazából nem is randevú, csak amolyan baráti dolog a húgommal és éppen Brad Merlin nyomozóval. Eljöhetne, megismerkedne vele, és kiderülne, tud-e segíteni magának.

Most Alex mosolyodott el.

– Csodás! Amúgy is találkozni akartam vele, de ez így sokkal jobb, személyesebb, nem annyira hivatalos – egy újabb családtag, aki segítséget kér. Tulajdonképpen én szeretnék segíteni neki a nyomozásban, amennyire tőlem telik.

Vivi az élet-halál között lebegő Elaine-re gondolt. Alex jegyesének nem volt olyan szerencséje, hogy túlélje.

– Mindannyian segíteni akarunk – mondta egyszerűen.

Felírta a telefonszámát a szalvéta hátuljára, és felállt, hogy indul vissza az osztályra.

– Holnap hamarabb szabadulok, úgyhogy, mondjuk, hat körül? Rendben? Hívjon fel előtte! Ha még nem értem haza, JC-t ott találja, ő majd pásztorolja. – Némi rosszallással ugyan, de Vivi fogadott volna, hogy JC nagy élvezettel megteszi.

20. fejezet

A férfi a kis hátsó kertben tevékenykedett, a vihar okozta károkat mérte fel. A szél leszaggatta az iszalagot a rácsozott falról, pedig húsz évig jól tartotta magát. Na, jövő tavasszal nem lesz rügyfakadás. Ráadásul a kincsként őrzött olajfájáról szinte teljesen letépte az ezüstös leveleket, néhány ágat is letört, szürkésfehér sebeket hagyva maga után. Nem volt könnyű olajfát nevelni San Francisco kiszámíthatatlan időjárásában, télen be kellett takarnia, hogy megvédje a fagytól. A kis üvegházon, amelyben gyönyörű orchideáit nevelte, kitört néhány ablaktábla, és tönkrementek a legmutatósabb fajták.

Gyengéden lecsippentette a szárakat a lekonyult rózsásfehér virágfejekkel együtt. Kénytelen lesz megválni tőlük. Nem volt szentimentális ember. Majd újakat ültet. Izzadság szúrta a nyakát. A hőszabályozás nem ért semmit, mert a szél befújt a törött ablakokon.

Felhívta a telefonkönyből kikeresett üvegest, és hangsúlyozta a feladat fontosságát. Az üveges azt mondta, valaki majd átmegy délután.

– *Ma* délután – pontosította a férfi. – Már délután van.

Semmiképpen nem várhatott. Este sűrű programja volt.

Összesöpörte a törött üveget, letörölte a deszkapolcokat, ellenőrizte a páraszabályozót. Jól működött.

Nem úgy, gondolta keserűen, mint az a fiatal nő a kórházban. Akinek, számításai szerint, mostanra már meg kellett volna halnia. Ez rendkívül zavarta. Mi lesz, ha magához tér és beszélni fog? Vajon le tudja majd írni a támadóját? Elmondja, hogy ott járt a kávézóban, és mivel csalta az autójához? Tennie kellene valamit, hogy ezt

megelőzze. Ez lenne a legjobb. Mégis inkább vár, hagyja, hogy lecsillapodjanak a dolgok. Folyamatosan figyeli majd a lány állapotát, javul-e, netán rosszabbodik. Aztán, ha szükséges, beavatkozik.

Visszatette a seprűt a helyére, eligazgatta a virágcserepeket, hogy tökéletes rendben legyenek, majd visszanézett, hogy megbizonyosodjon róla, minden úgy van, ahogy lennie kell. Azután a kerti csapnál kezet mosott.

A kameraállvány szintén nem hagyta nyugodni. Amikor rájött, hogy elveszítette, az ismerős fájdalmat érezte a mellkasában, mintha páncél szorítaná a bordáit. Az álla megfeszült, és elöntötte az izzadság.

Az éjszaka közepén felriadt, őrülten ugrott fel az ágyból. Az íróasztalhoz tántorgott, ahol az oldaltáskáját hagyta, és kétségbeesetten beletúrt. Lement a garázsba, átkutatta az autót. Semmi – kivéve Elaine retiküljét. Biztosan abba kapaszkodott, amikor ő megmentette. Mindig így nevezte magában a tettét: „megmentettem”. Ez azt jelentette, hogy ő volt az erős fél, aki megmenti őket attól az élettől, amit nem kéne élniük. A tanulmányai ezt sugallták.

Akkor kezdett el lányokat „megmenteni”, amikor a nővére, akivel több mint tíz évig együtt lakott, meghalt. A testvére pont az ellentéte volt: felületes, harsány, iszákos, férfifaló. De ő volt az egyedüli családtagja – nem volt neki senki más, így magához vette, amikor a mélyponton volt. Rehabilitációra vitte, ahol terápiát kapott, eltiltotta az alkoholtól és a férfiaktól. Pokol volt az életük, de neki ez volt a kötelessége. Végül, öt évvel ezelőtt elütötte egy teherautó, ahogy kilépett egy bárból Salinasban. A férfi gondoskodott a temetésről, elhamvasztatta, és a hamvakat a rózsáira szórta. Legalább a halálában tett valami hasznosat a nővére.

Már kisfiúként rájött, hogy különbözik a többiektől. Nem hosszú évek alatt alakult ilyenné, szexuális bántalmazás, kisebbrendűségi komplexus, durva bánásmód miatt. Ilyennek született.

Pszichopatának, ahogy saját rémült anyja nevezte, amikor ránézett azzal a halott tekintettel, amiről tudta, hogy félelmet kelt mindenkiben. Még csak ötéves volt akkoriban, de tudta. Hamar megtanulta a megfélemlítés erejét, tudta, hogy a tekintetével képes kiváltani. Elég volt csak ránéznie az illetőre. Mert a mögött a szempár mögött egy gyilkos lakozott.

„Érzéketlen-érzelemmentes viselkedés”, így írják le manapság a szakemberek, amikor ilyen gyerekkel találkoznak. Igazuk van, ahogy azoknak a jóravaló terapeutáknak is, akik megpróbálták megváltoztatni a személyiségét. Persze bolonddá tette őket, mert bár érzéketlennek született, ugyanakkor képes volt elbűvölni az embereket.

Bájos gyerek volt, ha úgy akarta, és tudott jól viselkedni, amikor éppen nem tört-zúzott otthonukban, a középnyugati helyőrségi városban, a rátörő görcsös hisztériás rohamokban – ilyenkor sikított, székeket hajigált, és a nővérét fojtogatta.

Manapság már jól feltérképezett a gyermekkori pszichopátia, megalkottak egy skálát, amely az érzéketlen-érzelemmentes viselkedés fokozatait méri. Hideg, ragadozószerű viselkedésében ugyanazokat a jellemzőket mutatta, mint a felnőtt pszichopaták.

A diagnózis tökéletes volt ugyan, de ő okos volt, és félrevezette a teszteket. Intelligenciája és személyes varázsa megtette a magáét.

– Olyan, mint egy teljesen normális fiú – mondta a pszichiáter az anyjának.

A fordulópont egy vonatúton jött el. Ironikus, hogy a vonat a floridai Disney Worldbe vitte. Tizenegy éves volt. A vonat amolyan helyes kis jármű volt, a vagonok közt nem volt összekötő folyosó. Az anyjával és a nővérével utazott vakációra. Ő a padlót rugdosta, és a vele szemben ülő háromtagú családot bámulta. A férfit, a nőt és a tíz év körüli kislányt, aki kerülte az ő átható pillantását. A szülők őt figyelték, a férfi gyanakvón, a nő idegesen. Ő egyszer csak felugrott, kezét ökölbe szorítva megállt a férfi előtt, mint egy harcos, aki kész megverekedni ezzel az ostoba családdal. A tekintetén látszott, hogy

kész gyilkolni is. A kislány apja felismerte a bajt, ám a saját anyja és testvére csak ült lehajtott fejjel, kerülték a szemkontaktust, nem mertek szembenézni a problémával, mert nem akartak tudomást venni róla, jóllehet tudták, mi következik.

Ekkor érezte meg először igazán, micsoda hatalma van az emberek fölött. Megtapasztalta a félelem erejét. Az apa az ülés szélére húzódott. Magas férfi volt, kész megvédeni a családját. Ő azt kívánta, bárcsak nála lenne a kése, de az anyja elvette tőle… Pedig ha nála lett volna, elbánik az apával és a többiekkel is. Könnyedén. Örömmel. Egy sima vágás a lány torkán, és már halott is.

A vonat egy rándulással megállt az állomáson, ő meg hátrazuttyant az ülésre. A férfi felpattant, és vitte a családját. Már kint is voltak. Ő pedig csak nevetett.

– Csak beszélgetni akartam velük – mondta édesdeden az anyjának. – Tudod, milyen aranyos fiú vagyok.

Ez a jelenet tisztán megragadt az elméjében. Még ennyi év után is emlékezett rá. Ekkor értette meg igazán, mi mindent tudna megtenni. Mi mindenre képes. Elöntötte a megfélemlítés mámora, hogy a mások félelme milyen érzést vált ki belőle. Olyan, mint a szexuális izgalom, amit egy nő félelme ébreszt benne, amikor a selymes nyakára teszi a kést, és kibuggyan a vére.

Most tétovázva nézte Elaine táskáját: mit tegyen vele? Természetesen meg kell szabadulnia tőle. De hogyan? Hol? Mi lenne a legbiztonságosabb? A folyó kézenfekvő megoldásnak tűnik, de a víz kivetheti a bizonyítékot a partra. Persze ott az óceán, leautózhatna délre, és valahol egy magányos szikláról a mélybe dobhatná. De most erre nincs ideje. Betette a retikült a csomagtartóba, és folytatta a reménytelen kutatást az állvány után. Ejnye, ejnye, vennie kell majd egy újat.

Bement, megkereste a blokkot a Grant sugárúti üzletből. Nagy volt a kísértés, hogy visszamenjen oda, mert ott jó áron adják, nem valószínű, hogy emlékeznének rá, készpénzzel fizetett, és örökkévalóságig tartott, míg az eladó megszámolta a bankjegyeket.

A türelem nem tartozott az erényei közé, kivéve, ha vadászaton volt; akkor figyelt, és várt.

Máskülönben normális életet élt. Munkája kutatással járt, sokat utazott külföldre, a kollégái tisztelték, és élénk társasági életet élt. Szép otthona volt, ráadásul Mrs. Meade volt a legjobb és legkevésbé kíváncsi házvezetőnő, akit csak el tudott képzelni. Hetente kétszer jött, rendbe tette a lakást. Nem mintha rendetlen lett volna, a nő panaszkodott is, hogy ő a legrendszeretőbb férfi, akinek valaha dolgozott.

Nemcsak rendszerető volt, de megszállott. Mindennek megvolt a maga helye, mindennek szertartásosan kellett történnie, minden nő tökéletes választás volt.

Vivian doktornő most valami egészen új. Ez bonyolíthatja a dolgot, de izgatta a nő, és ő szerette a kihívást. Habár nem szabad sietni. Előbb el kell rendezni Elaine-t, venni kell egy új állványt, talán egy új videokamerát is… Élvezte az új szerkentyűket. Egyetlen dolog maradt változatlan, biztos és halálos. A húszcentis konyhakés. Tiszta, profi és erős, mint az ő szíve.

Erről eszébe jutott, hogy nem ártana bejelentkezni a kardiológushoz egy ellenőrzésre.

21. fejezet

Alex könnyen megtalálta Fen Dexter telefonszámát, mert benne volt a telefonkönyvben. A kórház parkolójában ült az összetört orrú fekete Range Roverben, és beütötte a számokat a mobiljába. Fen azonnal felvette, és lihegve, elég mérgesen szólt bele: – Bárki is az, nem ismerem a telefonszámot, és kint vagyok a kutyával, úgyhogy most nem alkalmas.

Alex elvigyorodott, pontosan ez az a nő, akivel tegnap este találkozott.

– Fogadok, hogy velem beszélni fog – mondta.

Egy kis csönd volt a vonalban, majd Fen felcsattant:

– Ki maga? És miért kéne beszélnem magával?

– Az élete férfija vagyok. Már elfelejtett? – csipkelődött.

Szinte hallotta a mosolyt Fen hangjában.

– Nos, akkor ez az én Betolakodóm. Azon tűnődöm, hívnom kellene-e a rendőrséget. Hívnám is, ha Hector nem nyilvánította volna ki egyszer és mindenkorra, hogy maga nem jelent veszélyt az idősebb hölgyekre.

Most Alexen volt a sor, hogy nevessen.

– Akkor az életemért Hectornak és a maga elsősegélydobozának tartozom hálával. Csak még egyszer meg akartam köszönni, és elmondani, hogy találkoztam az egyik lánnyal.

– Melyikkel? Imádkozom, hogy Vivit mondja.

– Vivian Dexter doktornővel. Megismertem a szakmai képességeit. Igen szépen összefoltozott.

– És meg is puszilta a bibijét?

– Magának jobban kéne tudnia. A maga lánya igazi profi.

– Ezt örömmel hallom, de nem ártana, ha a munka mellett tartalmas magánélete is lenne, például vacsora, randevú, tánc, virág, parfüm.

– Ahogy magának, ugye?

– Pontosan. Én vagyok a tökéletes példa, amit minden nő követhetne.

– Azt hiszem, ebben igaza van – értett egyet Alex. – Vivi egyébként vacsorára hívott holnap estére.

– Micsoda? – Fen hangja döbbent volt. Vivi még sosem hívott férfit randevúra. – És maga elfogadta?

– El, de vannak feltételek. A rendőrrel fog vacsorázni, aki a sorozatgyilkos ügyében nyomoz. Vivi találkozott vele a kórházban, amikor a legutóbbi fiatal nő… – Alex szünetet tartott. A menyasszonyára gondolt. – A megtámadott fiatal nő kapcsán. Elaine a neve, és, kórházi zsargonban mondva, egyelőre még tartja magát. Vivi úgy gondolta, hogy a találkozójuk jó lehetőség nekem is, hogy megismerkedjem Merlin nyomozóval, és beszéljek vele, hogy esetleg besegítenék a munkájába. Hátha adhatnék új támpontokat a nyomozáshoz. Vagy, valószínűbb, hogy csak az álmaimat kergetem azzal, hogy szeretnék benne lenni a folyamatban, de valójában nincs semmi, amit nyújtani tudnék.

– A tényeken kívül, úgy érti – szólt Fen. – Mindenesetre egy próbát megér – tette hozzá vigasztalón. – Maga egy jó fickó, Alex Patcevitch, de az élet megy tovább. Erre magam is nehezen jöttem rá néhány éve. A legjobb, ha megtesz mindent, amit tud, a többi meg az égieken és a rendőrségen múlik.

Alex hajlott rá, hogy a nőnek igaza van.

– A legjobb formámat adom majd – ígérte –, habár valószínű, hogy én leszek az, aki a lövést kapja. Na, szóval, csak üdvözölni akartam újra, és megköszönni, amit értem tett, és elmondani, hogy milyen varázslatos nő maga, Fen Dexter.

– Túl öreg vagyok magához – emlékeztette Fen, arra az esetre, ha a férfi netán elfelejtette.

Alex nevetett.

– Nekem maga olyan, mint egy lány. Esetleg beugorhatnék meglátogatni útban hazafelé Los Angelesbe a jövő héten?

– Hívjon fel előtte – mondta bölcsen Fen. – Pörgős a társasági életem.

Alex még hallotta a nevetését, miközben a nő letette. Megérintette a varrást a még mindig sajgó homlokán. Ez a Dexter család nem semmi, gondolta. Alig várta, hogy találkozzon a harmadikkal, a rosszcsont testvérrel, JC-vel.

22. fejezet

Fen a teraszon az éjszakai vihar okozta károkat takarította el – összetört tetőcserepeket, egy levert régi madárfészket, a szilánkosra tört terrakotta kaspót, amelyben a kedvenc muskátliját tartotta. Tizenkét éve lakott itt, de ilyen vad viharban még nem volt része. Meghitt otthonát kis pagony rejtette, ám az óceán felől fújó szél ellen kevés védelmet nyújtott.

A szél még csípős volt, ám a felhőtlen ég olyan ártatlanul ragyogott, mint egy kisgyerek arca a csínytevés után.

Ősrégi angol Barboor széldzsekijét viselte, nyakára hosszú piros kasmírsálat tekert, báránybut vadászkalapját jól a fejébe nyomta, és az álla alatt szorosan megkötötte. Farmerje szárát betűrte málnaszínű gumicsizmájába, hozzá illő egyujjas kesztyűt húzott, és feltette a napszemüvegét. Hosszú sörtéjű seprűvel a terasz végébe söpörte a törmeléket, ahol Hector terpeszkedett, pontosan az útjában.

– Menj onnan, ostoba kutya – mordult rá hangosan, de Hector kifejezéstelen tekintettel nézett vissza rá, ami azt jelentette, hogy egy tapodtat sem mozdul, akárki kéri is. Így hát Fen körbesöprögette.

Amikor a mobilja újra megszólalt, eldobta a seprűt, és benyúlt a zsebébe. Mire kesztyűs kezével végre rátalált, már késő volt. Megnézte a számot – ismét Vivi kereste. Fen nyomban visszahívta.

– Aggódom, ha nem veszed fel – szólt bele Vivi.

Fen fáradtan lezöttyent a fapadra, ahonnan tökéletes kilátás nyílt az óceánra. Ma haragoskék volt, tetején fehér hullámtaréj. A látvány mindig elgyönyörködtette – ez volt a második számú kedvence Párizs után. Mert Párizst semmi nem múlhatta felül. Párizs az aranyváros; a fények és a szerelem városa.

– Fe…en?

– Ó, bocsánat – szabadkozott Fen –, Párizs jutott eszembe.

– Éppen beszélek hozzád – mondta Vivi gyanakodva. – Csak nem az jár a fejedben, hogy megint átruccansz Párizsba?

– Nem. Dehogy. Miért is tenném? – Ártatlannak hangzott, pedig gyakran gondolt rá, hogy elrepül Párizsba. Egy kis móka jót tesz egy nőnek, nemdebár?

– Különben is, hová tenném Hectort?

– Fen! Elég legyen! Már nem léphetsz le csak úgy Párizsba, és gondolnod kellene a másik „lányodra” is.

– Ó, rá. – Na persze. JC. – Nyilván idehozod, hogy elbeszélgessek vele.

– Egy buzdító beszélgetésre, igen. Helyre kell billenteni egy kicsit. – Vivi hangjában őszinte aggodalom csendült.

– Őt is magammal vihetném Párizsba – mélázott Fen. Nem tűnt rossz ötletnek; JC-vel Párizsban… jó móka lenne.

– Nahát, ez a beszélgetés nem vezet sehova!

Fen felsóhajtott; Vivi egyre jobban hasonlít rá. Fen, aki mindig gondoskodott a barátairól, a rokonairól, a bajban levőkről. „Asszony a viharban”, futott át az agyán, és mosolyogva idézte fel magában Alexet és a köztük kialakult különös kapcsolatot. Nagyon élvezte a férfi társaságát.

– És mi a helyzet Alex Patcevitchcsel? – kérdezte, mert eszébe jutott, hogy Vivi is találkozott vele aznap délelőtt. – Helyes, ugye? És rögtön besétál az utcádba, amikor ellátásra van szüksége.

– Nem csupán „elláttam”. Meghívtam egy italra holnap estére.

– Egy italra? – Milyen naiv ez a lány! – Mi az, hogy meghívsz egy férfit „egy italra”… Inkább téged hívjanak! Felveszed a dögös ruhádat, egy pohár ital, utána egy jó vacsora, aztán egy kis tánc… no persze igazi tánc, nem az a manapság divatos ugrabugra. A tánc lényege, hogy indok nélkül szorosan átölelheted a másikat.

Vivi felnevetett. Közölte, hogy vacsorára is meghívta a férfit, továbbá hogy ma este igazi randevúja van egy orvossal, egy pszichiáterrel. Fen nem volt elragadtatva.

– Fogadok, hogy idősebb, szarukeretes szemüveget visel, és Volvo kombija van. Légy óvatos, valószínűleg felesége és három gyereke van a kertvárosban – intette.

Vivi biztosította, hogy nincs, bár ami a személyleírást illeti, Fen nem sokat tévedett.

– Kedves ember – mondta Vivi védekezőn –, rendesen bánik a nőkkel, amolyan gondoskodó fajta…

– Unalmas! – Fent nem hatotta meg a kedves és gondoskodó férfi képe. – És hol az izgalom? Hova visz téged egyáltalán?

– A Markba egy martinire, aztán elmegyünk valahová vacsorázni.

– Na, ott aztán jó kis konvencionális estéd lesz! Vivi, drágám, én valami jobbat képzeltem neked.

– Ő javasolta. – Vivi érezte, hogy ez elég sután hangzott.

– Egy nő mindig meggondolhatja magát. Találj ki izgalmasabb helyet – javasolta Fen. – Ha úgy látod, nem tetszik neki a választásod, tudhatod, hogy öreg és reménytelen.

– Ugyan, Fen, nem is öreg. Negyvennyolc körül lehet…

– Bárki lehet negyvennyolc éves. Én is voltam néhányszor – hallotta Vivi Fen kuncogását. – Fel a fejjel, bébi! – biztatta Fen. – Bármikor átpasszolhatod JC-nek. Egy kis ingyenes terápia nem is jönne neki rosszul.

Hector odacammogott hozzá, leült a lábánál, és nekitámaszkodott. Fen elgondolkodva megveregette, miközben Vivi egy másik találkáról mesélt neki Brad Merlinnel, aki a legutóbbi gyilkossági kísérletben nyomoz, és hogy azt javasolta Alexnek, hogy lépjen kapcsolatba vele.

– Mondtam Brad Merlinnek, hogy magammal viszem a húgomat is. Arra gondoltam, hogy átpasszolnám JC-nek. Amolyan erős típus, az a fajta, akiben minden nő megbízhat.

– Egyetlen férfiban sem lehet megbízni. – Fen témánál volt, ő csak tudta. Átgondolva, kicsit finomított rajta. – A legtöbb férfiban legalábbis nem.

– A kutyáját Röppentyűnek hívja.

– Hm, művelt pasas, olvasta Dorothy Parkert.

Vivinek nyilvánvalóan fogalma sem volt, miről beszél Fen, aztán elmesélte neki, hogy mit mesélt a nyomozó a nevekről. Vivianről és Merlinről Artúr király udvarából.

– Tényleg olvasott ember – mondta Fen. – Értékelned kellene, szélesíthetné a látókörödet. Vagy JC-ét – tette hozzá. – Talán még nem késő.

Vivi közölte, hogy néhány napra elvinné hozzá JC-t egy kis „helyrebillentésre”. Fen azt felelte, hogy akkor elővesz egy újabb adag marharagut a fagyasztóból. Ideje megenni, különben örökre a mélyhűtőben marad. Előkészíti a vendégszobát is, és szükségük van-e még valami egyébre?

– Csak rád – felelte Vivi. A hangja olyan kedves és komoly volt, hogy könnyeket csalt Fen szemébe.

– Akkor várlak – mondta, miközben egyujjas kesztyűjével letörölte a könnyeit. Majd letette a telefont, megpuszilta Hector orrát, és visszament söprögetni. Az érzelgősség legjobb ellenszere a fizikai munka. Habár a szerelem ellen az sem hat.

23. fejezet

Hogy Ralph Sandowski doktor alig várta a találkozóját Vivian doktornővel, az enyhe kifejezés. Már rögtön az első konzultációjukkor felkeltette érdeklődését a lány. Sandowski mentálisan sérültekkel foglalkozott, kábítószeresekkel, alkoholistákkal, otthontalan lepukkantakkal, akik erőszakosak voltak, káromkodtak, nemegyszer bilincsben vitték be őket. A kórházban megtették, ami tőlük telt, aztán elengedték őket. Nos, hogy ezek az emberek készen álltak erre, vagy sem, az nem rajta múlt, gondolta keserű mosollyal. Ő mint orvos segítséget nyújtott, ám a többi már a társadalom feladata volt, hogy mit tud tenni az eltévelyedettekkel.

Voltak persze másfajta páciensek is, a csendes kétségbeesettek, az öngyilkos hajlamúak, akik olyan mélyre merültek a depresszióban, hogy lehetetlen volt onnan visszahozni őket. Pedig ő megpróbálta, igyekezett helyettük is megtalálni a kiutat. Jó szakember volt, világszerte elismert tudós. Előadásokat tartott, konferenciákon vett részt.

Ralph doktor valóban negyvennyolc éves volt, ahogy Vivi tippelte, és valóban szarukeretes szemüveget viselt. Mégis vonzó volt a maga vékony arcú, tweedzakós tudós módján, és valóban elkötelezett volt a munkájában, és őszintén törődött a pácienseivel.

Először úgy egy éve akkor találkozott Vivian doktornővel, amikor a sürgősségi osztályra hívták konzulensnek. A hatalmas kórházban az útjaik egyébként nemigen keresztezték egymást. Egy garázda apa és egy megfélemlített, leharcolt anya gyerekéről volt szó. Vivian doktornő gyerekbántalmazásra gyanakodott, és Ralph doktor egyetértett vele. A gyereket végül gyámság alá helyezték, az apa

előzetesbe került, az anyát pedig terápiára küldték. Ez nem volt épp Ralph doktor kedvenc pillanata: utált gyerekbántalmazó szülőkkel foglalkozni, már a gondolat is irtózattal töltötte el, számára az ilyen férfi az állatnál is alacsonyabb szinten volt.

De Vivian doktornő tökéletesen kézben tartotta az ügyet, és innentől Vivian doktornő és Ralph doktor lettek egymásnak. Ezután nemegyszer azon kapta magát, hogy a nőt keresi a büfében, hogy meghívhassa egy kávéra, de amikor Vivian elmesélte neki, hogy éppen most jegyezte el egy francia férfi, visszakozott, habár érdeklődését nem veszítette el a lány iránt. Vivian doktornő valóban különösen vonzó volt számára, a nőideálját testesítette meg: erős, félelem nélküli, elkötelezett és jó szakember, ráadásul vonzó külsejű is. Tetszett neki a kissé gömbölyded alakja, távol ülő barna szeme, s az, hogy még egy hosszú, fárasztó nap végén is tudott mosolyogni. Ám Ralph végül nem mert randevút kérni tőle, mígnem eljutott hozzá a kórházi pletyka, hogy a jegyességnek vége lett.

Az időzítés tökéletesnek bizonyult, Vivian doktornő – most már bátran nevezheti Vivinek – elfogadta a meghívását, ő pedig most ott ült az autóban a sürgősségi bejárata előtt, és rá várt. Nyolc óra volt, a boszorkányok órája, gondolta kis mosollyal, habár az valójában az éjfél, de fogadott volna, hogy Vivi képes lenne egy kis boszorkányosságra, ha akarja. Pont az ilyen csendes, gondoskodó nők tetszettek neki, ezzel a külsővel.

Meglátta, hogy a lány kilép a kórház üvegajtaján. Kipattant az autóból, hogy elé menjen.

– Itt vagyok, Vivi! – kiáltotta, és integetett.

Vivi odament, arca kipirult a sietségtől, és meglepően elegáns volt a szürke ceruzaszoknyában, lila garbóban és magas sarkú cipőben.

– Sajnálom, Ralph, az utolsó pillanatban befutott egy eset, egy százkilencven centis kosárlabdázónő, törött combcsonttal. Szegény, attól tartok, jó darabig nem fog játszani.

Ralph kinyitotta neki a kocsi ajtaját, és Vivi kecsesen beszállt, úgy, ahogy Fen tanította („így nem villan ki az alsóneműd”,

magyarázta Fen, mire Vivi persze kuncogott, de egy életre megjegyezte, és nem is villantotta ki óvatlanul az alsóneműjét).

– Range Rover – mondta elismerően. – Anyám azt mondta, magának biztosan Volvója van.

Ralph meglepetten fordult oda hozzá a vezetőülésről.

– Mi a csudáért gondolta ezt?

– Azt mondta, hogy a pszichiátereknek Volvójuk van. Meg azt is, hogy valószínűleg felesége és három gyereke is van a kertvárosban.

A férfi általában szigorú arca most vigyorra húzódott.

– Sajnálom, hogy csalódást okozok, de se feleség, se gyerek, se kertváros. Egyedül élek, itt bent, San Franciscóban, hacsak nem utazom valahol a világban, szakmai ügyben. Semmi elkötelezettség, még egy kutyám sincs, mert egyszerűen nincs rá időm.

Vivi együttérzőn felsóhajtott. Felé hajolva megpaskolta a férfi térdét.

– Nekem sincs. Úgy értem, nekem sincs még kutyám sem, viszont van egy húgom, aki hirtelen rám telepedett többszörös problémáival, amiket nekem kellene megoldanom.

Ralph nem kérdezte, miféle problémák, de azt megkérdezte, hogy mit szándékozik tenni.

– Elküldöm a pótanyánkhoz. Majd ő ráncba szedi.

– A bölcsesség forrása.

Vivi felnevetett.

– Igen, pontosan. Ez Fen.

Átvágtak a csörömpölő villamos előtt, és már úton is voltak a Mark Hopkins felé. Vivi a legszívesebben megkérte volna, hogy menjenek máshova, de a férfin látszott, hogy nagyon lelkes, ezért inkább nem szólt. Már egyébként azt is megkérdezte, melyik martini a kedvence.

Mikor odaértek, Ralph átadta az autót a parkolófiúnak, és könnyedén Vivi hátára téve a kezét bekormányozta a szállodába. Áthaladtak a pazar előcsarnokon a lifthez, ami felrepítette őket a penthouse koktélbárba, ahonnan teljes panoráma nyílt San Francisco

fényeire. Egy ablak melletti asztalhoz ültették le őket, és eléjük tették az itallapot. Tényleg óriási volt a választék, de Vivi mégis azt rendelte, amit mindig. Grey Goose vodkát jéggel, egy löttyentésnyi tonikkal és két olívabogyóval.

– Kedvelem azokat a lányokat, akik tisztában vannak magukkal – mondta dr. Ralph elismerően.

Vivinek folyvást emlékeztetnie kellett magát, hogy Ralphnak hívja, ne Ralph doktornak.

– Úgy érti, nőket – mondta Vivi, mire a férfi felnevetett.

– Ezt már megbeszéltük egyszer, nem? A kórház parkolójának a lépcsőjén.

– Természetesen szólíthat egyszerűen csak doktornőnek – villantott rá Vivi egy csábmosolyt, bár nem volt benne biztos, hogy valóban szeretne flörtölni a férfival. Annyira „felnőtt” volt, olyan komoly, nem hasonlított senkire azok közül, akikkel eddig randizott. Ez volt első tapasztalata egy „idősebb” férfival.

– Amennyiben elgondolkozott azon, hány éves vagyok, hát megmondom: negyvennyolc – mondta a férfi, mintha a gondolataiban olvasott volna, majd kissé zavartan nézett, amikor a lány nevetésben tört ki.

– Bocsánat, csak Fen épp azt mondta, hogy maga negyvennyolc éves lehet. És hogy ő is volt néhányszor annyi.

Ralph a szívére tette a kezét.

– Istenre esküszöm, hogy annyi vagyok. És néha minden egyes évet érzek is.

– A munkája miatt?

– Talán igen. – A férfi elhallgatott, és Vivi megörült, hogy a dzsesszegyüttes játszani kezdett. A bár mostanra zsúfolásig telt, kellemes zümmögés töltötte be a teret. Végül is jó választás volt idejönni, nem túl kicsi, nem túl intim a hely. Itt biztonságos távolságot tudott tartani, bár hogy ezt miért is akarta, nem tudta pontosan. Talán azért, mert még sosem volt találkája idősebb

férfival. A különbség az ő harminc éve és a férfi negyvennyolca között óriásinak tűnt.

A férfi Jack Danielst rendelt jéggel, most ivott egy kortyot, és a pohara felett a lányra nézett.

Vivi most jobban megnézte ebben az új környezetben, távol a kórháztól. Egész jól nézett ki a szarukeretes szemüvegében, kicsit *Mad Men*-esen… talán nem is lesz olyan vészes. Ekkor megcsörrent a telefonja, elnézést kért, majd zavartan magyarázkodott, hogy ilyen akalmakkor általában nem veszi fel a telefonját, de most a húga keresi.

– A testvére, aki miatt folyton aggódik? – kérdezte Ralph, mire a lány bólintott.

Ralph az ablak felé fordult, jelezve, hogy nyugodtan beszéljen, ő pedig belesuttogott a telefonba.

– JC, miért hívsz most?

– Mindjárt megőrülök egyedül. Nem csatlakozhatnék hozzátok a bárban? Istenem, Vivi, nem jártam ott tinédzser korom óta.

– Tinédzserként sem kellett volna itt járnod – ráncolta a homlokát bosszúsan Vivi. – Ez nem lenne fair Ralph doktorral, éppen iszogatunk.

– Csatlakozhatnék hozzátok, és együtt vacsorázhatnánk. Vivi… Hazudtam, itt vagyok lent az előcsarnokban teljes díszben, és nincs hova mennem – vallotta be JC.

Vivi Ralph doktorra nézett, aki sztoikusan bámulta a kinti fényeket, és iszogatta a bourbonját. Most hogy magyarázza meg neki? Csak egy lehetséges mód volt, őszintén. Becsületére legyen mondva, a férfi nyugodtan fogadta a hírt. Ezért is lehet olyan jó terapeuta, feltételezte Vivi.

– Minél többen, annál boldogabban, nem így mondják? – emelte a poharát Vivi felé a férfi, de Vivi úgy érezte, kicsit feszes a mosolya. Nem hibáztatta érte, ronda dolog JC-től, hogy ilyet tesz velük, de hát ő már csak ilyen.

– Elküldöm majd magához JC-t, Ralph, mert valóban szüksége lenne professzionális segítségre – mondta, de a férfi csak mosolygott.

– Nekem úgy tűnik, hogy a testvérének némileg több önkontrollra és kevesebb önzésre lenne szüksége – felelte. – Amit most tesz, azt bizonyítja, hogy nem gondol magára, vagy arra, hogy esetleg elrontja az estéjét, vagy éppen rám, hogy mit vártam ettől az estétől.

Vivi lehajtotta a fejét. Igaza volt a férfinak. Egyébként meg mit is várt ettől az estétől? Biztosan nem néhány italt, aztán egy vacsorát, majd egy közös ágyba bújást? Újra megnézte magának a férfit: az arca rezzenéstelen volt, ajka szorosan összezárva. Nem tudta megállapítani, hogy most mérges vagy sem, de valahol örült JC érkezésének.

És már jött is. Ragyogóan nézett ki rövid vörös selyemruhájában a vállrésztől az aljáig futó fodorral, a szoknyarész örvénylett tökéletes barna lába körül. Vivi hirtelen lepukkantnak érezte magát a szürke ceruzaszoknyában a levendulaszínű garbóval, pedig idáig olyan elégedett volt magával.

JC hosszú szőke haja előrehullott, miközben lehajolt, hogy megpuszilja Vivit, majd hatalmas kék szemét Ralphra villantotta.

A férfi felállt, kihúzta neki a széket, és rámosolygott. Ki nem tenné, gondolta Vivi. A húga kábítóan szép volt, diszkréten kifestve: fuksziaszínű szájfény csillogott az ajkán, tökéletesen passzolva a ruhája színéhez, némi szempillafesték, és az aranyszínű bőre. Ennyi épp elég volt.

– Sajnálom – kért újra bocsánatot JC, s a tekintete egyikükről másikra rebbent. – Annyira unatkoztam otthon, semmi sincs a tévében, kivéve a hírek azokról a meggyilkolt lányokról, ami eléggé megijesztett, így azt gondoltam, hogy csatlakoznék a társasághoz. Habár csak pár percre, úgy értem, nem is álmodtam arról, hogy maradjak…

Naná, hogy marad, és ezt Vivi is tudta. Ha ital, vacsora, akkor JC-nek ott kell lennie. Aztán arra jutott, végül nem is olyan rossz, hogy a testvére eljött, mivel mintha kezdett volna zátonyra futni ez a dolog

közte és Ralph doktor között. Határozottan öreg volt hozzá. Így lehet, hogy ez egyben az utolsó randevújuk is lesz.

JC érezte, hogy a nővére haragszik rá, így minden báját bevetette, és sugárzó mosolyt küldött Ralph doktor felé.

– Mindent tudok ám magáról – kezdte.

Ralph hűvösen nézett vissza rá, bár persze észrevette, hogy milyen szép a lány. Mégsem fogadta kitörő örömmel, hogy berobbant közéjük. Hívta a pincért, JC pedig rendelt egy Cosmót, nem túl édeset és nem túl hideget. Ralph arra gondolt, hogy a fidres-fodros, kislányos felszín alatt JC az a nő, aki tudja, mit akar.

– És pontosan honnan tud rólam mindent? – kérdezte.

– Kigugliztam – ragyogott fel újra JC elégedetten, hogy ilyen előrelátó volt. – Szeretem, ha tudom, hogy kivel vacsorázom.

Vivi rábámult. Ki az ördög hívta meg vacsorázni?

– Tudom, hogy maga kiváló pszichiáter – folytatta JC –, egyike a legjobbaknak a szakterületén. Tudom, hol diplomázott, utánanéztem a tudományos fokozatainak, és azt is tudom, hogy kedvelt előadó szerte a világban. Fantasztikus lehet mindenfelé utazgatni! Tudja, én csak egyetlenegyszer voltam külföldön, Párizsban, tizenhat évesen, Fennel.

– Biztos vagyok benne, hogy eljut majd még oda – mondta Ralph szárazon. Vivi fel is kapta a fejét, de JC észre sem vette. Semmi és senki sem tudta letörni. Ha Fen volt a tudás kútja, akkor JC az élvezeté, és képes volt másokat is magával ragadni.

– Szóval, Ralph – JC magától értetődően a keresztnevén szólította, és a pilláit rebegtetve mosolyogott rá –, mi a helyzet a sorozatgyilkossal? Egy lány már fél egyedül kimerészkedni az utcára.

– Nő – javította ki Vivi. JC kérdő pillantást vetett rá. – Nem vagy már kislány, JC.

– Vivi és én már megvitattuk ezt korábban – mondta dr. Ralph. – Igaza van.

– Akkor bármelyik nő veszélyben lehet, amikor az utcán jár-kel, vagy beül az autójába, vagy éppen itt ücsörög – folytatta JC, és kezében a martinis poharával a zsúfolt bárra mutatott. – Úgy értem, sosem lehet tudni. Legalábbis én nem tudom, de maga, Ralph doktor, bizonyára tudja, hogy milyen típusú férfi tesz ilyet. Miért válik gyilkossá? És miért gyűlölheti annyira a nőket?

Ralph összefonta a karját a mellkasán. Hátradőlt a székén, szemét lehunyta, és láthatóan komolyan átgondolta a lány kérdését.

JC kérdőn nézett Vivire. Nem kellett volna felhoznia a témát a vacsoraasztalnál? Közben odalépett a pincér, és megrendelték az ételt. Ralph doktorba is visszatérni látszott az élet annyira, hogy rendeljen egy steaket, aztán újra hallgatásba burkolózott, kétségtelenül a lány kérdésén gondolkodva.

A testvérek csendben nézték egymást. A gyilkosság nem éppen az a téma, amit újdonsült ismerősök megvitatnak egy koktél és a vacsora fölött. A legutóbbi mozifilmről kellene beszélgetniük inkább, vagy egy új színdarabról, esetleg egy tárlatmegnyitóról.

Ekkor Ralph doktor megszólalt:

– A férfi, mint ez a gyilkos, nagyon hasonló lehet minden más férfihoz, akivel eddig találkoztak. A felszínen legalábbis. Lehet nős ember, akár gyerekei is vannak. Bármilyenek is a körülményei, alapvetően magányos. A kényszer, hogy megerőszakolja a nőket, abból fakad, hogy hatalmat akar a nő felett.

– Úgy érti, annyira utálja a nőket? – kérdezte JC döbbenten.

– Nem utálja a nőket. Vagy talán egy nőt igen, a többiek csak annak a megtestesítői.

– De megöli őket, átvágja a torkukat – szólt közbe Vivi. Elaine képe kitörölhetetlenül ott volt a fejében.

– Természetesen. Azt hiszem, az elég egyértelmű, hogy nem akarja, hogy elmesélhessék, mi történt velük. A halott nem beszél – tette hozzá ferde mosollyal. – Röviden így lehet jellemezni a helyzetet.

Vivi azt gondolta, hogy „a helyzet” igencsak száraz megfogalmazás, de úgy vélte, egyébként igaz lehet, amit Ralph mondott. Ám JC érdeklődése már másfelé fordul. A vacsorát várta, hisz, mint mondta, farkaséhes volt.

Sem az orvos, sem Ralph nem rendelt újabb italt, mivel vezettek. De JC ivott még egy Cosmót, aztán jóízűen megette a bőséges steaket rengeteg sült krumplival. Végül a beszélgetés a munkára terelődött, JC-ére persze, vagyis az ő esetében annak hiányára, és a szándékára, hogy új karriert kezd.

Mindketten meglepődtek, amikor Ralph doktor elmesélte, hogy melléktevékenységként, mert szereti az antik holmikat, van egy felső tízezernek szánt régiségboltja a Nob Hill környékén. Elmondta, hogy szüksége lenne ott egy asszisztensre, s vajon JC vállalná-e.

JC felvillanyozva fordult a testvéréhez:

– Hát nem megmondtam, hogy valami majdcsak kialakul?

Ami téged illet, gondolta Vivi, mindig így történik.

24. fejezet

Fen nem volt meglepve, hogy éjjel tizenegykor cseng a telefon. Azon sem, hogy JC hívja.

– Biztos vagyok benne, hogy bajban vagy – mondta neki, szokás szerint elhagyva a formális üdvözlést és a „hogy vagy”-ot. – Mit akarsz?

– Én… – JC a sírás szélén volt. – Miért, én egyáltalán nem… Úgy értem, szóval, mit is akarhatnék?

– Nagyra értékelném, JC, ha a beszélgetésünk alatt törölnéd a szótáradból a „szóval”-t – mondta Fen. – Lényegtelen töltelékszó, semmit nem tesz hozzá a mondanivalódhoz.

– Jézusom! Szóval csak felhívtalak, hogy panaszkodjam egy kicsit.

– JC!

– Ó, istenem!

Fen maga előtt látta, ahogy égnek emeli a szemét.

– Kezdjük újra, jó? Tudom, hogy ott vagy Vivinél, tudom, hogy nincs munkád, tudom, hogy nincs pasid, és pénzed sincs. Mi van még?

Hosszú csönd a vonal végén.

– Mondták már neked, hogy gonosz vagy?

– Ha egy kicsit gondolkodom, valószínűleg igen. Páran. Lehet benne valami. – Fen elmosolyodott. – Nos, mizújs? Meséld el az új bajaidat. Már megint. – JC-vel többnyire három téma körül forogtak: férfiak, pénz vagy ezek hiánya, és hogy milyen nehéz az élet egyedülállóként.

– Jaj, Fen, csak most kapcsolok, lehet, hogy már aludtál? A mindenit, felébresztettelek, ugye?

– Ágyban voltam már, igen, de engem nem ébresztettél fel, csak Hectort, aki igencsak neheztel, ha megzavarják a napi rutinját. Kezdi már érezni, tudod, a korát.

– Ahogy te is, felteszem – mondta JC.

Fen csöndben volt egy pillanatig, majd csípősen válaszolt.

– Ha nem lennék úrihölgy, minthogy az vagyok, te is tudod, most azt mondanám, menj a francba. Egy nap majd te is ötvennyolc éves leszel, és tudni fogod, hogy milyen megöregedni.

– Tudom, tudom, te vagy az örök friss csibe.

JC nevetett, és Fen máris jobban érezte magát, mert a szíve mélyén valóban aggódott az unokahúga miatt, aki mindig csak a pillanatnak élt, és sosem nézett szembe a jövővel.

– Hát akkor, drágám, meséld el – mondta most kedvesen –, mi újság veled?

– Kész, végeztem. Úgy értem, az énekléssel. Már tudom, hogy nem vagyok elég jó, valójában sosem voltam az, ráadásul mostanra már vannak jóval fiatalabbak. Túl öreg vagyok már, hogy botránykeltő legyek, rockos cuccokat hordjak, meg tetoválásaim legyenek…

– Tetoválásod van? – hüledezett Fen.

– Csak pár darab, igazán, semmi különös, habár a neve…

Fen hallotta a tétovázást JC hangjában.

– Hol és kinek a nevét hordod magadon?

– Csak, tudod, szóval…

– JC!

– Oké, annak a fickónak, akivel eddig együtt voltam, és a derekam alsó részén van, nos, valójában éppen a fenékvágásom fölött, ha már annyira tudni akarod.

Fen azt hitte, menten elájul. Rúdon táncolni a színpadon szárnyakba burkolózva semmi sem volt egy fenéktetováláshoz képest.

– És mi lesz a következő férfival, akivel ágyba bújsz? – kérdezte, mivel ez jutott először eszébe. – Mit fog gondolni?

– Eltüntettethetem, átalakíttathatom rózsává, vagy valami helyes dologgá.

– JC, szeretnék kérni tőled egy szívességet. Most azonnal ígérd meg a nagynénédnek, hogy nem csináltatsz több tetoválást.

– Oké. – JC hangja túl engedelmesnek hangzott.

– Egy a nagynénédnek tett ígéret kell hogy jelentsen valamit. Azt akarom, hogy emlékezz rá.

Ezúttal JC valóban komolynak hangzott, amikor megígérte, hogy természetesen így van, és soha többé nem fog megtörténni.

– Egyébként sem engedhetem meg magamnak – tette hozzá. – Amúgy van állásom. Sőt talán egy új karrier veszi kezdetét.

Fen hallgatott, miközben JC boldogan elmesélte a vacsorát a híres pszichiáterrel, akinek régiségboltja is van, ahol ő mostantól asszisztens lesz.

– Mennyit fog fizetni? – Fen a lényegre tapintott, mert munka csak az volt, amiért fizetés járt, nem csak egy ismerkedőhely, ahol el lehet tölteni az időt a vásárlás és a férjvadászat között.

JC elmondta, hogy ezt nem beszélték meg a vacsora során, de biztos benne, hogy holnap visszatérnek rá, és mivel a férfi gazdag, amiben biztos volt, jó fizetésben reménykedett.

– A gazdagok nem mindig fizetnek jól – figyelmeztette Fen, de mindenesetre sok sikert kívánt, mert örült, hogy JC nem szaporítja tovább Vivi gondjait, bár nem volt kétsége, hogy továbbra is nála fog lakni.

JC azt nem mesélte el, hogyan kavarodott oda Vivi randevújára, de azt elmondta, hogy Vivi arra kérte, menjen el vele másnap este. Együtt vacsoráznak majd Brad Merlinnel, aki a sorozatgyilkos utáni nyomozást vezette, és akinek az utolsó áldozatát épp Vivi vette gondjaiba a sürgősségin. – Meg a te Betolakodóddal, Alexszel – tette hozzá diadalmasan.

Fen jó időtöltést kívánt neki, és kérte, hogy tartsa rajta a szemét a nővérén, aki sosem tudta, hányadán áll egy férfival, hacsak nem talált magának valakit, akiről gondoskodhatott, és hozzátette, hogy attól tart, a Betolakodó az első jelölt lehet ebben a csapatban.

– Szeretlek – mondta JC, és elköszönni készült.– Hamarosan meglátogatlak. Holnapután.

– Majd kiveszek a fagyasztóból valamit – felelte Fen mosolyogva. – És én is szeretlek, te vagy az őrültebb lányom, és rád fér, hogy helyrebillentselek.

– Ó, bárcsak megtennéd – mondta komolyan JC.

JC telefonja után Fen nagyon csendesnek találta a házat. A lány ilyen hatással volt az emberekre, a helyekre, mert életet vitt bárhova, még akkor is, ha ő maga esélytelen volt rá, hogy a saját életét kézben tartsa. Fen imádta őt ezért.

Arrébb taszigálta Hectort, aki természetesen az ágyon aludt, kimászott a paplan alól, és mezítláb, szürke pólóban, rózsaszín pizsamanadrágban leballagott a konyhába, hogy teát készítsen. Kamillát persze, ilyen késő éjszakai időponthoz az illett.

Leült az asztalhoz, oda, ahol tegnap a Betolakodó ült. Itt mosta le a súlyosnak látszó fejsérülését, amit később a másik pótlánya varrt össze. Ilyesmi más családokban elő nem fordulhatna. Tudta, hogy Alexnek összetört a szíve a menyasszonya miatt, de Vivi talán megvigasztalhatná.

Remek páros lenne, gondolta, majd rögtön Isten bocsánatát kérte, hogy nem a szegény meggyilkolt lányra gondolt elsőnek.

– Meg kell értened – szólt Istenhez. – A nagynénjük vagyok, én neveltem fel őket, gondjukat kell viselnem.

De most mégsem az unokahúgaira gondolt. Inkább az Alex és közötte szövődött különleges kapcsolatra. Azt mondta magának, hogy muszáj lenne újra látnia a férfit, hogy kiirtsa magából ezt az iránta táplált nevetséges érzést. De hiába, nem tudott nem elgondolkodni azon, vajon Alex hogyan érezhet vele kapcsolatban. Talán fel kellene hívnia, hogy megtudja. Te jó ég, teljesen megőrült!

Őrült, ha így gondol a férfira, aki sokkal jobban illene a lányaihoz, mint hozzá. Még mindig ezen merengett, amikor végül sikerült elaludnia.

25. fejezet

Nem szándékozott az utcán felcsípni egy nőt, a véletlenszerű gyilkosság nem az ő műfaja volt. Körültekintően kellett választania, hogy minden passzoljon, hogy a külső megjelenése olyan legyen, amit leginkább kedvelt. Természetesen voltak variációk a témában. Mosolygott, nagyon tetszett neki, ahogy ezt megfogalmazta. Mintha azt mondta volna, *Goldberg-variációk*. Meglehetősen művelt volt zeneileg. Eljárt a San Franciscó-i Opera első bemutatóira, és hihetetlenül élvezte. Ezekre a szmokingos eseményekre méretre szabott öltönyöket készíttetett. Hongkongban persze, ahol sokkal olcsóbb volt, és kiválóak a szabók, már ha a megfelelő embert választotta. Onnan származtak a méretre szabott ingei is, az Ascot Changtól: megadta nekik a méreteit, és FedExszel szállíttatta haza a negyedéves rendeléseit, hacsak nem járt épp ott hivatalos úton, akkor személyesen vette át.

Ma éjjel mégis oly nyughatatlan volt, amilyen a nyüzsgő tömeg is az utcákon, ahogy áthajtott San Francisco sosem kihalt északi tengerpartján. Már régen elmúlt éjfél, de még mindig szólt a zene, némelyek táncoltak, mások jointot sodortak, férfiak lebzseltek a sarkon, és nők kínálták magukat. Egyik sem az ő típusa volt. Kivéve talán egyet.

A nő elkapta a pillantását, amikor megállt a lámpánál, és odaballagott az autójához, vállát kérdőn felvonva. Kicsi volt, magas sarkú cipőben, leopárdmintás dzsekije nyitva, hogy láttassa a fekete csipkés melltartót és a szoknyát, ami annyira rövid volt, hogy az már a törvényesség határát súrolta. A bőre kávészínű, a haja apró, vörös fonatokba rendezve úgy állt, mint a rakétacukorka. Telt ajka fényes

narancsszínű. A férfit meglepte, hogy hirtelen megkívánta. Ez szokatlan volt, általában nem így viselkedett. Felhúzta a sísapkát, feltette a napszemüveget, és lehúzva az ablakot kiszólt:

– Szállj be.

A nő az autónak dőlt.

– Nem akarod tudni, hogy mennyi?

– Elmondhatod az autóban is.

A nő tétovázott, majd hátranézett a válla fölött a saroknál lesben álló stricijére, végül bemászott, és becsapta az ajtót. A férfihoz fordult, hogy felmérje a „kapást”, és hatalmas mosollyal nyugtázta az eredményt. A férfi tisztában volt vele, hogy nem tudná elmondani, hogy néz ki a sapka és a napszemüveg alatt, de azt is tudta, hogy felmérte az autója alapján, és jobb kategória annál, mint amihez szokott.

– Tetszel, gazdag fiú – mondta a nő. – Bármit akarsz, megkaphatod.

– Mennyi egy éjszakára? – kérdezte, és hallotta, hogy eláll a nő lélegzete.

– Úgy érted, egy egész éjszaka? Bébi, az húzós, az… – mocorgott, a telefonját kereste a zsebében.

A férfi megfogta a kezét, hogy leállítsa.

– Ne hívj senkit – mondta. – Megkapod a pénzt, ha azt teszed, amit mondok.

Elindult, majd befordult egy kevésbé kivilágított, kevésbé zsúfolt utcába.

– Szóval, mennyit mondjak egy egész éjszakára, bébi? – dőlt neki a nő. – Akarsz két lányt? Tudok egy szőkét, aki benne lenne egy hármas mókában. Egyvalami nem megy: seggbe nix. Ugye nem vagy szadomazo? – nézett rá gyanakvón. Amaz felnevetett.

– Néha – felelte, majd beletaposott a gázba, és a közeli park felé száguldott.

– Állj! – kiáltott a nő a fülébe. – Mégis hova mégy? Még nem láttam pénzt, és azt sem hallottam, mennyi lesz.

– Mennyit akarsz?

A nő elcsendesedett, gondolkodott, majd kibökte:

– Ezer az egész éjszakáért. Kápében. – Tudta, hogy esélye sincs ennyit kapni, de hirtelen ki akart szállni az autóból. Fizesse ki neki a taxit, hogy visszamehessen a placcára. Ez a férfi túl gyorsan vezet, és furcsán is viselkedik.

A férfi kivett egy köteg pénzt a belső zsebéből, és egy utcai lámpa alatt a nő kezébe számolt tíz százdollárost.

– A francba! – mondta a nő. – A tiéd vagyok, édes. – A nő most már nevetett, ahogy elhajtottak.

– Szóval, hova megyünk? – helyezkedett el kényelmesen a bőrülésen. – Szép autó, édi, szóval akkor te egy gazdag fiú vagy, igaz?

– Hozzám – felelte higgadtan a férfi. A szíve éppolyan hideg volt, mint a hangja. A véletlenszerűség nem az ő stílusa, de ma éjjel ez még jól jöhet; másféle nyomot mutat a rendőröknek. Elaine-re gondolt, bár már kitervelte, hogyan oldja meg azt a problémát. Így hamarosan már nem lesz „probléma”.

Sem ez a felvillanyozott fiatal prosti a kávébarna lábával és a csigás hajával, akinek felszikrázott a szeme, amikor meglátta a pénzt. A nő pontosan olyan volt, amilyet ma éjjel akart.

Amikor ilyen hangulatban volt, bármit megkockáztatott. Habár néhány elővigyázatossági intézkedést azért tett. A park szélénél, a sötét részen állt meg. A nő ránézett.

– *Itt?* – kérdezte bizonytalanul. – Furulyázzak, vagy mi? – Azt hitte, ennél azért többet akar az ezer dollárjáért, ami beszéd közben is szinte égette a leopárdmintás dzsekije zsebét.

A férfi kinyitotta a kesztyűtartót, és elővett egy fekete sísapkát, ahhoz hasonlót, amit ő is viselt. Odaadta a nőnek, hogy vegye fel, és húzza a szemére. A nő nézéséből látta, hogy gyanakszik, de nagyon akarta az ezrest. A férfi először arra gondolt, hogy a nyakánál megköti, hogy biztos ne láthasson ki alóla, és ne tudja, hová viszi, de

az megijesztené a nőt. Nem akarta, hogy meghaljon. Nagyon is élőnek akarta.

– Nem foglak bántani – mondta. – Elviszlek egy szép házba, tetszeni fog nagyon, de nem tudhatod, hogy hol vagy. Megértetted?

– Igen, uram. – A hangja most nagyon fiatalnak hangzott. Egy lámpánál alaposan megnézte magának. Mennyi lehet? Tizenhét? Veszélyes terep. Elmosolyodott, ahogy rágondolt. Élvezte a veszély ízét, az izgalmat, a tervezést, majd a kivitelezést. Mégis, ez most más volt, új dolog. Amit ezzel a lánnyal akart, az igazi szex volt, és nem itt, az autó hátuljában akarta megejteni a bőrülésre támaszkodva, vagy valahol az úttest szélére húzódva, ahol egy rendőr bevilágíthat az egyébként sötétített ablakon. Ezt most hazaviszi, és amikor odaérnek, rendes maszkot tesz a szemére, ráveszi, hogy levetkőzzön – azt a keveset is, ami rajta van, majd hogy csinálja magának, nem neki, mialatt ő nézi. Talán még pár fotót is készíthetne a telefonjával. Nem a drága készüléken persze, amit a másik „variációra” használ.

Megérkeztek. Felnyitotta a garázsajtót és behajtott, bezárta maga után, amikor meghallotta, hogy a nő félelmében sípolva veszi a levegőt.

– Minden oké – nyugtatta, és sietve kisegítette az autóból. Kezébe vette a kezét. Nagyon hideg volt.

A nő ijedten hátraugrott.

– Nem kell a pénze – kiáltotta –, csak ki akarok menni innen. Engedjen, vagy sikítok…

És sikított. A férfi pofon vágta, a nő hátratántorodott, a kezét hátratéve az autónak támaszkodott.

– Csak engedjen el – suttogta.

A férfit nyugtalanította, hogy a nő lármázott. Rájött, hogy hiba volt hazahozni. A szomszédok meghallhatták, hívhatják a rendőrséget, kijöhetnek körülnézni, hogy mi történhetett. Megragadta a nőt a derekánál, és visszalendítette az utasülésre, beszállt, kinyitotta a garázsajtót, és kitolatott az utcára. Ránézett a lányra. Még mindig viselte a rögtönzött maszkot.

– Fogd be, vagy megöllek – mondta olyan hétköznapi hangon, mintha egy délutáni teát javasolt volna.

A lány befogta. Nekidőlt az autó ajtajának, és hagyta, hogy a leopárdmintás kabátka lecsússzon a kezére, hogy elrejtse, amint a kallantyút keresi. Kiugorhatna egy lámpánál, de a férfi túl gyorsan vezet… az autó hirtelen fékezett, a lány előrerepült, beverte a fejét a szélvédőbe, és felkiáltott a fájdalomtól.

– Kifelé – mondta a férfi, kinyitva az ajtót.

A lány kiugrott. Gyorsan. Futott a magas sarkain, ahogy csak bírt, kibicsaklott a bokája, fűre zuhant… hallotta, ahogy a motor felbőg, és az autó elhúz. Belezokogott a fűbe, letépte a förtelmes pamutmaszkot a fejéről, és pislogott a régies stílusú lámpák sápadt fényében. Egy parkban volt. Élt. És a férfi elment.

El kell rejtőznie, arra az esetre, ha a pasas visszajönne. Gyors ügetésbe kezdett lefelé a betonösvényen, ami az utcára vezetett, ahol rendes lámpák vannak, emberek… aztán eszébe jutott. Megkereste a zsebében. Megvolt az ezer dollár. Belegyűrte a pamutsapkát a zsebébe, hogy eltakarja a pénzt.

Mély lélegzetet vett, elmosolyodott, és átgondolta, mit tegyen. Taxit kellene hívnia, persze senkinek sem mondja el, mi történt. A stricijének majd azt hazudja, hogy csak a szokásos százast kapta, és azt odaadja neki. A többit pedig megtartja magának. A rohadt életbe, megdolgozott érte. Valójában a legnehezebben szerzett pénz volt, amit valaha is keresett.

26. fejezet

Brad álmatlanul töltötte az éjszakát, aggódott Elaine-ért, és azon tűnődött, ki lesz az őrült gyilkos következő áldozata. Mert abban biztos volt, hogy van listája. Négy azonos támadás, nemi erőszak, átvágott csukló, elmetszett torok és ugyanaz a jegyzetlap azonos üzenettel: „Ne szólj szám!” Mind a négy nő hasonló testalkatú, gömbölyded, kicsit húsos, sápadt bőrű, hosszú barna hajú. Csak az életkoruk volt különböző. Az első áldozat a negyvenes évei elején járt, a másik kettő a húszas évei végén, a mostani pedig, Elaine, huszonhárom éves. Ezek szerint az életkor nem döntő, csak a külső.

Miért? Brad újra és újra feltette magának a kérdést, és mindig ugyanarra a válaszra jutott. Mert olyan nőre emlékeztette a gyilkost, akit ismert. Talán valakire, aki visszautasította, megalázta. Lehetett a felesége, aki pocskondiázta, aki mellett kicsinek, jelentéktelennek és szexuálisan nullának érezte magát.

Ez a gyilkos bosszúhadjáratot indított, hogy visszaszerezze az önbecsülését, és ez boldoggá tette.

Hajnali öt órakor Brad felsóhajtott. Ez így nem jó, fel is kelhetne, készíthetne egy kávét, sétálhatna Röppentyűvel, aki felriadt a mozgolódásra, és már le is ugrott a kanapéról, hosszan nyújtózkodott, készen bármire.

Kiengedte a kutyát pár percre, majd megetette, és átkefélte göndör bundáját. Ezután megfürdött, megnézte magát a tükörben, végigfuttatta kezét az állán, és úgy döntött, most nem borotválkozik meg, hanem majd este, amikor randevúja lesz Vivian doktornővel. Nem kéne doktornőznie. Amikor nincs ügyeletben, akkor lehetne

Vivi. Hangosan kimondta a nevét, és rámosolygott a tükörképére. Jólesett.

Egy perc múlva már kinn is volt az utcán, ahol a piac már beindult. Megállt, hogy vegyen egypár narancsot, aztán visszament az utcája végén levő pagoda jellegű kis templomhoz, bement, gyújtott egy gyertyát, amit a számtalan istenségnek ajánlott, hogy tartsák rajta a szemüket Elaine-en. A kávézó hat órakor nyitott, ő volt az első kuncsaft. Öt percet kellett volna várakoznia a megfelelő idejű pörkölésre, de nem volt hozzá türelme, elvitte úgy, félkész állapotban.

A kávé sűrű, sötét és keserű volt, koffeinben gazdag és csodálatos ízű. Pont erre volt szüksége, hogy felkészítse az előtte álló hosszú napra.

Felhívta a kórházat. Elaine állapota változatlan. Senkit sem engedtek be a szobájába, kivéve az oda beosztott nővért, az ügyeletes orvost, akivel tegnap beszélgetett, és mindenkit ellenőriztek. És persze a lány szüleit, akik egy közeli Holiday Innben szálltak meg, teljesen kimerülten. A lányukért imádkozva feküdtek le, és egy boldog álomban reménykedtek, amelyben nem emlékeznek arra, ami történt.

Jerusalem személyesen találkozott a szülőkkel a reptéren, segített a csomagoknál, vigasztalta őket, amennyire tudta, biztatón, hogy a lányuk még él.

Brad már ott volt a kórházban, amikor megérkeztek, egy kedves, rendes házaspár az ötvenes éveik elején, a férfi ősz hajú, a nő szőke, festetlen arcú, mindketten végtelenül elcsigázottak.

Nem lehetett könnyű nekik látni, mi lett a korábban oly vibráló és energikus lányukból, akinek a testét gépek segítettek életben tartani, melyek működéséről fogalmuk sem volt.

Brad kávét és szendvicset hozatott nekik, de nem ettek egy falatot sem. Csak ültek szótlanul egymás mellett órákig, és figyelték, ahogy a lányuk lélegzik. Időnként megérintették a karját a gézpólya fölött, amely a csuklóján levő vágást fedte.

– Ki képes ilyet tenni egy fiatal nővel? – kérdezte Bradtől Jim McCarthy, az apa, mielőtt elindultak vissza a hotelbe, hogy pihenjenek kicsit. – Egy élettől duzzadó ifjú hölggyel. Miért az én Elaine-em?

Ez volt az a kérdés, amit Brad is feltett magának álmatlan éjszakáján. Ő sem értette, de azt tudta, hogy meg kell állítania a tettest. Meg kell találniuk a gyilkost, mielőtt újra ölne.

Hétig sétált egyet Röppentyűvel, majd visszaindult, megálltak a disznó és rák dim sumjukért a pultnál, a Szűz Kacsa mellett. Ahol ma este Vivian doktornőt megvendégeli. És a testvérét. A csudába!

A telefonja jelzett. Jerry volt az.

– Ellenőriztünk minden keréknyomot a kávézó parkolójában, az elülsőben is, ahol a vendégek állnak meg, és hátul a személyzetét is. Nem volt szerencsénk a vendégekével, a sok eső és szél elmosott mindent. De ellenőriztük a személyzet autóinak a gumijait, azokét is, akik dolgoztak, és azokét is, akik nem, és mind egyezett, kivéve egyet, alig észrevehető volt, de új lehet a gumi, így a nyom olvasható volt. A méretből és a súlyából ítélve egy nagy terepjáró lehet, SUV, talán Escalade, vagy egy Range Rover, de mindenképpen ilyesmi típus. A személyzet egyik tagjának sincs persze ilyenje, mégis a személyzeti parkolóban állt, a hátsó részen, ahol a legsötétebb van.

– És ott kaphatta el a lányt, amikor kijött a munkából, és az autójához sietett az esőben.

– Ellenőrizték a lány kocsiját is, öreg darab, valószínűleg nem is lett volna szabad már vezetnie, de a mai lányok…

– Nők – javította ki Brad automatikusan. – Hölgyek, rendben?

– Most valami feminista szöveggel akarsz jönni?

Jerry olyan panaszosnak hangzott, hogy megnevettette Bradet.

– Az apja nevezte őt így a múlt éjjel, fiatal hölgy. „Egy élettől duzzadó ifjú hölggyel”, így mondta szegény ördög. Nem sírt, egyikük sem sírt, csak ott ültek a lányuk mellett imádkozva és reménykedve.

Jerry kimondta, amire Brad gondolt.

– Már sosem lesz olyan, mint korábban, még ha felébred is, úgy értem. Hogy is lehetne?

– Reménykedjünk a csodában. – Brad elgondolkodott egy pillanatig. – Jerusalem, nem hagyhatjuk, hogy az az átkozott még egyszer megtegye… most már van még egy nyomunk. A Range Roverek és Cadillacek nem olcsók, drága autója van, drága műszaki cuccokat vesz, készpénzzel fizet. Ez nem egy leharcolt kékgalléros pszichopata férj a külvárosból. Az emberünknek sok pénze van, és költi is. Felejtsük el a kávézókat, oda csak azért ment, hogy Elaine-t becserkéssze. Feljebb kell tekintenünk, barátom. Ennek a fickónak van pénze, társadalmi pozíciója, és nincs problémája azzal, hogy nőket találjon magának.

– Szóval akkor egy jóképű, gazdag sorozatgyilkost keresünk?

– Valami olyasmi – helyeselt Brad. – Fogadni mernék, hogy jó állása van, és tökéletesen elégedett. Kivéve egy dolgot.

– Attól tart, hogy Elaine felébred, és esetleg azonosítani tudja.

– Pontosan, Jerusalem – felelte Brad.

27. fejezet

Bradet hívatta a rendőrfőnök, mert a polgármester ideges volt, hiszen a lakosságot nyugtalanítja, hogy sorozatgyilkos jár köztük, és tudni akarják, mit tesz a rendőrség az ügy megoldása érdekében.

Brad előadta a kirakós teóriáját, ahogy az apró darabkákból összeáll a nagy kép; hogy most már nyomon vannak: egy pénzes, önelégült férfit keresnek, aki tudja, mit tesz, és Brad gyanította, azt is tudja, hogy miért.

Továbbá elmondta a bántalmazás sztorit is, vagyis hogy szerinte a férfit vagy kisfiúként, vagy fiatal férfiként bántalmazhatták.

– Az elégedett felszín ellenére, uram, fogadnék, hogy nem született gyilkos. Nem az a típus, aki már fiatalon megöli azt, aki a keze ügyébe kerül. Vagy nem az, aki kisgyerekként kínozta a macskákat, vagy felakasztotta a kutyákat, fojtogatta a kisbabákat. Én úgy tudnám ezt leírni, uram, hogy a gyilkosunk kiművelte magában ezt a – tétovázva kereste a helyes kifejezést – szakmát… az elszenvedett bántalmazás, megaláztatás folyományaként. Nem csak fizikai értelemben. Lehet, hogy talán az anyja volt, aki mentálisan játszott vele.

A rendőrfőnök az íróasztala mögött ült ingujjban, és a tollát forgatta. Ősz haja ír felmenőkről árulkodott: dús volt és erős szálú, akárcsak a szemöldöke. Jóképű férfi volt, aki úgy kezdte, mint Brad, járőrként az utcán, bár ő Philadelphiában. Nagy tapasztalata volt.

– Gondoltak arra, hogy nő is lehet? Valaki, aki a nőkkel szemben táplál ellenszenvet? – kérdezte.

Brad elgondolkodott a kérdésen.

– Uram, én egyetlen női sorozatgyilkosra emlékszem csak, egy bizonyos Aileen Wournosra.

– Feltételezem, több is lehetett, de valóban ő maradt fenn egyedül az emlékezetben.

– Őszintén, uram, én nem gondolom, hogy nőies jellege volna az ügynek – mondta Brad. – Szexuális erőszak történt, bár lehet, hogy eszközt használt az elkövető, de az orvos szakértő nem nyilatkozott még erről. Ondó nem volt, így nincs DNS sem. De észben tartom ezt az eshetőséget is.

– Jerusalem Guiterrezzel dolgozik, ugye?

– Igen, uram.

– Javasolnék valamit, mindkettejüknek. Jobban fel kell térképeznünk ezt a gyilkost. Tudjuk, hogy körültekintően tervez. Az áldozatait egy bizonyos külső, stílus alapján választja. Miért?

– Pont ezt kérdeztem én is magamtól – vallotta be Brad. – Egyelőre még nem jöttem rá a válaszra.

– Akkor azt javaslom, hogy kérdezzünk meg egy szakértőt.

A rendőrfőnök felírt valamit egy kis papírra. Letépte a jegyzettömbről, és átadta Bradnek.

– Ez San Francisco legjobb pszichiáterének a neve – mondta. – Hívja fel, vázolja neki a helyzetet, és hogy tudni szeretné a véleményét. A tanácsát inkább – mosolygott, miközben Brad indulni készült. – Az ilyen emberek mindig örülnek, ha a tanácsukat kérik – tette hozzá. – Szóval tisztázzuk ezt az ügyet, mielőtt mind elveszítjük az állásunkat. A polgármester egyáltalán nem boldog, és maga, barátom, a tűzvonalban van.

Jerusalem a kávéautomatánál várakozott, közben egy krémes fánkot majszolt. Kék ingének eleje porcukros volt, és sötét szeme kérdőn nézett Bradre. Nem szólt, csak felvonta a szemöldökét.

Brad egy vállrándítás kíséretében átadta neki a papírt Ralph Sandowski nevével.

– Jobban tesszük, ha azonnal kérünk egy időpontot a doktortól, mielőtt mindkettőnket kirúgnak.

Jerry rákeresett a Google-on az orvosra, és ezúttal csodálkozva vonta fel a szemöldökét.

– Ez a fickó csak úgy szarja az okleveleket meg a címeket. Világszerte ismert. – Vágott egy grimaszt, amikor Brad elvette az utolsó fánkot, és nekilátott enni, miközben fintorgott, hiszen még a szingapúr tészta – a legkevésbé kedvelt kínai étele – is jobb ízű volt, és valószínűleg sokkal kevesebb kalóriát tartalmazott.

– Ki tudja, mennyi cukor lehet egyetlenegy ilyen izében – emelte fel az utolsó falatot, mielőtt bekapta.

– Én csak azt tudom, hogy eleget ahhoz, hogy életben tartson a következő csésze kávéig.

Jerry kinyomtatta az információkat Sandowski doktorról, és átadta Bradnek, aki átnézte, kikereste a számot, és már tárcsázta is. Egy elég goromba, „mindent jobban tudok” stílusú nő vette fel, aki elmondta, hogy Sandowski doktor naptára tele van, hogy távol-keleti szakmai útra készül, és a következő két hónapban nem tud fogadni új pácienseket.

– Bennünket fogadni fog – mondta Brad kedvesen, mert nem akart olyan nyers lenni, mint a nő volt. – Rendőrök vagyunk. Brad Merlin és Jerusalem Guiterrez nyomozók. A rendőrfőnök kért meg bennünket, hogy lépjünk kapcsolatba a doktorral, és találkozzunk vele, amilyen hamar csak lehet. Ami azt jelenti, hogy azonnal.

– Ó. – Most zavartnak tűnt a nő, és Brad elmosolyodott, mert feltételezte, hogy nem túl sok hívást fogadhat a rendőrségtől. Jerry később mondta neki, hogy téved, mivel dr. Sandowski rendszeresen foglalkozik bűnözőkkel, és kétségtelenül jó munkát végzett velük, mindent megtett, hogy megpróbálja visszavezetni őket a társadalomba.

– Nos, dr. Sandowski most a kórházban van – mondta a nő immár segítőkészen. – Rendszerint nem teszek ilyet, de megadom a mobilszámát, biztos vagyok benne, hogy azon elérik.

Brad tárcsázott. Sandowski az első csörrenésre felvette, és Brad meglepetésére, habár a saját mobilja volt, így szólt bele: – Sandowski? – Szinte kérdésként hangzott.

Brad bemutatkozott, elnézést kért, hogy egy ilyen elfoglalt embert zavar, és megkérdezte, találkozhatnának még aznap. A rendőrfőnök személyesen kérte őket, hogy felvegyék vele a kapcsolatot, mert ha valaki tud segíteni, akkor az a doktor úr.

Brad Jerryre kacsintott, aki az asztalnak dőlve, karba tett kézzel hallgatta, amint a kollégája „vajazza” a pszichiátert. Hallotta, hogy az orvos rendelőjében, a kórházban találkoznak ebéd után.

– Ebéd után? – kérdezte Jerry, ismét felvonva a szemöldökét, amikor Brad letette. – Miért nem most?

– A híres pszichiáterek ebédelnek – felelt Brad –, nekünk meg fánk jut. – Eszébe jutott Röppentyű. Aki a pamutszőnyegén heverészett, és többnyire szundikált, míg Brad dolgozott.

– Bárki keres, kutyát sétáltatok – szólt vissza a válla fölött, ahogy kiment az ajtón.

– Ezt válaszoljam, ha a főnök kérdezi, mit teszünk annak érdekében, hogy elkapjuk a sorozatgyilkost? – kiáltott utána Jerry, de csak egy felemelt középső ujjat kapott válaszul.

28. fejezet

Jerry kettőkor csatlakozott Bradhez. Sandowski doktor irodája meglepően szerény volt egy olyan férfihoz mérten, akinek, ahogy Jerry megállapította, diplomája volt a Harvardtól kezdve a Johns Hopkinson át mindenféle intézménytől, és aki egyike volt az elismert szaktekintélyeknek a személyiségzavarok terén.

– Skizoidoktól a skizotípusokig, borderline-tól az elkerülőkig, a függőktől az antiszociálisokig – sorolta Jerry, miközben kiszálltak az autóból, és Röppentyű rohant utánuk.

– Jól felkészültél – mondta Brad. Visszaparancsolta a kutyát hátulra, ahol az kényelmesen elhelyezkedett. Brad félrehajtott fejjel csodálta.

– Nézd meg, Jer fiam, a felsőbbrendűség mindig megmutatkozik.

Jerry rágógumit keresett a zsebében, és odadobta a kutyának. Röppentyű felpattant, hogy elkapja, de Brad gyorsabb volt.

– Ne adj ilyesmit a kutyámnak – mondta. – Röppentyű rendes ennivalót kap, olyat, amit én választok neki.

– Ja, mint a rákos dim sum. – Jerry mindent hallott már a ma reggeli sétáról.

– Sertés sui mai – helyesbített Brad, majd becsapta az ajtót, és a bejárathoz indult. A belső parkolóban kellett megállniuk, amit utált, de a forgalom miatt most lehetetlen volt a bejárat előtt parkolni, még egy rendőrnek is. A sok jajgató sérültet látva Brad feltételezte, hogy Vivian doktornőnek temérdek munkája lesz este nyolcig.

– Vivian doktornővel kapcsolatban – kezdte mondani Jerrynek, miközben a lift felé tartottak (Jerry szinte ügetett, mivel Brad hosszú lába és gyors járása miatt félig futva tartott vele lépést).

– Úgy emlékszem, randid van vele ma este. – Jerry ugyan nem említette, mennyire meglepődött, hogy Brad azt hiszi, elfelejtette, hiszen Brad másról sem beszélt egész nap. Ránézett, és felmérte társa küllemét: szürke kockás rövid ujjú ing nyakkendő nélkül, farmer, viseltes szövött öv ezüst indiánfej csattal. A fejnek türkizszeme volt. Brad Taosban vásárolta, Új-Mexikó turistapiacán sok évvel ezelőtt, ami meg is látszott rajta. – Így mégy? – kérdezte, amíg a liftre vártak.

Brad elgondolkodva dörzsölte meg az állát.

– Azt gondoltam, előtte hazaugrom megborotválkozni – vigyorgott rá Jerryre. – Szeretnék jó benyomást kelteni az első randevún, még ha dupla randi is. A fenébe, Jer – panaszkodott –, miért csinálja ezt velem Vivi doktornő?

A lift megjött. Jerry beszállt, és tartotta az ajtót Bradnek.

– Talán arra számított, hogy így jelensz meg, és nem akart egyedül lenni a megaláztatásban. – Rávigyorgott Bradre, és megnyomta a gombot. A lift meglódult.

– Mondtam neki, hogy én meg viszem Röppentyűt, hogy igazi dupla randi legyen.

– Reméljük, hogy szereti az uszkárokat. – Jerry csak ennyit fűzött hozzá.

A lift megállt, az ajtó kinyílt. Átlagos sápadtzöld kórházi folyosón voltak, ahonnan sok ajtó nyílt, mindegyiken szám, a szakterület és az érintett orvosok neve állt, dr. Sandowskié az utolsó volt balra.

– Hm, minden igaz, amit mondtál róla, Jerusalem barátom, a doktorunk kapta a sarokszobát a nagy ablakokkal.

Kopogtak, majd beléptek. Három ember ült a kényelmetlennek látszó székeken a fal mellett. Felnéztek a két rendőrre, észrevették a jelvényüket, és elkapták a tekintetüket. Brad tudta, hogy Sandowski páciensei vagy a sürgősségiről, vagy az utcáról, vagy egyenesen a fogdából érkeznek.

Jerry intett neki, és odasúgta:

– Mit gondolsz, valamelyikük bűnöző?

– Szerintem a doktor a bűnöző hajlamúakat máshol kezeli, ahol tudnak velük bánni – felelte Brad.

A recepciós, aki olyan arrogánsan szólt a telefonba, most csupa mosoly volt. Ötvenes évei végén járó nő, a sötét hamuszőke haját szigorúan hátrafésülte, szoknyája a térde alá ért. Külseje tükrözte a lényegét: hatékony volt és szakszerű. És a végletekig védelmezte a híres orvost.

– Várja önöket – mondta, és felkapott egy kék dossziét. Figyelmen kívül hagyva a várakozó három embert, aki mérgesen nézett utánuk, bekopogott a belső szentély ajtaján.

– Brad Merlin és Jerusalem Guiterrez nyomozók, doktor úr – mondta, és intett, hogy lépjenek be, a kék dossziét pedig az asztalra tette a doktor elé.

Sandowski kezét nyújtva kilépett az asztal mögül, hogy üdvözölje őket.

– Nyomozók, remélem, tudok némi segítséget nyújtani. Nem speciálisan erre az esetre nézve persze. Abban önök a szakértők. Én csupán a típus szakértője vagyok.

Hellyel kínálta őket az asztala előtt. A két detektív leült. Ránéztek az elképesztő asztal fölött. Csatahajó méretű fekete üvegtábla volt, olyan vastag, hogy megnyomorodik, aki megpróbálja felemelni. A doktor nyilván daruval emeltette be ide. Az asztalon alig volt valami, egy fehér telefon, egy tizenhárom colos Mac Air és egy sárga jegyzettömb, a tetején Bic golyóstoll. Előtte a két Eames szék fekete műanyagból, vékony fekete párnával, ami nem sok kényelmet nyújtott az ember hátsójának.

Brad nem látta a szokásos bekeretezett bizonyítványokat és orvosi diplomákat, sem a megérdemelt elismeréseket a falakon. Sehol egy családi fotó, egy gyerekrajz, egy nagyapai örökség. Sandowski mennyi lehet, olyan ötvenes? Őszülő sötét haj, kedves pillantás a szarukeretes szemüveg mögött, nincs gyűrű a bal kezén, se a jobbon. Csak egy vékony aranyóra a csuklóján, drága Blancpain modell. Nem viselte a szokásos fehér orvosi köpenyt sem a jól szabott szürke

öltöny fölött, habár Brad kifigyelte a hímzett kezdőbetűit a kék ing mandzsettáján, amikor üdvözlésül kezet nyújtott. Jó adag hiúsággal megáldott ember, határozottan érzékelhető volt dr. Sandowski egója, és feltehetően magánélete is lehetett, de ezt nem akarta a betegei orrára kötni. Brad nem hibáztatta érte, bizonyára sok pszichopata megfordulhat itt.

Mindezt azalatt mérte fel, míg üdvözölték egymást, leültek, és ők megköszönték, hogy az orvos fogadta őket, tudván, hogy így megszakították a napi menetet.

– Szóval – dőlt hátra Sandowski doktor az ő sokkal kényelmesebb, fekete bőr Eames székében (Jerry később mondta Bradnek, hogy szerinte eredeti, nem másolat, és egy vagyonba kerülhetett) –, miben segíthetek önöknek?

Anélkül, hogy a nyomozás eddigi eredményét ismertette volna, Brad elmagyarázta a teóriáját, ami az apró részleteken alapult, és hozzáadódott a végső következtetéshez.

– És mi a végső következtetés?

Brad tétovázva összenézett Jerryvel.

– Uram, azt reméltük, hogy ezt öntől fogjuk megkapni. Pontosabban azt, hogy milyen típusú férfi lehet az, aki ilyen bűncselekményt követ el, olyan fiatal nők ellen, akiket, azt gyanítjuk, nem is ismer.

Sandowski doktor az asztalra könyökölt, összeillesztette a kezét maga előtt, és Brad szemébe nézett.

– Amit tudni szeretnének, az az, hogy miért teszi, amit tesz.

– Pontosan, doki – vágta rá Jerry, akiből időnként előtört a hatvanas évekbeli stílus.

Sandowski kinyitotta a dossziét, átfutott két oldalt, aztán újra rájuk nézett.

– Úgy vélem, jól gondolom, hogy arra a következtetésre jutottak, a gyilkos ugyanazt a nőtípust keresi. Nincs semmi véletlenszerűség. Csak az, akit és amit ő akar. Akit bántani akar. Azért nehéz ez alapján elkapni, mert ezerszám létezik ilyen típusú nő csak itt, San

Franciscóban is, akire körülbelül illik ez a leírás. A gyilkosnak van miből választania.

Brad összezavarodott.

– Vagyis ön azt mondja, hogy nem véletlenszerűen működik, de van egyfajta véletlen a választásában. Úgy gondolom, hogy valakit kipécéz, becserkészi, kiterveli a támadást…

– Részben igaza van. A gyilkosunk komoly passzív-agresszív személyiséget mutat, valószínűleg borderline személyiségzavarral keverve. Úgy vélem, fiatal férfi lehet, magányos, persze lehet munkája, sőt az is lehet, hogy a feladatát jól látja el.

– Egy szakmunkás, uram? – jegyzetelt Jerry.

– Valószínűbb, hogy üzletember, feltehetően saját vállalkozásban, ami elég szabadságot ad ahhoz, hogy jöhessen, mehessen. Egy menedzsernek sokkal körülhatároltabban kell részt vennie a napi irodai munkában. Természetesen még az is lehet, hogy nős. A problémák, különösen a szexuális természetűek, gyakran vezetnek erőszakhoz. A kontrollálatlan erőszak az, amivel önök foglalkoznak, uraim.

Dr. Sandowski hátratolta a székét, és felállt. A szoba sarkába ment, és kinézett az ablakon.

– Foglalkoztam egy ehhez hasonló esettel, évekkel ezelőtt. Egy fiatal férfi volt. Korábban bántalmazták a családban, magányos volt, és sosem volt barátnője. Autószerelőként dolgozott, a régi autók csomagtartójában rejtette el a testeket. Már négy volt, mire végül elkapták.

Brad Jerryre pillantott, aki felvonta a szemöldökét amolyan „ezzel nem jutunk sehova” nézéssel. Az orvos felemelt egy kis tárgyat egy oldalsó asztalról, és a két tenyere közé nyomta. Brad látta, hogy egy üveg papírnehezék, olyasmi, amit Muranóban készítenek. A fény az ablakon keresztül éppen rávetült, ragyogó kékben és zöldben játszott. Csinos kis tárgy volt, de nem feltételezte volna, hogy az orvos ilyesmit tart, nemhogy simogatja. Amolyan nyugtató tárgy. Talán az orvosnak is vannak problémái?

– Mondja, doki… uram – tette hozzá tisztelettel. – Gondolja, hogy a fickó, a gyilkos, együtt dolgozik emberekkel, elvegyül a társadalomban, saját üzletet vezet, amíg… nos, amíg össze nem roppan?

– Jól mondja, detektív. És okosabb is, mint gondolná. Emlékezzen erre. – Sandowski mosolygott, ahogy ezt mondta. Letette a papírnehezéket a hatalmas üvegasztalra. Szinte elveszett rajta.

– Látom, tetszik a muranói nehezékem – szólt udvariasan. – A másik életemben, az alteregómban, mondhatni, antikvitásokat gyűjtök. Ez a szenvedélyem, kiragad az alantas, piszkos mindennapokból. Úgy érzem, hogy gondoskodom ezekről a tárgyakról, bútorokról, festményekről, amiket emberek kincsként őriztek egész életükben. Úgy is mondhatnánk, hogy megmentem őket.

– Jó önnek, Sandowski doktor – állt fel Brad. – Köszönjük, hogy időt szánt ránk, és rávilágított, hogyan gondolkozhat a gyilkos, és miért.

Visszatolták kényelmetlen műanyag Eames széküket, amit, Brad biztos volt ebben, senki sem őrzött kincsként egész életében, és nem is kellett megmenteni sehonnan, de rámosolygott Sandowskira, aki az ajtóig kísérte őket.

Sandowski megállt, keze a kilincsen.

– Úgy hallottam, ismeri Vivian doktornőt – mondta, és egyenesen Bradre nézett.

– Valóban, uram. – Brad leplezte meglepetését, és rámosolygott a mosolytalan orvosra. – Éppen ma este találkozom vele. Egy kis pekingikacsa-vacsora, Vivian doktornővel és a testvérével – tette hozzá, és ismét meglepődött, amikor a doktor felnevetett.

– Én magam is együtt vacsoráztam velük tegnap este – mondta Sandowski bánatosan. – Eredetileg úgy volt, hogy csak Vivivel, de aztán JC jött erősítésnek, és nem volt mód megszabadulni tőle. Ráadásul kettő helyett eszik – tette hozzá, Brad úgy gondolta, a számla nagyságára célozva.

Brad és Jerry még egyszer köszönetet mondtak. Búcsút intettek a recepciósnak, aki kurta, zaklatott mosollyal válaszolt. Addigra már fél tucat feszült arcú ember várakozott a fal melletti kemény műanyag székeken.

– Ó, jut eszembe – kiáltott utánuk Sandowski.

Egyszerre fordultak meg.

– Én a Top of Marketbe vittem Vivit – közölte. – Azt mondta, kedveli azt a helyet.

– Rendben – felelte Brad, és Sandowski becsukta az ajtót.

Kinn a folyosón Jerry megállt.

– Ez meg mi a fene volt?

– Hát, nyomozó, egy kis orvosos féltékenykedés – felelte Brad. – A mi Sandowskink eleped Vivian doktornőért, és most ki van akadva, hogy ma este én megyek el vele vacsorázni.

– Meg a nyavalyás testvérrel – mondta Jerry, amivel megnevettette Bradet.

– Ez így oké, én meg viszem Röppentyűt az egyensúly kedvéért.

– Apropó, jól gondolom, hogy a doktornak igaza van, és mi tévedtünk? – kérdezte Jerry.

– Jól gondolod. És felteszem, hogy igaza van, és a teóriánk a kékgalléros sorozatgyilkossal mehet a lefolyóba. Most egy magányos üzletembert keresünk szexuális problémákkal és feleséggel. Ami nem vezet minket sehova – fejezte be rosszkedvűen.

– Sőt – mondta Jerry még inkább elkedvetlenedve – vissza a startvonalra.

29. fejezet

Vivi tízperces csúszással fejezte be a műszakját, ami nem volt olyan rossz. A csúcsforgalom sok munkát adott öttől, mivel az emberek hazafelé ostobán viselkedtek, köszönhetően annak, hogy egyszerre írtak SMS-t, telefonáltak, kávét ittak, és persze senki sem fogta a kormányt. Istennek hála, hogy kimaradt a későbbi műszakból, ahol részegeket, gengsztereket, egymást felhasogató gyerekeket kellett ellátni, amikor bandák lógtak odakint az utcán a biztonságiak tekintetétől kísérve, de hiába, mert az egyik bandatag így is golyót kap, amit majd nekik kell kibányászni belőle, a rivális bandát pedig rendőrök kísérik be a helyszínről.

Az acélideg nem volt része a hosszú, megterhelő és fáradságos orvosi képzésnek, de valahogy kifejlesztik magukban – extrakicsi idegnyúlványokat, amik keresztülhajtják őket a feladaton, és kizárnak minden zavaró körülményt, ami körülöttük van, egyet kivéve: a pácienst, az áldozatot, akinek a vérveszteségét próbálják éppen csökkenteni, vagy a fülsérülését diagnosztizálni. A sürgősségi osztály szerencsére nemcsak vérrel és belsőségekkel foglalkozott, hanem kisgyerekek bokatörésével, kisbabák magas lázával, elnyűtt fiatal mamákkal, akik a tinédzser gyerekeiket hozták, vagy elesett nagypapáért aggódó nagymamával. Ez eléggé egyszerű volt, a való élet egy szelete.

Vivi kibújt a műtősruhából és klumpából, bele a hosszú ujjú, csónaknyakú fekete pamuttopba, a fekete pamutszoknyába, ami persze túl szoros volt, hiszen JC-é, aki megesküdött rá, hogy jól áll Vivinek.

– Legalábbis evéshez jó – egészen pontosan ezt mondta egy gonosz vigyor kíséretében, ami miatt először rábámult, majd nevetni kezdett. Felvette saját jó minőségű kasmírfelsőjét, belebújt JC piros platformcipőjébe, és tett egy bizonytalan lépést. Tetszett neki a cipő.

Kibontotta lófarkát, és megfésülte a haját. Most lazán hullott a vállára. A gumi sajnos nyomot hagyott benne, de a csuda vigye, ez van, és kész. Bepúderezte magát, feketével kihúzta a felső szemhéját, kifestette a szempilláját, majd egy kis Chanel Coco szájfény következett, amit csak úgy, aznap reggel munkába menet vett a Macyben. Készen is volt. Tetszett magának.

Hátralépett, és vetett egy pillantást a félalakos tükörbe. Úgy gondolta, hogy ennyi elég lesz, de aztán átgondolta. Egy spricc a szintén aznap reggel vásárolt Tom Ford Jasmin Rouge parfümből még kellett.

JC-vel odakint találkoztak, ahogy Brad Merlinnel is, kivéve, hogy a nyomozó nem volt ott. Természetesen JC igen, nagyon bájos volt a fehér farmerjében, lapos sarkú ezüstszandáljában, amit egy nagy gyémántnak látszó valami díszített, és ami egyáltalán nem illett az időjáráshoz (a lába valószínűleg lefagyhatott, de JC számára a megjelenése volt az első), és kis narancsszínű műnyúlszőr dzsekit vett fel a fekete garbó fölé.

– Úgy nézel ki, mint aki épp most lőtte azt a nyulat – kezdte Vivi, majd körülnézett, hogy látja-e a partnerét. – Hol lehet szerinted?

JC megvonta a vállát.

– Miért nem deríted ki? Nézd meg a mobilodat!

Vivi megtette. Valóban kapott egy SMS-t Bradtől. „Sajnálom, kések, kérem, találkozzunk a Szűz Kacsában.” Majd megadott egy címet a kínai negyedben, és jelezte, hogy hamarosan ő is megérkezik.

– A fenébe – fakadt ki JC. – Az első randin? Mégis mit képzel ez a fickó?

Vivi nem felelt, ám azon tűnődött, nem kéne-e törölni az egész programot, de aztán eszébe jutott, hogy úgy volt, Alex is jön.

Megnézte újra az SMS-eket. Ott is volt: „Helló, itt Alex, alig várom, hogy találkozzunk ma este, csak tudassa velem, hol és mikor.”

Hagyott egy telefonszámot, és Vivi felhívta.

– Most jöttünk ki a kórházból – mondta. – Legyen ott fél óra múlva. Kínai negyed. – Megadta a Szűz Kacsa címét, és már hallotta is, hogy JC kuncogott.

– A Szűz Kacsa. – JC még akkor is nevetett, amikor odamentek Vivi autójához, de végül Vivi úgy döntött, hogy mégsem indul el, mert úgysem találna parkolót, inkább hívott egy taxit. Valaki majd visszahozza őket a kocsijához.

A taxi húsz perc alatt odavitte őket, és természetesen nagy volt a forgalom, egymást érték az autók egy ilyen este, ahogy Vivi előre feltételezte.

Kiszállt, térdét illedelmesen összezárva csusszant ki az ülésből, miközben JC csak kiugrott, nem törődve azzal, hogy ki és mit láthat, ha egyáltalán bármivel is törődik egyébként. Vivi lesimította a szoknyáját, a blézerét, ellenőrizte a cipősarkakat, mert aggódott a kavicsos út miatt, majd felnézett, és meglátta a Szűz Kacsa cégérét.

A bepárásodott kirakatüveg mögött egy sor aranyszínű műanyag kacsa függött.

– Szűzek mind – csodálkozott rájuk JC, amivel megnevettette a nővérét.

Kívül, az ajtó bal oldalán egy barackszín kutya ült. Pontosabban egy rózsaszínes uszkár. Vivi csak találgatta, hogy uszkár lehet, mivel semmi uszkáros jellege nem volt, se labdaszerű farok, se feltupírozott bóbita. Ezt a kutyát nem érintette kutyakozmetikus. Az övé volt az a hely a járdán, és a kerek barna szempár hűvös pillantása tudatta is ezt mindenkivel.

– El merjünk menni mellette? – kukucskált JC Vivi mögül idegesen. – És ha harap?

– Bármibe fogadok, hogy ez az uszkár Röppentyű – mondta Vivi. A kutya, meghallva a nevét, a farkát csóválta. – Ez az a kutya, amit a nyomozónak mindig sétáltatnia kell – tette hozzá, és megpaskolta a

farkcsóváló ebet, majd belépett az étterembe, megjegyezve, hogy milyen puha a kutya sűrű bundája. Brad jól tartotta Röppentyűt, nemcsak sétáltatta, de a szőrét is gondozta. Habár a kutyája ott volt, maga Merlin nyomozó sehol.

Egy sima modorú, mosolygó fiatal kínai férfi ment elébük, kezét keleti módra összeérintve üdvözölte őket.

– Jó estét, jó estét, hölgyeim – hajolt meg. – Köszöntöm önöket a Szűz Kacsában, Charlie vagyok, én vagyok a tulajdonos, és biztosíthatom önöket, hogy jó kezekben vannak ma este.

Charlie ragyogott, és egyidejűleg egy oldalpillantással felmérte őket, majd arra jutott, hogy Brad Merlin jól döntött. Ennek bizony már épp ideje volt, miután az az átkozott szuka felesége olyan látványosan dobta. Mindenki tudott erről a kínai negyedben, és mindenki csodálta, ahogyan Brad összeszedte magát a kutyájával együtt, és folytatta az életét. Tette a dolgát, és, ahogy Charlie meg tudta ítélni, jól is végezte. Szinte túlságosan is jól, Charlie nézőpontja szerint, így aztán mindig egy lépéssel előrébb jutott. És mindig segített, amikor a dolgok rosszra fordultak. Charlie pedig a maga módján viszonozta a közösséget ért szerencsét, bizonyára nem a megszokott módon, de ajándék lónak ne nézd a fogát, ahogy mondani szokták.

– Merlin nyomozó még nincs itt, de az asztaluk már várja önöket – mondta.

Egy középen álló kerek asztalhoz vezette Vivit és JC-t, amin fehér terítő, egy tükrös, Lazy Susan márkájú kerek tál, üvegvázában egy vörös műrózsa volt, körülötte hat szék.

– Hat? – kérdezte Vivi meglepetten. – Azt hittem, négyen leszünk, és a kutya.

– Merlin hatot mondott, doktornő.

Vivi élesen ránézett. A fickó többet tud, mint ő. Ez az egész nem randevúnak indult? Csak ő és Merlin, ahogy Charlie Lew hívta a férfit, bár a név aligha illett a nagydarab, széles vállú férfihoz, akire mintha mindig ráférte volna a borotválkozás. Határozottan nem

hasonlított a mitológiai varázslóra. Ez a Merlin minden bizonnyal ezen a földön járt, nem Artúr királyén.

Egy vörös kabátkás fiatal pincér gőzölgő kannában jázminteát hozott, hozzá apró, fehér, fületlen csészéket.

– Olyanok, mint a tojástartó – súgta JC. Charlie megkérte őket, hogy szólítsák Charlie-nak, hozzátéve, hogy Merlinnek jó barátja, és megkérdezte, mit szeretnének inni. – Teljes bárkínálatunk van – intett barátságos mozdulattal a szokásos dolgokkal megrakott polc felé. JC margaritát kért, és Charlie üres arckifejezése jelezte, hogy nem erre számított. A mexikói margarita nem a szokásos italválasztás egy kínai étteremben, de mivel a szomszédos bár is Charlie tulajdona volt, így a következő pillanatban egy hatalmas jeges citromos italt helyeztek JC elé, aki csodálattal ragadta magához.

– Gondolom, egy ilyen bőven elég ahhoz, hogy kicsinálja bárki emberfia lányát – mondta, miközben kortyolt egyet a szívószálon keresztül, majd elismerően felmutatta a hüvelykujját Charlie felé, aki megnyugodva ment vissza jól vasalt hongkongi Armani öltönyében az ajtóhoz, hogy üdvözölhesse az érkező vendégeket. Éppenséggel Alex volt az, aki belépett.

Charlie az asztalhoz kísérte, jelezte, hogy Merlin késésben van, és megkérdezte, mit hozhat inni. Amikor Alex egy pohár fehérbort kért, már rendelkezett is, hogy hozzák a borlapot, majd visszament az ajtó mellé, míg Alex eldönti, melyiket választja.

– Bocsánat a késésért – mondta Alex, majd gyors puszit nyomott Vivi arcára, és mosolyogva JC felé fordult, akivel még nem találkozott.

– Tudom, hogy maga Vivi húga – mondta rajongó tekintettel. – Mesélte, hogy most nála lakik.

– Maga pedig a nagynéném betolakodója – válaszolt JC. – Amikor hallottunk magáról, arra gondoltunk, hogy maga lehet a sorozatgyilkos, késsel a kezében, meg minden.

– Remélem, a nagynénjük elmagyarázta, hogy baleset történt.

– Igen, persze – mondta Vivi. – Sőt azt is, hogy évek óta nem érezte olyan jól magát, mint aznap este. Ja, és szépen gyógyul a sebe.

Alex hátrahajtotta a fejét, és felnevetett. Elmondta JC-nek, hogy a nővére varrta össze a sérülést, és végigfuttatta a kezét barna, hullámos haján. Vivinek átfutott a fején, hogy nem semmi ez az Alex, és a férfi szomorú története különösen megérintette az egyébként is érzékeny szívét.

– Fen hihetetlen – mondta Alex. – Kétségtelenül a legszórakoztatóbb nő, akivel valaha találkoztam. Mesélte, hogy régen táncosnő volt Párizsban.

– Szóval megkapta az egész történetet tollfejdísszel, meg flitterrel, tűsarkúval együtt, ugye? – nevetett Vivi.

– Nem az egészet. Csak az első epizódot.

JC ismét kortyolt a margaritájából. Majd lecsúsztatta magáról a műnyúlszőr dzsekit, és aranyszínű karja ragyogott a fekete rövid ujjú garbóban – habár odakint tizenöt fok volt. Valójában, gondolta Vivi, JC úgy néz ki, mint aki a mexikói tengerpartra készült, nem pedig egy párás kis étterembe a nyirkos novemberi San Francisco kínai negyedében.

– Ó – nézett JC Alexre –, szóval hallott az első férjéről. A franciáról.

Alex felmérte a rózsás-arany-szőke kombinációt, a kerek kék szemet, a hosszú, karcsú combot és a flörtölésre kész hangsúlyt. Nem kétséges, hogy JC szemre könnyű prédának tűnt, de valahogy érezte benne a kihívást is.

– Igen, hallottam a francia férjről, és leckét kaptam az összes veszélyről is, amit egy francia férfi jelenthet minden nőre.

– Ezt meg tudom erősíteni – szólalt meg Vivi élesen. Alex meglepetten odafordult hozzá.

– Bocs – vonta meg a vállát a lány –, nem akartam rosszindulatú lenni, csak úgy kiszaladt.

– Vivinek volt egy szerencsétlen kimenetelű jegyessége egy franciával – magyarázta JC a figyelmes Alexnek. – Fen mondta is

neki, hogy kettő egy családban már túl sok – nevetett, és hál' istennek Vivi vele nevetett, vagyis talán már tényleg túl van François-n. Mindenesetre az ajtót figyelte, hogy mikor jelenik meg végre Brad Merlin.

A kutya még mindig ott ült, mintegy a bejáratot őrizve. Vivi kíváncsi volt, vajon a rózsaszínes uszkár tényleg az izmos nyomozó kutyája-e. És elmosolyodott a gondolatra, miközben fél füllel hallgatta, ahogy Alex a Fennél töltött élvezetes éjszakájáról mesél JC-nek. Eltűnődött. Olyan kedvesnek tűnt, Fent is elvarázsolta, de… De mi? Vivi vállat vont, nem tudta. A férfi idejött, hogy megismerje a nyomozót, aki azon az ügyön dolgozott, amely a meggyilkolt menyasszonyát is érintette. Azért jött, hogy felajánlja a segítségét megtalálni a sorozatgyilkost, akinek a legutóbbi áldozata még mindig az elsötétített intenzív szobában feküdt, és gépek tartották életben. Vivi emlékeztette magát, hogy ez nem igazi randevú, majd összezavarodva újra eltűnődött, hogy a dolog mennyire nem az eredeti nyomvonalon halad. Ő és Brad Merlin randizik?

És akkor megérkezett ő, széles válla szinte betöltötte az ajtókeretet, átfuttatta kezét sűrű, szélfútta haján, üdvözölte Charlie-t, aki meghajolt felé, és csettintett a vörös kabátkás fiúnak, hogy hozza a forró teát, gyorsan, még mielőtt a nyomozó leül. Az uszkár Merlin lába mellett kocogott, mögötte pedig egy latinos kinézetű férfi lépett be, alacsony volt és vékony, és a mosolya már messziről ragyogott.

– Itt jönnek – mondta Vivi a többieknek, habár ő sem tudta, hogy a második férfi kicsoda, és számára is meglepetés volt az érkezése. A résztvevők száma percről percre nőtt. Már öten voltak, ami azt jelentette, hogy a hatodik szék még mindig vár valakire. Hacsak nem a kutyáé.

Alex felpattant, ahogy Vivi őt és JC-t bemutatta, halkan magyarázva, hogy kicsoda Alex. A lány látta, amint csodálkozás futott át Brad arcán, ahogy a másik férfién is, akit Brad Jerusalem Guiterrez nyomozóként mutatott be.

– A társam a nyomozásban, mondhatnánk. Egyébként leginkább a Jerry névre hallgat.

– Kivéve a feleségemet. Maria Carmen mindig Jerusalemnek hív, azzal, hogy ez egy kis emelkedettséget ad neki is – ragyogtatta meg a fogsorát Jerry, ők pedig visszamosolyogtak.

Brad a Vivi melletti székre ült. A kutya a lába mellé telepedett az asztal alatt.

– Egy kis meghitt randi, hm, Merlin? – morogta Vivi a fülébe. – Ez a rózsaszín kutya tényleg a magáé?

– Minden göndör rózsaszín szőrszálával együtt. A neve pedig Röppentyű.

– Már mondta. Azt is, hogy majd elmeséli, hogyan kapta ezt a nevet.

– Később – vigyorgott rá a férfi.

A lány észrevette, hogy Brad frissen borotválkozott, az álla kékesen sima volt, és ropogós fehér inget, farmert, sötét zakót viselt. Jól nézett ki.

Újabb forró tea jelent meg kis fehér kannában, új csészécskékkel, holott senki sem rendelte, mellé kicsi tálkákban illatos húsleves, egyetlen lágy húsgombóccal. Az Alex által választott fehérbort is kihozták, és töltöttek; Röppentyű egy húsgombóc felé lopakodott az asztal alatt, és Brad Merlin üdvözlésre emelte a csészéjét.

– Örülök, hogy találkoztunk, Vivi húga – mondta egy neki címzett mosoly kíséretében, és JC úgy gondolta, ezért érdemes volt megszületni. Istenem, két olyan férfi is ült az asztalnál, aki nagyon tetszett neki. Jobban tenné, ha kiderítené, mi a helyzet Vivivel, mert nem szeretett volna rosszat lépni. Mégis, Merlin édes volt, ahogy a kutyája is, akinek a lélegzetét a bokáján érezte. Azon tanakodott, hogy vajon arrébb lökje-e a lábával, de eszébe jutott, hogy szandálban van. A kutya még megharapná az ujját. Inkább nyugton maradt.

Brad mosolyogva folytatta a köszöntőt.

– Nagyon örülök, hogy látom, Vivian doktornő, bár miután ez randevúnak indult eredetileg, inkább Vivinek fogom szólítani.

Vivi érezte, hogy elpirul, de ő is elmosolyodott. Ennyi fogvillantás egy asztalnál, már sok a jóból.

– Csak nyugodtan – mondta kimérten, habár tetszett neki Brad mosolya.

– Szóval, akkor kié a hatodik szék? – kérdezte JC.

Vivi remélte, hogy Brad nem azt feleli, hogy a feleségéé. Nem volt biztos benne, valóban nem így áll-e a dolog, habár nős férfiak rendszerint nem hívnak randevúra más nőket. Vagy igen? Hah. Fen szerint igen, és azt is mondta Vivinek, hogy gyakrabban, mint gondolná.

– Miután Vivian doktornő azt mondta, hogy hozza a húgát is, úgy véltem, hogy jó ötlet lenne, ha én és a feleségem, Maria Carmen is csatlakoznánk – magyarázta Jerry az üres hatodik széket. – Feltéve, ha az édesanyja ráér vigyázni a gyerekekre.

Ismerve pokoli anyósát, Señora Angelitát, Jerry egyáltalán nem volt biztos benne, hogy hajlandó kimenőt adni egy estére a lányának. Neve ellenére olyan távol volt egy angyaltól, mint amennyire közel Vivi húga. Na, az aztán egy angyali külsejű fiatal nő. Bradre nézett, hogy felmérje társa reakcióját JC-re vonatkozóan, de éppen elmélyülten beszélgetett Vivian doktornővel, elég hangosan ahhoz, hogy Jerry is megértse, mit mond, sőt Alex is, aki a másik oldalról figyelmesen hallgatta őket.

Jerry kortyolt egyet a jázminteából, majd felemelte a kezét, hogy rendeljen egy Heinekent. Jobban szerette a mexikói Modelót, de egy kínai helyen tudta, hogy felesleges próbálkozás lenne.

– Merlin nyomozó – mondta épp Vivi, de Brad rögvest kijavította, hogy szólítsa Bradnek, vagy Merlinnek, ha neki az tetszik, mivel ez mindenekelőtt azért egy randevú.

– Inkább nyomozónak hívnám – mondta Vivi –, mert ez több mint egy randevú. Alex éppen házasodni készült azzal a légiutas-kísérő lánnyal, aki a maga sorozatgyilkosának a harmadik áldozata volt.

Brad szeme elsötétült. Alexre nézett.

– Sajnálom, ember – mondta, és kezet nyújtott –, ez igazi tragédia. Csak azt tudom ígérni, hogy mindent megteszünk azért, hogy elkapjuk a… – nem akarta kimondani a „gyilkos” szót – aki felelős ezért.

– És én pedig segíteni akarok ebben – mondta Alex.

– Biztos vagyok benne, hogy már mindent megtett, amit tehetett – szólalt meg Jerry. Sajnálta Alexet, de rossz helyen kereskedik, ha azt hiszi, segíthet nekik a nyomozásban. Már emlékezett Alexre: ő volt a lány barátja, akit ellenőriztek a gyilkosság időpontját illetően. A férfi Los Angelesben volt, amikor a gyilkosság történt, a lány pedig San Franciscóban. A gyanú árnyéka sem vetődött a fickóra.

– Azt mondta nekem, hogy valaki követi – szólt Alex.

Brad emlékezett erre az aktából.

– Mondta, hogy úgy érzi, valaki figyeli, hetekkel a történtek előtt. Meg volt ijedve, tudja, de sosem látott senkit, senki sem ment a közelébe, ijesztett rá…

– Én is ezt éreztem valamelyik este – jutott eszébe hirtelen Vivinek. – Egyedül voltam az üres parkolóban, vártam a liftre. Olyan volt, mintha… – lehiggadva vállat vont – mintha valaki figyelne.

– Látott valakit?

– Senkit. De aztán lépteket hallottam a lépcsőház felől. – Elmosolyodott. – Egy kollégám volt, Sandowski doktor. Elkísért az autómhoz, csak hogy biztos legyen benne, minden rendben van. – Azt már nem mesélte el, hogy utána a férfi elhívta vacsorázni, de JC igen.

– Rendben van ez a Ralph doktor. Elvitt minket vacsorázni, nekem még munkát is ajánlott a régiségboltjában. Két légy egy csapásra.

– Neki vagy magának? – Brad Ralph doktor és Vivi randevújára gondolt, meg arra, hogyan mesélte el az orvos JC felbukkanását.

– Nekem, persze. Szükségem volt munkára, és mondhatom, szerencsés vagyok.

– Engem is érdekelnek a régiségek – mondta Alex; igyekezett elhessegetni a menyasszonya miatti bánatát. – Elmegyek majd, és megnézem azt a boltot.

A kutya feje hirtelen megjelent közöttük, és Vivi önkéntelenül megsimogatta. Milyen puha a bundája, gondolta megint.

– Mit eszik? – kérdezte Bradet, aki hosszú, beszédes pillantást vetett Vivire, ami valójában azt üzente, hogy most nem azzal foglalkozik, mit eszik a kutya. A lány sokkal jobban érdekli.

Ekkor megérkezett a pekingi kacsa. Két aranyló színű kacsa ezüsttálcán gazdag körítéssel, egy halom ropogós kerek zsemle, szeletelt zsenge hagyma és uborka, meg szilvamártás tálkákban. Olyan illatot árasztott, hogy Buddha is megnyalta volna a tíz ujját.

Elragadtatott sóhajok kíséretében Charlie meghajolt, majd a kisasztalon szakszerű mozdulatokkal felvágta a kacsát, mialatt a segítője tányérokra rendezte a gőzölgő sült húst, hagyma- és uborkaszeletekkel körítve az alatta levő zsemlét, mellé hosszú, ostyavékony csíkokat tett a ropogósra sült bőrből, amit majd a szószba mártogatnak.

Vivi szerint a ropogós bőr volt a legfinomabb az egészből. Reccsent, ahogy beleharapott. A zsemlék légiesen könnyűek voltak, és a kacsahús a szilvamártással szinte elolvadt a szájában.

Felnézett Bradre, akinek egy kis húslé volt az állán, ösztönösen felkapta a szalvétáját, és leitatta. A szemük összekapcsolódott, s a lány alsó felében bizsergés támadt, ahogy Fen szokta mondani. És Fen tudja, hogy mit beszél.

Vivinek reszketett kissé a keze, ahogy megkísérelt egy újabb zsemlét felszelni.

– Hadd segítsek. – Míg Brad a zsemlével foglalatoskodott, a beszélgetés mintha Vivi feje felett lebegett volna, úgy érezte, egyedül van Merlinnel, a varázslóval, tudatában volt a teste nagyságának, a válla szinte érintette az övét, szeme pedig határozottan az övébe kapcsolódott.

– Azt hiszem, szeretnék egy pohár bort – mondta a lány gyorsan, kicsit elhúzódva.

Brad kért egyet. Charlie jött, és már töltötte is. JC is, Alex is kért egy újabb pohárral. Brad ragaszkodott a teájához, Jerry pedig beosztotta a sörét.

– Sajnálom, hogy Chiquitita nem tudott eljönni – szólt Brad a társához.

– Az anyósom tehet róla – magyarázta Jerry panaszosan.

– Chiquitita? – kérdezte Vivi.

– Így hívom Maria Carment. Hosszú történet – felelt Brad.

– Tudom, mint a Röppentyűé.

A férfi felnevetett, majd kinézett a párás ablakon, és meglepetten mondta:

– Nos, Jerusalem barátom, nézd csak, kit sodort ide a szél helyette.

Mindannyian odafordultak, és nézték, amint Ralph Sandowski belép. Észrevette őket, meglepődött, és odament az asztalukhoz, egy hosszú, keskeny bőrtokot hurcolva magával.

– Micsoda véletlen! – kiáltott fel. – Itt jártam a közelben, és gondoltam, betérek harapni valamit.

– Jó helyet választott. Miért nem csatlakozik hozzánk? – állt fel Brad, ahogy Alex és Jerry is, sőt Röppentyű is, aki gyanakodva nézett Sandowskira. Az orvos mindenkit ismert Alex kivételével, így Brad bemutatta őket egymásnak. Azt is elmondta, hogy ki is pontosan Alex.

– Sajnálom – mondta az orvos. – Ez tragédia. Fogadja őszinte részvétem. – Elfoglalta a széket, amit eredetileg Jerry feleségének szántak, és letette maga mellé a földre a hosszú, kopott bőrtokot.

Brad Jerryre nézett. A tok nagyon úgy nézett ki, mint amiben lőfegyvert szoktak tartani.

Jerry Alexhez fordult.

– Ma hosszú beszélgetést folytattunk Ralph doktorral arról a személyről, akit keresünk. Az ön ügyében is – tette hozzá bocsánatkérően.

Vivi szeme találkozott JC-ével. Arra gondoltak, hogy Ralph doktor igazán kedves volt szegény Alexszel.

– Segíteni akartam a nyomozóknak – mondta Alex megvonva a vállát. – De sajnos rájöttem, hogy semmit sem tudok felajánlani.

– Attól tartok, hogy én magam is csak keveset segíthettem – mondta dr. Ralph. – Csak egy kis útmutatót adtam, hogy milyen mentális típus lehet, akit keresnek. Ahogyan ön, én sem vagyok rendőr, sem magánnyomozó. Azt hiszem, barátom, csak egyet tehetünk: rájuk hagyjuk a megoldást. Biztos vagyok benne, hogy a nyomozók meg fogják találni a választ.

– Ha nem, akkor a polgármester lapátra tétet bennünket – mondta Jerry, miközben további ennivaló követte a pekingi kacsát. Hosszú, borsos, zöld párolt bab szezámolajjal; párolt marha brokkolival, és Vivi kifejezett kérésére régi gyerekkori kedvence, az édes-savanyú csirke, ami itt egyáltalán nem volt unalmas. Még több jázmin rizs, további tea és bor.

Vivi telefonja csengett, előhalászta a táskájából.

– Remélem, nem a kórház – mondta, és bocsánatot kérve az ajtóhoz ment, hogy felvegye.

Természetesen Fen volt, aki majd meghalt, hogy megtudja, hogy mennek a dolgok.

– Ott van az én betolakodóm? – kérdezte.

– A fenébe, Fenny – tiltakozott Vivi.

– Kedves lenne, ha nem használnád ezt a szót, különösen ilyen hangerővel közvetlenül a fülembe – válaszolt élesen Fen. – Csak azt kérdeztem, hogy ott van-e.

– Úgy érted, Alex?

– Nem is a pápáról beszélek. Naná, hogy Alexet kérdem. A betolakodómat. És azt akartam volna megtudni, hogy te akarsz-e „gondoskodni róla”.

– Nem. Nem akarok „gondoskodni róla”.

– Nos, hát ez minden bizonnyal változást jelent. Milyen egyébként a randevú?

– Nekem nem Alexszel van randevúm, ő csak azért jött, mert találkozni akart a nyomozókkal. Valójában Brad Merlinnel van randim.

– Hm, milyen sajátságos. Vivian volt Merlin szerelmese, tudod, a legenda szerint.

– Ó, Fen, ez tényleg igaz lehet? – Vivi visszagondolt a nyilallásra, amit korábban érzett. – Úgy értem, amikor azt gondolod, hogy ez a valaki most tényleg az a férfi, aki számít, vagyis tudod, hogy ő KELL, és akkor, mint egy jel, jön az a nyilallás? Vagy ez csak szimpla szexuális vonzalom, az a fajta, amit bárki iránt érezhetsz?

– Édes gyerekem, vannak nyilallások, és van az a nyilallás. A különbséget csak te tudod érzékelni. Tisztában kell lenned azzal, hogy éppen most mit érzel. Egyébként JC hogy jön ki a betolakodómmal?

Vivi a válla fölött visszanézett az asztalhoz. Csak annyit látott, hogy JC élénk beszélgetést folytat Ralph doktorral. Emlékeztetnie kell magát, hogy Ralphnak nevezze.

– Nem hiszem, hogy lenne bármi közöttük – mondta. – Mennem kell, éppen eszünk. Szeretlek.

Letette, visszament az asztalhoz, és leült.

– Fen szeretettel üdvözli a betolakodóját – mondta Alexnek, így természetesen a férfinak el kellett mesélnie az éjszakát, hogyan találkoztak a viharban.

Amikor a tea maradékát is megitták, felbontották a szerencsesütiket. JC felolvasta, hogy új tervei boldogsághoz vezetik majd, Vivinek a munka és a jó szív nyugodt lelket ígért. Mivel egyik férfi sem nyitotta ki a sajátját, így JC felkapta őket, megette a sütiket, és hangosan felolvasta az üzeneteket. Egyik sem ígért gyors meggazdagodást, vagy álmai megtestesítőjével való találkozót.

– Mondja meg Charlie Lew-nak, hogy hozzon jobb szerencsemondókat – mondta bánatosan Bradnek.

– Egyáltalán nem is kéne elolvasni őket – mondta Ralph doktor. – Rosszabb, mint a napi horoszkópot olvasni az újságban.

– Ó, pedig azt is szoktam – ismerte be JC, amivel mindenkit megnevettetett.

– Mi a helyzet magával, Vivian doktornő? – kérdezte Brad.

Vivi vállat vont.

– Eléggé jól ismerem a napjaimat, nem kell elolvasnom az újságban, hogy mi fog történni.

– Lehet, hogy megírta volna neked, hogy találkozni fogsz Alexszel – mondta JC.

Vivi mindig is tudta, hogy JC hisz a szerelemben. Más korszakban ő is amolyan virággyermek lett volna hosszú hajjal, gyöngyökkel és szabad szerelemmel.

Brad kérte a számlát. Ez az este az övé volt, mondta a többieknek, majd odaadta Charlie-nak a kis dossziét a hitelkártyájával. Aztán Ralph doktorra nézve azt mondta:

– Apropó, uram, az a dolog, amit hozott, úgy hiszem, lőfegyvert tartalmazhat.

– Ah. Nos. Igen, valóban egy fegyver. Egy pár Purdey a gyűjteményemből. Londonban vettem őket néhány évvel ezelőtt, talán a hetvenes években készülhettek. Tökéletes pár, kézzel készült ezüstvéséssel, dupla ravasszal, a sorozata halálos. Nem vagyok nagy lövő, de ezzel a fegyverrel nehéz hibázni.

– És mire lő? – kérdezte Jerry, és kíváncsi volt, hogy van-e engedélye.

– Ne aggódjon, van engedélyem – mondta dr. Ralph. – A fegyverkészítőnél kaptam, aki a fegyvert kitisztította, és engedélyem van arra is, hogy a kocsiban tartsam.

Ó, a jó doktor mindenre odafigyel, gondolta Brad, de ez elég messze volt egy színváltó muranói üveg papírnehezéktől. Egy pár drága Purdey retró lőfegyver, ezzel bárkit agyon lehet lőni.

– És pontosan mire vadászik ezzel, uram? – kérdezte. – Csak kíváncsiságból, tudja, én magam nem vagyok nagy vadász.

– A Purdey-vel szezonális prédákra, mint például fácánra Angliában, vadlibára Skóciában. A világon a legjobb vadászatok ott vannak. Itt helyben van egy vadászkunyhóm az erdőben. Lőttem már szarvast, nem a Purdey-vel persze, hanem karabéllyal. Szeretek ott. Megvan ott minden, béke és nyugalom, amit csak egy férfi kívánhat.

– Hű, ez csodálatos – hajolt felé JC az asztal fölött, és megérintette a kezét. – A vadászatról nem tudok ugyan semmit, de egy kunyhó az erdőben fantasztikusan hangzik. Kristálytiszta levegő, az erdő fenyőillata…

Vivi gyanakodva hallgatta, ahogy a húga a természetről áradozik. JC-nek bejönne Ralph doktor?

– Ha ennyire szereti, eljöhetne hozzám egy hétvégére. – Ralph doktor elővett egy kártyát a belső zsebéből. – Hívjon fel holnap a munka miatt.

Vivi döbbenten nézett rá. Először munkát ad JC-nek, most meg elhívja magához egy hétvégére.

Brad hátratolta a székét, egy köteg bankjegyet csúsztatott Charlie diszkrét kezébe, még többet a két fiatal vörös kabátoséba, és Röppentyűt szólította. Az étterem még zsúfolt volt, az illatok csábítóak.

– Még visszatérünk – mondta Charlie-nak, aki újra meghajolt, és tartotta nekik az ajtót, miközben azt felelte, reméli is.

Ralph doktor kopottas szíjánál fogva felemelte a bőr fegyvertartót.

– Menni fog? – kérdezte Jerry.

– Köszönöm, rendben. Elég közel parkolok.

– Az én autóm még ott van a kórháznál – mondta Vivi.

– Szívesen visszaviszem – ajánlotta Alex azonnal.

– Vagy én – mondta Ralph doktor.

Brad mellékesen megkérdezte Alexet, hogy milyen autója van.

– Range Rover. Mindig is szerettem azt az autót. Még így is, hogy belementem vele Fen Dexter fájába.

– És ön, doktor, mivel furikázik? – Jerry kíváncsi volt, hogy a dokinak a drága Purdey fegyver, az erdei kunyhó és a régiségbolt mellett milyen autója van. Hol az ördögben keres ennyit egyébként? Ilyen jól hoz a konyhára világszerte ismert pszichiáternek lenni?

– Ugyanaz – felelte Ralph doktor. – Mindig is gyorsnak és megbízhatónak tartottam.

– Nos, akkor vigyázzon a Purdey-jére, uram – mondta Brad. Majd Vivi felé fordult. – Eljönne velem valahova?

Vivi szeme felcsillant, mert már azt hitte, hogy a randevúnak vége.

– Egy klubra gondol? Holnap korán megyek munkába – mondta.

– Csak egy ital egy olyan helyen, amit ismerek. Szeretném, ha találkozna valakivel.

– Oké, rendben. – Vivi újra érezte azt a nyilallást a belsejében „ott lenn”. Tényleg flörtölne Braddel?

Megegyeztek, hogy Alex visszaviszi JC-t Vivi autójához a kórháznál, Ralph doktor pedig egyedül megy a drága fegyverével.

Ahogy figyelték őket távozás közben, Brad szeme találkozott Jerryével.

– Szóval, mit gondolsz? Véletlen egybeesés? – kérdezte, elég csendesen ahhoz, hogy Vivi ne hallja.

– Nem hiszek a véletlenekben – mondta Jerry. – Fogadnék, hogy tudta, hova készült Vivian ma este, és idejött.

– Egy férfi, aki harcol azért, amit akar – mondta Brad elgondolkozva, majd megkérte Jerryt, hogy nézzen utána a doktor fegyvertartási engedélyének, és egy kicsit kutakodjon azok után a drága Purdey-k után is.

– Meglesz – felelte Jerry, majd elvegyült a tömegben, és hazaindult a pokoli anyósához, a síró gyerekeihez és a feleségéhez, akit imádott. Hiányzott neki ma este.

Vivi és Brad figyelte, ahogy Alex és JC kart karba öltve mennek a parkoló felé. A lány fagyos lábbal a díszes nyári szandáljában, amihez nem illett a műnyúlszőr dzseki, a férfi délcegen, elegáns

nadrágban, mokaszinban és fekete félkabátjában. Látták, hogy Alex odaadja JC-nek a kasmírsálját, amit a lány azonnal a nyaka köré tekert.

– Magunk maradtunk – mosolygott le Vivire Brad.

– És Röppentyű – emlékeztette a lány szintén mosolyogva.

– Hármunknak volt randevúja úgyis – fűzte Brad a lány karját az övébe, ahogy az autójához mentek.

30. fejezet

Veronica meglepődött, hogy Brad egy lánnyal a karján lép be, de ennek nem adta jelét.

– Helló, Merlin – üdvözölte. Vivinek csak hűvösen odabólintott. Miután az exfelesége olyan durván elbánt a férfival, Veronica úgy érezte, oltalmaznia kell a férfit. Nem anyaian, hanem barátian. Brad kevés barátja egyike volt, és ez a barátság egy életre szólt. Egyetlen nő sem fog packázni vele, amíg ebbe neki, Veronicának van beleszólása.

Odacsapott egy kis pohár Maker'st meg egy habzó Kirin sört a bádogpultra, majd a makulátlan fehér ruhával törölgetni kezdett, és továbbra sem vett tudomást Viviről.

Brad a kezét Veronicáéra tette, megállítva a törölgetésben.

– Minden rendben, Veronica. Ő pedig Vivian Dexter doktornő, akit szeretnék most bemutatni, ha alkalmat ad rá.

Veronica felnézett Vivire, majd folytatta a törölgetést.

– Egy doktor, hah. Igazi? Vagy csak az a fajta PhD-s, aki doktornak nevezi magát, aztán amikor valaki megjelenik nála törött lábbal, nem tud vele mit kezdeni, még ha ott hal meg az orra előtt, akkor sem.

Vivi megértette az üzenetet: Veronica jogot formál Bradre.

– Egy igazi doktor – mondta, és a legédesebb mosolyát villantotta a nőre, s bár ő figyelmen kívül hagyta, Brad észrevette.

Imádta ezt a mosolyt, imádta Vivi csillogó, rózsás, telt ajkát. Már jó ideje volt annak, hogy ennyire meg akart csókolni egy nőt, de most minden kétséget kizáróan, ebben a pillanatban, nagyon meg akarta csókolni a doktornőt. Fogadott volna, hogy a nő nem engedné.

Nem az első randevún. Ha egyáltalán ezt a „gyűljünk össze minél többen” alkalmat első randinak lehet nevezni. Vivi nem az a fajta nő.

– Valódi orvos vagyok – mondta Vivi Veronicának. – A sürgősségi osztályon. Ha valaki meglőné, jöjjön csak el hozzám.

Veronica keze megállt. Az asszony felmérte Vivit.

– Na – mondta egy hosszú pillanat múlva –, ahhoz túl fiatal. Valószínűleg még medika vagy ilyesmi. – Bradre nézett. – Már kipróbálta?

Brad elvigyorodott.

– Nézze meg egyszer munka közben. Igaz, lányosnak néz ki a rózsás arcával és azzal az ártatlan aranyszínű szemével…

Veronica megnézte Vivi szemét.

– Barna a szeme, Merlin. Egy kicsit elragadtatta magát.

– Én is úgy vélem – hallotta magát Vivi, miközben elpirult, és zavarában összevissza hebegett. – Úgy értem, egy olyan férfi, mint Brad, egy nyomozó rengeteg stresszel és problémával szembesül a munkája során, tudja… nos, orvosként az a véleményem, hogy szüksége lenne egy kis stresszmentes időre.

– Egy itallal egy csinos nő mellett – helyeselt Brad. – Na, elég is – rendelkezett, és kért egy italt Vivi számára, bármit, amit csak a lány megkíván. Majd figyelmeztetően felemelte az ujját Veronica felé. – Jusson eszébe, a sürgősségi osztályon dolgozik, sosem lehet tudni, mikor lesz rá szüksége.

– Ja, a következő alkalommal, ha egy vendég le akarná lőni a bárpultost – mondta Veronica, de közben mosolygott, és végigsimítva platinaszőke parókáját megkérdezte Vivian doktornőt, hogy mit szeretne.

– Ó, egy vodka-tonikot két szem olívabogyóval, ha van – mondta Vivi.

Veronica ránézett egy „mit feltételez erről a helyről” pillantással, és mondta, persze hogy van olívabogyója. Kéksajttal, vagy csak simán?

Vivi kéksajt nélkül kérte, és észrevette, hogy a vodka, amiből Veronica töltött, jófajta Belvedere, és hogy az olívabogyót egy kis üvegből tette bele. Az ital nagyszerű volt.

– Röppentyűről meg teljesen elfeledkezik, most, hogy barátnője van – mondta korholón Veronica, és dobott egy kekszet az uszkárnak.

Brad lenézett a kutyára, aki Vivi mellett ült, miközben a lány az ujjait a kutya bundájába süllyesztette, az az átkozott eb pedig olyan imádattal nézett fel rá, mint annak idején a feleségére. Érezte, hogy Veronica őt nézi. És mindentudóan bólintott a kutya felé.

– Úgy tűnik, Röppentyű derűsen látja a jövőt – kommentálta, és visszatért a poharak tisztogatásához. – Egy kicsit korai, ha engem kérdez.

– Nem hinném. – Brad közelebb húzta a székét Vivihez, és a kezét mintegy véletlenül a háta mögé a támlára tette. A lány mosolyogva fordult felé. Brad szeme előtt villámgyorsan lepergett a múlt, de elhessegette. Már ő volt az, aki a jövőbe tekintett.

Figyelte Vivit, ahogy az italát kortyolja. Kikapta a két olívabogyót, és megette.

– Éhes? – kérdezte. Keze a lány vállán. Mintha nem is most jöttek volna az étteremből.

Vivi kortyolt még egyet, egy nagyobbat, majd eszébe jutottak JC aznap reggeli szavai: „Mondd ki, amit valóban akarsz. Ez mindig működik a férfiaknál.”

– Azt hiszem, inkább egy csókot szeretnék – hallotta magát. Ezt tényleg ő mondta? De valóban szerette volna megcsókolni ezt a férfit, miért ne mondaná akkor el neki? – JC-nek igaza van – tette hozzá.

Brad hökkenten nézett.

– A csókkal kapcsolatban?

– Talán.

A férfi felállt, kezébe vette a lányét, felsegítette, és búcsút intettek Veronicának, aki a bár másik végében foglalatoskodott. Röppentyűnek nem is kellett szólni, máris a sarkukban ügetett.

– Hova megyünk? – kérdezte Vivi kifulladva az érzésektől, vagy a vágytól, vagy mindkettőtől.

– Hozzám – felelte a férfi.

– Miért?

– Mert nálad ott van a húgod. Nálam pedig egyedül lehetünk. Ha ezt szeretnéd.

Ezt szerette volna.

Pár perc múlva már meg is álltak egy szűk utcában a kínai negyedben, és Brad kinyitotta Vivinek a pirosra festett ajtót. Röppentyű rohant be elsőnek. Vivi követte, aztán Brad bezárta az ajtót. Felgyújtotta a lámpákat, bekapcsolta a zöld csempés gázkandallót és a zenelejátszót… most nem Neil Diamondot, hanem régi Roxy Musicot, a kedvencét. Lágy, szexi, érzelmes.

Vivi felmérte a sötét gerendájú szobát, a kicsit kopott barnásszürke mikroszálas kanapét – ronda, de minden bizonnyal jobb, mint az ő fekete bőrkanapéja. Megszemlélte a nyilvánvalóan alig használt konyhát, az ötvenöt colos tévét, a tömött könyvespolcot, a hifit. Érezte az utca végén levő kis templomból beszivárgó tömjén fullasztó illatát, észrevette a horpadást a kanapén, ahol nyilvánvalóan a kutya aludt, holott egy csinos, barna bársonnyal bélelt kutyaágy volt a kandalló előtt. Ez nem tévéshow volt, hanem egy egyedülálló férfi lakhelye.

– Kedves lakás – fordult Bradhez.

A férfi átölelte és magához vonta. Vivinek tetszett a férfi fesztelensége, jólesett izmos karjának szorítása, kedvelte az illatát – aftershave, friss levegő és bourbon elegye…

– Örülök, hogy nem dohányzol – mondta a lány. – Ártalmas. – Aztán megcsókolta, és csak arra vágyott, hogy így folytassák, pontosan így, mint ebben a pillanatban. Hogy megmaradjon az a

bizsergető érzés ott „alul”, mert a férfi ajka az övére préselődik, keze keményen a derekára szorul, a testük egymásnak feszül…

Mégsem kéne ezt tennie. Ez ellenkezik a szabályokkal. Elfordította az arcát, és eltolta magától a férfit.

– Mi történt? – kérdezte döbbenten Brad.

– Csak eszembe jutott, hogy ez az első randink.

A lány olyan mesterkéltnek és erényesnek hangzott, hogy Brad felnevetett.

– Igazad van. Csak arra lennék kíváncsi, hogyan kaphat akkor egy fickó második randevút tőled.

– Felhív – felelte Vivi mosolyogva, és a szex veszélye eloszlott. Brad sosem fogja megtudni, legalábbis egy ideig nem, milyen közel volt ahhoz, hogy azt mondja neki: „tégy magadévá”, egy igazi rosszéletű stílusában.

– Holnap dolgoznom kell – jelentette ki, tudván, hogy csak késlelteti a dolgokat. Holott szeretett volna maradni, és akarta a férfit.

– Nekem is dolgozni kell mennem – mondta a férfi, bár határozottan nem a munkán járt az esze.

Kezébe vette a lány kezét. Ez Vivit az első fiúra emlékeztette, aki moziba vitte, és akkor úgy érezte, hogy elájul már csak attól, hogy megérintette a kezét.

– Tudod, hogy Vivian és Merlin szeretők voltak. A legenda szerint – mondta a lány.

– Hallottam már róla. – Brad elgondolkodónak hangzott.

– Csak mondtam – és Vivi újra elmosolyodott. A szeme összetalálkozott a férfiéval. – Csókolj meg még egyszer. Kérlek. – Mindig is udvarias lány volt.

És Brad persze megtette, és Vivi olyan pokolian akarta, hogy megérinthesse, és hogy a férfi is megérintse őt, azt akarta, hogy a szája ott legyen alul, és hogy az ő szája is a férfin legyen, érezze a simaságát, a lélegzetét magán, pont úgy, ahogyan most is.

Az utolsó gondolata az volt, mielőtt végérvényesen elmerült a szex mámorában, amikor megáll az idő, hogy micsoda szerencse, hogy a Victoria's Secret fekete bugyit viseli a hozzá illő melltartóval, és hogy valószínűleg meghalna, ha a férfi nem csókolná és simogatná tovább, de lehet, hogy ebben a minutumban meghal, pusztán az élvezettől.

Órákkal és szeretkezésekkel később, édes izzadságban fürödve Brad izmos karjában feküdt.

– Köszönöm – mondta, s ezzel megnevettette a férfit. Aztán eszébe jutott, hogy reggel munkába kell mennie.

– Innen is mehetünk – vetette fel Brad, látva, hogy a lány felkapja a ruháit, és a fürdőszobába indul. Kis híján átesett a kutyán, aki a kanapé mellett őrködött.

Vivi a meztelen válla fölött rávillantotta boldog mosolyát. Őszintén remélte, sőt biztos volt benne, hogy nem itt fog végződni ez a kapcsolat.

Később, a lány lakása előtt csak ültek a fekete Ford kisteherben, és egymást nézték. Nem csókolóztak. Nem volt rá szükség.

Brad kiszállt, kinyitotta a lánynak az ajtót. Vivi arca festetlen volt, hosszú barna hajába belekapott a szél. Felemelte a kezét, hogy megérintse a férfi arcát, ujjai levándoroltak a szájáig.

– Akkor jó éjszakát – lehelte, elfordult, és lefutott a lépcsőn a lakásához.

Brad megvárta, amíg becsukódik mögötte az ajtó. Elgondolkodva dörgölte meg az állát, és a lány szájának ízére emlékezett. Hát nem semmi ez az ő Vivian doktornője.

Hanem valami egészen csodálatos.

31. fejezet

JC ébren várta Vivit, és egy késő esti vámpíros filmet nézett a tévében. Neki nem is volt késő, csak fél három, és mindenképpen beszélni akart a nővérével a régiségboltos munkájáról.

Hallotta Vivi lépteit a lépcsőn, ahogy megcsúszott a harmadik fokon, ami egy kicsit kopott volt már. Hallotta, ahogy azt mondja, „a csudába”. Ez olyan vivis volt: nem azt mondja, hogy „a francba”, mint mások. Vivi, a jó kislány.

– Hát te, hogyhogy még ébren vagy? – kérdezte JC-t, amint belépett az ajtón. Észrevette, hogy JC őt figyeli, a rózsás arcát, a ragyogó szemét – a nőt, akit nyilvánvalóan az imént csókoltak meg.

– Akkor most Merlin megcsókolt? – kérdezte JC, arrébb csúszva a kényelmetlen fekete bőrkanapén, hogy helyet adjon a nővérének.

– JC! Ez egy első randi volt! Még csak az sem. Nem is volt igazi randi, hiszen csak az nem volt ott, aki nem akart.

Vivi ledobta a retiküljét a padlóra, és leült a testvére mellé. Kibújt a piros magas sarkúból, amiben majdnem hasra esett a lépcsőn.

– Kis híján megölt ez a cipő.

– Arra van. Azért néz ki benne olyan jól az ember. A férfiak szenvedélynek vélik a cipő miatt érzett fájdalmat az arcodon.

Vivi először dühösen nézett rá, majd kitört belőlük a nevetés.

– Egyébként – szólt JC – van egy üzeneted a kórházból. Szeretnék, ha holnap elvállalnád az éjszakai műszakot.

– Jézus, az éjféltől nyolcig tart – borzongott Vivi. – Temetői műszaknak is mondják. Olyankor van a legtöbb lőtt, szúrt sebbel, részeg, otthoni erőszak miatt érkező áldozat.

Még a gondolatát is utálta az éjszakai ügyeletnek, különösen most, hogy felrúgja a terveit Braddel.

– Legalább sokáig alhatok holnap – tette hozzá.

– Az már ma van – nézett rá JC kissé bizalmatlanul. – Szóval akkor mi van veled és Alexszel?

Vivi rábámult.

– Alex rendben van, úgy értem, eléggé kedvelem.

– Hmm, én is. Jól eltöltöttük az időt. Mielőtt visszavitt az autódhoz, elmentünk inni egy jó zúzós helyre, tudod, hangos zene meg pörgés. De szerintem Alex kissé beleesett Fenbe, egész este róla beszélt, hogy milyen nagyszerű nő.

– Ja, Fen „Betolakodó”-nak hívja – ásított Vivi. – Ő meg simán „Fen”-nek szólítja. Jó, mi? A pótmamánk szerzett egy fogadott fiút is.

– Hm, szeretném remélni, hogy csak erről van szó. – JC kissé kétkedőnek hangzott.

Vivi ingerülten nézett rá.

– Túl sok filmet nézel, JC. És egyébként miről beszélgettetek Fenen kívül?

– A menyasszonyáról, persze. Miatta van itt, de most rájött, hogy nem tehet semmit. Julia – így hívták – halott, és a te nyomozódnak meg az én pszichiáteremnek kell kiderítenie, ki ölte meg. Meg a többieket. – JC elhallgatott. – Jaj, Vivi! – szólt aztán. – Alex sírt. Képzeld, igazi könnyekkel. Azt mondta, hogy már túl van az elvesztésén, mégis úgy érzi, vágyik rá, hogy megbosszulja. Azt mondta, nagyon kedves nő volt, boldog és szeretetre méltó.

– Mint Elaine – mondta Vivi, és a lányra gondolt, aki még mindig kómában volt, meg az elkeseredett szüleire, akik az ágya mellett őrködnek. Elhessegette a szomorú képeket, és a Braddel töltött estére gondolt.

JC nyújtózkodott, és felállt.

– Egy teát?

– Köszönöm – ásított ismét Vivi. Végigpörgette magában, hogy mi történt közte és a férfi között. Az a nyilallás a belsejében. Egymás szemébe néztek, aztán megcsókolta. És ami azután történt… Eszébe jutott a francia vőlegénye, meg az, hogy túllépjen rajta és a munkájára koncentráljon. Meg Fen figyelmeztetése, hogy keressen magának másik férfit, akiről gondoskodhat. Most azonban úgy érezte, hogy Brad Merlinnek nincs szüksége a gondoskodására. Acélkeménysége lágy szívet takart, tudta ezt abból is, ahogy a furcsa kis uszkárral bánt, aki úgy nézett rá, mintha a világ összes titkát ismerné. A kutya végigvizslatott mindenkit az asztal körül, és néhány figyelmeztető jelzést adott, talán Alexnél, de Ralph doktornál határozottan. Ralph!

– És mi volt Ralph doktorral? Flörtöltél vele? – kérdezte.

JC épp a teát készítette. Nem volt türelme kivárni, hogy felforrjon a víz, és egyetlen filtert használt a két csészéhez, így egyik csészéből a másikba téve barnás csíkot húzott a fehér csempés pulton.

JC csodálkozva fordult a nővéréhez, hogy az nem jött rá.

– Mindenki ezt teszi, ha akar valamit egy férfitól – magyarázta. – Flörtölsz vele egy kicsit, hagyod, hogy úgy érezze, milyen fantasztikus – Ralph doktor egyébként tényleg az. Úgy értem, elismert terapeuta, talán kaphatnék tőle ingyenterápiát a régiségboltos munkám fejében. Egyébként meg igazán aranyos.

– Túl öreg hozzád – vélte Vivi. – Még hozzám is – tette hozzá, ahogy jobban belegondolt.

JC hozta a teát, útközben elcsöpögtette, majd eltörölte a csupasz lábával. A körmei ezüstszínűre voltak festve.

– Szóval mégis inkább Alexszel teszek próbát – mondta egy gonosz kis vigyorral a nővérének. – Aztán meg ott van persze Merlin is.

– Fogd be, JC! – Felpattant. Nem is kívánta a teát. Nem akarta, hogy a húga belefolyjon az életébe. Nem akart JC problémáival foglalkozni, de tudta, hogy kell, mert ez mindig így volt, kislánykoruk óta, és mindig így lesz, mindörökké, ámen.

– Tudom, hogy nem úgy gondoltad – szólalt meg végül.

JC kiérezte a reménykedést Vivi hangjából, és megsajnálta.

– Csak vicceltem – mondta.

Vivi remélte, hogy valóban csak viccelt.

Jóval később a férfi megállt a benzinkútnál. Ellenőrizte az üzeneteket a telefonján, tankolt, és elment a vécére. Kijövet meglátott egy fiatal nőt, aki a női vécénél lézengett. Elkeseredetten nézte az elhúzó kamionokat, nyilván fuvarra várt, némi gyors pénzszerzésre a kamionfülkében; az ilyen nők gyakoriak az a benzinkutak környékén.

– Elvigyem? – kérdezte. Meggondolatlanul cselekedett megint, holott tudta, hogy az nem jó. A nő elfordította a fejét, hosszú haját arcába fújta a szél. Tetőtől talpig megnézte magának a férfit. A nő tudta, mire számíthat, ahogy a férfi is. A hozzá hasonló nők az ilyen férfiakból tartották el magukat. A férfi győzködte magát, hogy ez nem véletlenszerű viselkedés, most ezt a nőt választotta. Gondosan.

– Szép autó – ezek voltak a nő első szavai, ahogy beszállt. És az utolsók is.

Egyetlen gyors, kemény tűszúrás a karjába, a szeme tágra nyílt, és egy elhaló „Ó” hagyta el a száját… ennyi volt.

A férfi lenyomta az ülésre, ráborított egy takarót. Észrevette, hogy retikült szorongat, hátradobta a másik mellé, Elaine-éhez, amelytől mielőbb megszabadul.

Addig hajtott, míg egy tisztásra nem ért. Csak itt-ott emelkedett egy-egy farmház. Végül maga mögött hagyta az utolsó farmot is, és bekormányozta a nagy autót a fák közé. Ott megállt.

Kiszállt, a csomagtérből elővette a csuklyás maszkot, kibújt a kabátjából, felvette a fekete garbót, a fekete nadrágot, a gumitalpú csizmát, amiről korábban gondosan eltüntette a bordázatot. Felszíjazta a kést a combjára, ezt a lényegre használta. Elővette a kamerát és az állványt. Mindent rutinszerűen végzett.

Feltámadt a szél. Fütyült a fák között, lehullott leveleket sodort. A férfi felemelte maszkos fejét, beleszagolt a levegőbe, mint egy vadász. Majd a prédájához lépett.

32. fejezet

Másnap reggel, pont tizenegykor, anélkül, hogy Vivinek sürgetnie kellett volna, el ne késsen, JC megjelent a Valódi Régiségeknél az elegáns Jackson téren. A környéket egykor, a vad aranyláz idején, a kalózok partjaként emlegették. A tengerészek tanyája volt, most a város pénzügyi központja, hatalmas felhőkarcolókkal.

A régiségbolt egy régi épületben volt. Elegáns üzlet fakeretes ablakokkal, amelyeket ezüstös zöldre festettek, a szeptemberi fák zöldjére, gondolta JC elismerően. Csak egyetlen darab volt a kirakatban a sima ablaküveg mögött, ebből rögtön érződött, hogy csak drága holmi lehet; alacsony, lehajtható tetejű asztal, valami egzotikus fából faraghatták. Az asztal egy rojtos, halvány színű szőnyegen állt, ami JC feltételezése szerint Perzsiából származhatott, ahol a kézzel csomózott művészi alkotásokon bársonypapucsos, lengén öltözött háremhölgyek tipegtek könnyű léptekkel.

Még mindig azt csodálta, amikor megszólalt mögötte egy hang:

– Selyem, természetesen. A szőnyeg.

JC ijedten fordult meg, és Ralph doktorral találta szemközt magát.

– Ó! – kiáltott fel. – Igen, persze, annak kell lennie, olyan fényes és lágy.

– A tizennyolcadik századból való, és tökéletes példánya a típusának. Nézze a színek finomságát, a kék lágyságát, a halványkorallt, a krémszín ragyogását.

JC elkerekedett szemmel bámult a doktorra.

– Honnan tudja ezeket?

– Fáradjon beljebb – tessékelte be a férfi –, nézzen alaposan körül, és mindent elmondok a kiállított darabokról. Mindent ismernie kell

majd, ha el akarja adni őket, mert a vásárlók bizonyára tudni fogják, hogy mit vesznek, sőt néhányan azt is pontosan tudják, hogy mit keresnek.

Tartotta az ajtót, amíg JC belépett a lágy szőnyegek, a damaszkuszi, aranycsomóval átkötött selyemfüggönyök és trónszerű székek csodavilágába. Volt ott egy hosszú, karcsú diófa étkezőasztal – JC tudta, a diófa jellegzetes érett színéből, hogy a pótmamájuknak is volt egy ilyen asztala, csak sokkal kisebb. Nyolc rácsos támlájú szék is tartozott hozzá.

– Eredeti angol, nem massachusettsi másolat – mondta Ralph. – És itt a falon megtalálhatja néhány szép példányát a kora tizenkilencedik századi amerikai tájképfestészetnek. Bár ez nem galéria, de idehozzák nekem eladásra, én meg vagy megveszem, vagy jutalékért árusítom.

Ragyogó színük odavonzotta JC-t, aki megállt egy felszúrt pillangókat tartalmazó keret előtt. Olyan tökéletesek voltak, mintha élnének.

– Valaki ezt is idehozta – mesélte Ralph. Végigfuttatta ujját a kereten, letörölve róla a port. – Ha csak egy darab lenne, valószínűleg nem tudnám eladni, de mivel egy teljes kollekció… – vállat vont. – Az emberek szívesen vesznek kollekciókat.

– Időt takarít meg nekik, meg problémát, hogy maguk állítsák össze, gondolom – fordult mosolyogva felé a lány.

A férfi igazán jóképű volt… vagyis nem pontosan jóképű. Inkább amolyan kedves fajta a keskeny, hosszúkás arcával, széles homlokával. A haja már ritkult, a korral jár, feltételezte a lány, bár hogy hány éves lehet, fogalma sem volt róla. Mindenesetre Ralph vékonynak és fittnek látszott, és nagyon intelligens volt, ami neki mindenképpen újdonságot jelentett.

– Megkapom a munkát? – kérdezte mohón, mert nem volt türelme várni. – Ígérem, hogy megfelelően fogok felöltözni – tette hozzá, amivel megnevettette a férfit.

– Menjünk, igyunk meg egy kávét, és beszéljük meg a fizetést – javasolta. – És kérem, ne szólítson Ralph doktornak. Itt, az üzletben csak Ralph vagyok.

A Café Amiciben egy kávé fölött, ahol a barista szívét-lelkét beleadta JC cappuccinójába, és csodáló szemmel bámult rá, megbeszélték, hogy JC a következő héten kezd. A lány mondta, hogy a hétvégén meglátogatja a nagynénjét Big Surban, ezért nem tud korábban kezdeni. A fizetés nem volt valami bőséges, de JC tudta, hogy még kezdőnek számít, amikor majd tapasztaltabb lesz, kér emelést.

– Ralph doktor – mondta. – A fenébe, pont, mint Vivi, folyton doktorozza. – Ralph – helyesbített, belekortyolva a cappuccinójába, ami édes habcsíkot hagyott a felső ajkán. Lenyalta, és rámosolygott a férfira.

A férfi nem mosolygott vissza. Ehelyett komolyan így szólt:

– Ha még érdekli a dolog, el kéne jönnie az erdei kunyhómba. Legalább ilyen jó kávét tudok készíteni, mint ez itt.

JC meglepve nézett a szemébe.

– Az ilyen meghívásokhoz rendszerint feltételek is társulnak.

A férfi egyetértően bólintott.

– Az én szakmámban, terapeutaként, azt tapasztaltam, hogy csakis abban az esetben, ha az érintett személy elfogadja a feltételeket. Amellett teljesen érthető, hogy egy férfi és egy nő – valljuk be, gyönyörű nő – barátságba keverednek. Kapcsolatba, mondhatnánk. Emellett – tolta feljebb szarukeretes szemüvegét – segíthetnék megtalálni önmagát.

JC elégedetten elmosolyodott. Éppen erre van szüksége: ingyenterápiára.

Ralph doktor hátratolta a székét, elnézést kérve, hogy most a kórházba kell mennie. Tweedzakója zsebéből elővett egy kulcsot – egy nagyon drága tweedzakó volt, JC óhatatlanul észrevette, az ilyesmit mindig is észrevette, például a selyem perzsaszőnyeget is. A kulcs egy szív alakú Tiffany kulcstartón fityegett. JC tudta, hogy

Tiffany, mert látta, amikor az üzletben nézelődött. Mégis, egy szív alakú dolog elég furcsa választásnak tűnt egy férfi részéről, különösen egy üzlet kulcsához.

– Vigyázni fogok rá – ígérte, és belepottyantotta hatalmas zöld bőrtáskájába, ahol azonnal el is tűnt a rengeteg holmi közt, amit állandóan magával hordott.

– Hétfőn zárva vagyunk – mondta Ralph. – Szóval legyen akkor keddtől szombatig tizenegytől ötig. Holnap elutazom Kínába, egy hét múlva jövök vissza, addig egyedül lesz. Rendben?

– Rendben. Ralph.

A férfi anélkül, hogy visszanézett volna, kiment a kávézóból. JC nem győzött örülni. Munkája volt. Pénzt keresett. Felelősséget kapott. Megfontolja még azt a hétvégét is az erdőben, bár szarvasra semmi pénzért nem lőne. Határozottan elégedett volt, majd figyelme az aranyos baristára irányult, akinek vállig érő haja volt, és éppen elindult felé egy csésze kávéval.

– A ház ajándéka – mondta a fiú, JC pedig viszonzásul angyali mosollyal jutalmazta meg.

33. fejezet

Vivi egész nap nem hallott Brad felől, és ő sem hívta fel, mivel, ahogy emlékeztette magát, mégiscsak egy első randevú után vannak. Ennek ellenére nyugtalan volt, amikor este nyolckor megérkezett az ügyeletbe. Megállt a parkolóban, újra felfigyelve rá, milyen elhagyatott. Még mindig megborzongott a múltkori ijesztő eset óta, amikor a lépteket hallotta, aztán persze kiderült, hogy csak Ralph doktor az. Ugyanaz a Ralph, aki most a húgával került kapcsolatba. Furcsa, gondolta Vivi rosszkedvűen, ahogy az élet zajlik. JC szerencsés: munkát kap Ralphtól, ráadásul Alex mára vacsorázni hívta, habár Vivi nem volt benne biztos, hogy nem JC hozakodott elő a dologgal.

– Szóval, mi a helyzet közted és Ralph doktor között? – kérdezte Vivi korábban. De JC csak vigyorgott, és azt mondta, kedden kezdi a munkát, a doktor meg amúgy is elutazik. Így nem találkozik vele, amíg vissza nem jön, majd belekotort irdatlan méretű táskájába, és előhúzott egy szív alakú ezüst Tiffany kulcstartót, és győzedelmesen felmutatta.

– Elutazik Kínába, és én leszek felelős az üzletért – jelentette ki vidáman. – Tizenegytől ötig, keddtől szombatig.

– Szegény ember, nem tudja, kire bízta a boltját – mondta Vivi, miközben JC Alexet hívta, hogy az estét egyeztessék.

Vivi azt kívánta, bárcsak neki lenne randija, de Brad nem hívta, és a lány azon tépelődött, hogy úgy viselkedett, mint egy lotyó. A kórházban levette a kabátját, beakasztotta a szekrényébe, levette a fekete nadrágot és felsőt, amit azért viselt, hátha Brad felhívja, hogy menjenek el kávézni, vagy másnap reggel reggelizni. Felvette a

kifakult vörös kórházi ruhát és a kopott fehér klumpát. A nagyujja még mindig fájt a piros magas sarkú cipőtől. Belépett a sürgősségi részlegbe, és egy másodperc alatt aggódó nőből hatékony és sosem lankadó orvossá vedlett át. Legalább életének ezt a részét maradéktalanul kézben tartotta.

A sürgősségi extra elfoglalt volt ezen az éjszakán. Hordágyak sorakoztak a fal mellett balesetek és erőszakos cselekmények áldozataival, vagy egyszerű betegekkel. A sürgősségi csapat mindenkivel foglalkozik majd, csak egy kicsit várni kell.

Tizenegy órakor egy leopárdmintás kabátot viselő nő érkezett véresen a saját lábán. Műanyag bevásárlószatyrot szorongatott. Az arca feldagadt, a fekete és kék foltok lilába fordultak, egyik szeme beverve, a fejsebéből vér csorgott az apró fonatok között, amik mint a dugóhúzók álltak ki a fejéből.

– Lefogadom, hogy családon belüli erőszak – mondta Vivi a munkatársának. Isten tudja, hányszor láttak már ilyet. Vivi karon fogta a lányt, és egy elfüggönyözött fülkébe irányította, ahol levette róla a kabátját, és lefektette a papírborítású tiszta ágyra, hogy felmérje a sérüléseit.

A nő felnézett rá lilára dagadt szemhéja alól.

– Eltört az orra – mondta Vivi egy perccel később. – Többek között.

– A francba.

Jöttek a többiek, megnézték a nő pulzusát, lázat mértek; levették a magas sarkú cipőjét, megvizsgálták a lábát, karját, hogy törött-e, és felmérték egyéb sérüléseit. A nő egyre szorongatta a bevásárlószatyrot, és nem hagyta, hogy elvegyék tőle.

– Szóval, mi történt? – kérdezte Vivi a fejsebét vizsgálva. Elég csúnya, de látott már rosszabbat is.

– Az a disznó megütött.

– Milyen disznó? – Vivi tisztogatni kezdte a sebét, és a nő felsikított a fájdalomtól. Vivi elküldött valakit a rendőrért, akit

korábban egy sérült bandataggal látott beszélni. A családi erőszakot jelenteni kellett.

Egy nővér megkérte a nőt, hogy vegye le a bugyiját, de az megtagadta.

– Hé, hé, lassan a testtel! – szólt rá a nővér.

Megjött a rendőr, felmérte a helyzetet, a nő horzsolásait, a törött orrát.

– Mi a fenét rejtegetsz abban a szatyorban? – kérdezte, de a nő csak káromkodott, és Vivi elhessegette a férfit.

Kedvesen visszanyomta a nőt a kerekes ágyra, nyugtatgatta, hogy minden rendben, ellátják a sebeit, és olyan lesz, mint új korában. Ez nem volt teljesen igaz, de könnyebbé tette az áldozatok életét, és neki ez is a feladata volt. Időszakosan, persze. Aztán ez a nő nemsokára belenéz a tükörbe, és a vágás még mindig ott lesz, amit az a disznó csinált, akihez, Vivinek efelől nem volt kétsége, úgyis vissza fog térni. Mind visszatérnek.

– Nem fogom feladni – motyogta a nő, még mindig a mellére szorítva a szatyrot, de már elfáradt, és sérült is volt, így megcsappant az ellenállása. Vivi elvette tőle, és belenézett.

– De hisz ez csak egy sísapka – mondta meglepetten. Arra számított, hogy fegyvert talál benne, és örült, hogy a rendőr még a közelben van.

– Van benne valami – bökte ki a nő.

– A pénzemet akarta – mondta, és úgy tűnt, képtelen leállni, ha már belekezdett. – Eldugtam abba a sapkába. Megdolgoztam azért az átkozott pénzért, egy ezrest fizetett nekem az a pasas. Nekem. Fogadhat, hogy soha nem láttam ezer dollárt egyben az egész kibaszott életemben. És az a fickó, aki felszedett az autójával, csak elővette, és kiszámolta százas bankjegyekben. Egy egész éjszakáért, azt mondta. Szóval azt mondtam, rendben, bébi, menjünk, és aztán az a rohadék felhúzta a fejemre azt a sapkát, és nem láttam semmit, és elvitt valami különös házhoz, és akkor már tudtam, hogy meg akar ölni, és amikor kiszálltam az autóból, elkezdtem sikítani… torkom

szakadtából sikítani… Gondoltam, ha már meghalok, legalább előtte jó nagy zajt csapok, hogy a szomszédok meghallják… Szóval aztán visszalökött az autóba, és azt mondta, fogjam be, különben biztosan megöl, és akkor ott ültem, a sapka még mindig rajtam volt, és nem láttam a férfit, de az ezres még a kabátzsebemben volt… tudtam, hogy biztos meg fogok halni…biztos…biztos…

A nő zokogni kezdett, megragadta Vivi kesztyűs kezét. Vivi azon tűnődött, hányszor hallott már hasonló történetet, hányszor jött már be hasonló nő a sürgősségi ajtaján. Mindig elszomorodott ilyenkor, sajnálta ezeket a nőket, akik nem tudták kihagyni életük nagy lehetőségét, a bizonytalan lottó ötöst.

– Minden rendben, minden rendben lesz – mondta megnyugtatóan.

– Az a pasas egy rohadt őrült – kiabálta a nő. – Kibaszott különc elmebeteg… meg akart ölni…

Vivi kapcsolt, hogy a sapka, mint egy maszk, lehetetlenné tette, hogy a nő azonosítsa a támadóját, és nem láthatta, hova vitte. Ahogy kivette a sapkát a zacskóból, egy köteg százdolláros esett ki, az az ezer dollár, amiről az áldozat beszélt. És volt ott egy darab papír is. Egy zöld post-it, amire gondosan azt írták: *Ne szólj szám!*

Vivi térde megbicsaklott, bele kellett kapaszkodnia az ágy szélébe. Emlékeztette magát, hogy ügyeletben van, nem ájulhat el a betegek előtt. Lenézett a szánalmas fiatal nőre, ahogy ott feküdt péppé verve, és rájött: nem sokon múlt, hogy nem egy holttestet néz. Nem sok hiányzott hozzá.

Mikor biztos volt benne, hogy a nő jó kezekben lesz, átadta a sapkát, a pénzt és a cédulát a rendőrnek, és elővette a telefonját, hogy felhívja Bradet.

34. fejezet

Jerusalem Guiterrez késeket rendezgetett Brad asztalán, szétterítve őket, hogy megfigyelhessék a részleteket.

– Mind henteskés – mondta –, pontosabban filézőkések, van húszcentis és huszonhárom centis is. Körülbelül ilyen méretűt használt a gyilkos. A helyszínelők szerint ezek közül bármelyik alkalmas a bűncselekmény elkövetésére.

Brad csupa figyelem volt. Megvizsgálta a késeket, mindegyiknek a pengéje kézre álló, egyetlen acéldarabból készült, leheletvékonyra csiszolt, kiválóan alkalmas finom vesepecsenyét szeletelni vele, nem pedig átvágni egy fiatal lány torkát. Ahogy a késeket nézte, felfordult a gyomra; hátborzongató volt, hogy egy férfi képes odatérdelni a bedrogozott áldozat mellé, hogy ilyen brutális, szadista módon megölje, így nyerve perverz szexuális kielégülést.

– Isten tudja, a szex sok mindenre választ ad – mondta Jerrynek, aki ott állt karba tett kézzel, szintén a késeket tanulmányozva.

– Lehetett valami más eszköz is, egy bicska vagy zsebkés persze. Lehet, hogy annak a gazembernek a felesége ilyen késsel vágja fel a vasárnapi csirkét a gyerekeinek.

Brad felemelte a kezét.

– Nem akarok arra gondolni, hogy ennek a perverznek felesége és gyerekei vannak.

– Ezt mondta Sandowski doki, amikor az ügyről kérdeztük – emlékeztette Jerry. – A sorozatgyilkosok nem mindig egyedülállók, és nem csak bárokban lehet őket megtalálni, amint fiatal nőket csípnek fel.

– Sandowski azt is mondta, hogy a férfi ismerte a nőket, akiket megölt, lehet, hogy nem közvetlenül, de tudta, kik, mert megfigyelte őket.

– Nyomorult kukkoló – mondta Jerry. – Kifigyelte, és közben tervezgette, hogyan öli meg őket.

– Ami azt jelenti, hogy megközelíthetők voltak. Pedig nagyon különbözők voltak, más-más munkakörben dolgozó fiatal, kedves nők. Ketten jegyben jártak, az egyik alig fél éve költözött csak San Franciscóba, mindannyian normális életet éltek.

– Kiválasztotta őket, ahogy Sandowski mondta, a megszállottjuk lett.

Brad a tenyerében méricskélte az egyik húszcentis filézőkést, tesztelte a súlyát. Egy fiatal nőt pont egy ilyennel késeltek meg, átvágták a torkát, mint egy állatét. Elaine-re gondolt, aki még mindig kómában fekszik a kórházban, és lehet, hogy sosem lesz képes elmondani, mi történt, ki volt a férfi, hogyan tette. És az egyetlen kézzelfogható bizonyítékuk az ő kitűzője volt, és az állvány, meg egy menő pszichiáter véleménye, miszerint a pasas nős lehet, talán még gyerekei is vannak. De akkor a felesége csak észrevett valamit.

Brad tapasztalata szerint a feleségek mindig tudják, ha valami nincs rendben. Nézik a tévét, olvassák az újságot, tudják, hogy az emberük mikor töltötte otthon az éjszakár és mikor nem, tudják, hogy mikor jött haza, tudják, a rohadt életbe, hogy egy szörnyszülöttel, egy elmebeteggel élnek, és mégis mind ragaszkodnak hozzá, hogy nem tudnak semmit az égvilágon. Valaki mindig tud valamit. A kirakósból még hiányzott néhány darab, és rajta állt, hogy megtalálja.

Telefonok csörögtek mindenütt. Jerry felkapott egyet, Brad beleszólt a mobiljába.

– Ó, Vivi, szia – mondta, ahogy egy rezzenéssel visszatért a való világba. – Már épp gondoltam, hogy felhívlak – kezdte, de aztán figyelmesen hallgatott inkább. Amikor a lány befejezte, csak annyit mondott. – Azonnal ott leszek.

Jerryre nézett, aki már fogta is a kabátját, mert a rendőr, aki a kórházban volt, épp előtte hívta. Másodperceken belül úton voltak.

Brad nem törődött a szabályos parkolással, csikorogva lefékezett a sürgősségi osztály bejárata előtt, kitette a megkülönböztető fényjelzést, és már rohantak is Jerryvel befelé.

A sürgősségin Vivian doktornő burgundiszínű műtősruhában, hátrakötött hajjal állt a tolóágy mellett. Egy rendőr volt mellette. A nő az ágyon Brad felé fordította feldagadt szemét, majd felnyögött.

– A francba, egyre több zsaru – motyogta még mindig vérző szájjal, ahol a fogai nyomot hagytak, amikor a strici megütötte.

– Nem kellett volna idejönni, nem kellett volna ezt csinálni, majd azt mondják, hogy loptam a pénzt, aztán még börtönbe is csuknak, és nézhetek… nem, nem, nem mondok semmit…

Elfordította a fejét Bradtől, aki odaállt mellé. Jerry a másik oldalon. Nem volt menekülés, és ezt a nő is tudta.

– Ne aggódj, csibém – nyugtatta Jerry. – Elkapjuk azt a szarházit, aki ezt tette veled. Őt visszük a börtönbe, nem téged, kislány. Szóval, miért nem mondod el, hogy mi történt?

– Kezdjük a nevével – javasolta Brad.

De a nő szorosan becsukta a szemét, rájuk se nézett. Brad látta összetört arcát. Ha szerencséje van, a plasztikai sebészeten helyre tudják hozni az orrát.

– Minden rendben, hölgyem – mondta neki. – Az ön oldalán vagyunk, csak annyit kell tennie, hogy segít nekünk egy kicsit, mi pedig gondját fogjuk viselni. Vivian doktornő is biztosíthatja, hogy minden rendben lesz, tehát nem kell aggódnia. – Vivianre nézett, aki apró vállrándítással visszanézett rá. Ő is bizton reméli.

– Lawanda a nevem – felelte a nő, még mindig csukott szemmel. – Lawanda Willis. Régen Lawanda Lavinia Miller voltam, még gyerekként. Kedves kölyök, tudják, ellógtam az órákról, nehéz helyzetbe hozva az anyámat… minden gyerek, akit ismertem, ezt csinálta. Akkoriban ez volt…

– És mi van most? – húzott ki egy széket Jerry, és leült az ágy mellé. – Pontosan mi történt például a múlt éjjel?

– Kint voltam az Északi partnál, a szokásos helyemen, leintettem autósokat. Megkérdezem, mit akarnak, és a csillagos eget is megígérem nekik, tíz percre… de ő azt mondta, hogy szálljak be…

– Emlékszik az autó típusára? – kérdezte Brad.

Lawanda a homlokát ráncolta, majd felszisszent a fején levő öltések okozta fájdalom miatt.

– Egy nagy terepjáró fekete bőrüléssel, új autó szaga volt, tudja. És a férfinak is jó szaga volt, mint a citrom. Emlékszem, hogy erre gondoltam, amikor kiszámolta az ezrest. Az arcát nem láttam, mert gyapjúsapkát viselt mélyen a szemébe húzva, és sötét szemüveget, de hát én tudom, hogy a pasik nem akarják, hogy az ember esetleg felismerje őket. De most eszembe jutott, hogy amikor a házban voltunk, a garázsban, és a fejemre húzta azt a sapkát, az enyém kicsit különböző volt az övétől, olyan, mint egy maszk, nem láttam tőle semmit, de amikor nekidőltem a csomagtartónak, éreztem a krómbetűket az ujjaim alatt… furcsa, hogy ilyesmire emlékszem, amikor azt hittem, hogy a teremtőmmel fogok találkozni, de az ujjaim kiolvasták, hogy Range Rover. Látja, mégis van értelme az iskolának…

Brad és Jerry összenézett. Megvan a jármű.

Lawanda Willis még egyszer elmondta az egész történetet: a pasas kiszámolta neki az ezer dollárt, elvitte egy házba, Lawanda megijedt, rájött, hogy a férfi nem normális, maszkot húzott a fejére meg minden… Aztán átrohant a parkon, az ezres még mindig a zsebében volt, meg a fekete sísapka is, és végül abba dugta el a pénzt.

– Hazamentem, a stricimnek odaadtam egy százast, és azt mondtam, hogy ennyit kaptam. De nem működött. Rájött, hogy többet kaptam, és a szart is kiverte belőlem, én meg elfutottam. Újra – tette hozzá keserűen.

A nyomozók elkérték Lawanda címét, és egy járőr már el is indult a striciért. Elküldték a sísapkát a szakértőknek, hogy hajszálat,

nyálat, izzadságot vagy bármit keressenek, ami nem Lawandáé. A leopárdmintás kabátot is beküldték nekik. Lenyomozzák az üzleteket, ahol ilyen fekete pamutsapkát árulnak. Lawanda azt mondta, hogy az autónak új kocsi szaga volt. Ellenőrizni fogják a helyi autókereskedőket is, melyik adott el mostanában Range Rovert. Ellenőrizhetnék a kölnit is, amit a férfi használ, a citromos illatút. És van egy másik post-itjük is, azzal a rettenetes üzenettel. Ez most Lawandának volt szánva.

Brad tudta, hogy a körvonal mindig a legnehezebb része a kirakósnak, de az övék most készen volt. Már csak a közepét kell kitölteni. De azt is tudta, hogy a végén mindig van egy darab, aminek nincs értelme. Egy darab, ami egyszerűen nem illeszkedik a többihez.

Érezte, hogy Vivi ott van a háttérben, a szemét a betegén tartja. Legalább most tud vele beszélni.

Odalépett, és kezét a kezébe véve gyengéden megpaskolta, majd ránézett. Rémesen néz ki, gondolta, a szeme alatt fekete árnyék, a szája összeszorítva, a haja zilált, és rettentő sápadtnak tűnt a műtősruhában és a fehér köpenyben.

– Vivi, annyira sajnálom, hogy ezt kell látnod – mondta.

A lány megvonta a vállát.

– Ez a munkám.

– Tudom, megértem. Te itt mindenfélét látsz… Mégis, szeretném megköszönni, hogy észrevetted, hogy felhívtál.

A lány legyőzötten nézett rá.

– Legalább segített?

– Igen – felelte. – Ó, igen. Segített.

Furcsa csend telepedett közéjük.

– Felhívsz majd? – kérdezte Vivi, amikor Brad épp azt mondta: – Majd hívlak.

– Tudom, hogy nagyon elfoglalt vagy most – felelte Vivi.

A férfi elmosolyodott, mert most csak erre a nőre gondolt, az asszonyra, akit újra látni akart, akit jobban meg akart ismerni.

– Lehet, hogy itt leszek és elviszlek kávézni, amikor végeztél.

– Nyolckor – válaszolt a lány gyorsan –, és együtt reggelizhetnénk.

– Akkor az egy randi.

– A második – felelte a lány.

És mindketten mosolyogtak, ahogy búcsút intettek egymásnak.

35. fejezet

Brad és Jerry épp úton voltak Veronicához, amikor Jerry megszólalt:

– Mit is mondott Alex, milyen autója van?

– Úgy érted, Vivi barátjának? – nézett rá meglepve Brad.

– Vivian doktornő nagynénjének a Betolakodója, ha jól tudom. A semmiből jött. – Jerry megvonta a vállát. – Csak egy kósza gondolat.

Brad elgondolkodott.

– Egy új fekete Range Roverje van, azzal csapódott bele egy fába a nagynéni kocsifelhajtójának az elején.

– És a barátnője – a menyasszonya – az áldozatok egyike – nézett Jerry a társára. Épp befordultak a saroknál. – Véletlen egybeesés? – vonta meg a vállát. – Csak egy másik kósza gondolat.

Brad felsóhajtott. Ez neki sosem jutott eszébe.

– Olyan rendes srácnak tűnt – mondta, még mindig kétkedve.

– Megjelenik itt, hogy megtalálja a menyasszonya gyilkosát – és hopp, máris itt egy újabb áldozat. Egy újabb halott lány San Franciscóban.

– Jézus – mormogta Brad. Ez nem hangzott jól, mégis valahogy minden összeállt. Arra gondolt, hogy JC tegnap Alexszel sétált, kart karba öltve; Alex kölcsönadta neki a sálját, és úgy néztek ki, mint akik örök idők óta ismerik egymást. És mi van azzal a viharos éjszakával a nagynéninél? Alex felbukkant sérülten, elbűvölte a nőt, kerekített egy történetet, és ott töltötte az éjszakát.

– Akkor ellenőrizni fogjuk Alexet – mondta mogorván. – És Vivit is figyelmeztetem, hogy tartsa távol a húgát a fickótól, anélkül persze, hogy elmondanám, mire gondolok valójában.

– Ne törjük le JC-t – értett egyet Jerry. – És Alexet sem akarjuk előre figyelmeztetni. A szokásos módon fogom intézni, ellenőrzöm a hátterét, a mozgását.

– Egy biztonsági cége van Los Angelesben – mondta Brad. – A pasas tudja, hogyan fedezze a tetteit.

– Majd meglátjuk – felelte Jerry.

Éppen a rózsaszínű neon alatt álltak meg, amely Veronica nevét hirdette. Felgyulladt, kihunyt, mint Vegasban.

Késő volt már, és csak egy pár volt a bárban, akik egymás kezét fogták az egyik vörös bokszban, miközben Veronica egy törlővel a ginesüvegeket tisztogatta.

Csak a válla fölött nézett rájuk.

– Már zárva vagyok – mondta.

Brad és Jerry felpördült a szokásos székére, mialatt Röppentyű felvette általános várakozó pozícióját, vagyis szeme reménykedőn csüggött Veronicán, aki felsóhajtott.

– Ha az a szegény kutya nem lenne, kidobnám magukat. Egy lánynak szüksége van alvásra is, ha nem tudnák.

– És mit tervez velük? – bökött hüvelykujjával Jerry a szerelemittas pár felé. Egy ezüsthajú Rómeó és egy idősebb szőke Júlia volt.

– Mondom nekik, hogy szerezzenek egy szobát. – Azzal Veronica eltűnt a konyhában, egy tányér feldarabolt csirkével jött vissza, és odaadta Bradnek. – Röppentyűnek. Szegény pára, fogadok, hogy nem kapott ma vacsorát.

Brad lecsüggesztette a fejét szégyenében.

– Igaza van. És köszönöm.

– És velünk mi lesz? – szólalt meg Jerry panaszosan.

– A konyha zárva van – törölgette a pultot szigorúan Veronica. – Szerencséjük, ha italt kapnak.

– Köszönjük. Én egy Bud Platinumot kérek, üveggel – mondta Brad. – És biztos vagyok benne, hogy Jerry csatlakozik hozzám.

– Mi van a bourbonnal és a tequilával? – kérdezte Veronica meglepetten.

– Túl sok gond van a fejünkben – felelte Jerry, ahogy Veronica elővette a hűtőből és eléjük tette a jeges kék üvegeket. Aztán megenyhülve odatett egy tál mogyorót is.

– Nem szeretem nézni, ha férfiak anélkül isznak, hogy valami tápanyagot is magukhoz vennének – mondta. – Így még gondolkodni is képesek lesznek, fiúk. Végül is szükségünk van magukra, amikor beüt a baj.

Brad hátrahajtotta a fejét, a jeges sör lefolyt a torkán, mint egy hegyi patak. Valahogy kitakarította belőle a kórház fertőtlenítőszagát, eltüntette a fejéből Lawanda összevert arcának a látványát, Vivian doktornő szakmai összeszedettségét, ahogy gondjaiba vette a nőt, holott Brad megesküdött volna, hogy majd elájult, amikor meglátta a post-itet azzal a kegyetlen üzenettel.

Újra belegondolt abba, amit Jerry javasolt Alex Patcevitchcsel kapcsolatban.

– Hadd kérdezzek valamit magától, édes, mint minden bölcsesség forrásától – fordult Veronicához. – Ha találkozna valakivel…

– Egy férfival – szakította félbe Veronica, még mindig törölgetve.

– Egy férfival. Találkozik vele egy jó ismerősének a közvetítésével…

– Egy nő – kapta el a fonalat Veronica.

– Elfogadja őt a másik okán, még akkor is, ha a másik is csak egy-két nappal azelőtt ismerte meg, habár a férfi már találkozott a nagynénjével is, aki kezeskedik érte.

– Hogyan találkozott vele a nagynéni? – könyökölt a pultra most már érdeklődve Veronica. Fehér angórapulóvere szöszöket vetett, ami tüsszentésre ingerelte Jerryt. – Béna – kommentálta a nő.

– Egy sötét és viharos éjszakán – kezdte Jerry.

Veronica égnek emelte a szemét.

– A fickó nekiment a fának a nagynéni kocsibehajtójánál Big Sur közelében. A nő egyedül volt, megijedt, aztán kiderült, hogy a fickó rendes, vagy legalábbis annak tűnt.

– Egészen mostanáig – mondta Veronica. – Szóval mi változtatta meg a véleményüket?

– Pont olyan autója van, pont az ő menyasszonya halt meg, mint az egyik áldozat, mindig pont ott van, pont akkor.

Veronica folytatta a portörlést.

– Alapvető, kedves Watsonom, ahogy Robert Downey Jr. mondta a filmben, ellenőrizném.

– Ja, attól eltekintve, hogy Brad nem Sherlock, és én nem vagyok Watson – mondta Jerry, amikor Brad telefonja megszólalt.

Brad nem ismerte fel a számot, de azonnal felvette.

– Merlin nyomozó.

Nevetést hallott a vonal másik végén.

– Itt pedig Sandowski doktor.

– Doki? Mit tehetek magáért? – Brad meglepve nézett az órájára. Éjjel egy óra volt. – Nincs egy kicsit későn önnek?

– Esetleg önnek, barátom. Nekem nem. Hongkongból hívom. Egy szimpóziumon veszek részt, a jövő hét végén megyek vissza. Átgondoltam a beszélgetésünket az éjjel a férfival kapcsolatban, akit keresnek.

– A gyilkossal – mondta Brad.

– A fejemben motoszkál a dolog, és kíváncsi vagyok, vajon nem indítottam-e el rossz irányba magukat. Nem vagyok tévedhetetlen, tudják. A pszichiátria nem egzakt tudomány, sokféleképpen lehet megközelíteni egy kérdést.

– Érdeklődve hallgatom – mondta Brad, és látta, hogy Jerry is, aki kért még egy Budot, fülel, de Veronica is szinte odatapadt mellé.

– A múltkor úgy állítottam be, hogy a férfi üzletember, talán jómódú is. Határozottan magabiztos. Esetleg még jóképű is. Hiszen vannak gyilkosok, akikre ha ránéznek, mindenki azt kérdezi magától, hogy miért van szüksége ennek a férfinak arra, hogy nőket

erőszakoljon és öljön meg, amikor azzal a külsővel könnyedén felszedhetnek bármilyen csinos lányt, és… nos, a többit tudják.

– Igen, uram. – Veronica, megunva a beszélgetést, elment leszedni az asztalt, ahonnan a romantikus idősebb Rómeó távozott Júliájával, annyira elmerülve egymás szemében, hogy még búcsút se mondtak. Leoltotta a lámpákat, megfordította az ajtón a táblát, majd bezárt, és visszament az egyetlen lámpa fénykörébe, ahol Brad ült, és figyelmesen hallgatott.

Sandowski épp azt mondta:

– Most egy kicsit átértékeltem, hogyan választhatja ki a következő nőt. Arra gondoltam, mi van, ha szakmunkás, és olyan helyen dolgozik, ahol véletlenül találkozhat ezekkel az asszonyokkal, aztán becserkészi őket. Például egy autószervizben. És valahogy azt hiszem, hogy nős.

– És a felesége tud a dolgairól? – kérdezte Brad.

– Nem. Ó, nem, nem tudja. Gyanakodhat esetleg, de elhessegeti a gondolatot. A családjára koncentrál, meg a közösségben elfoglalt helyére – nem lehet olyan ember felesége, aki nőket erőszakol meg. Emellett a férfi jól is bánhat vele, nem veri, pénzt keres, tetőt ad a feje fölé.

– Dr. Sandowski, mit mondhatnék? – Brad fáradtan végigsimított a szemöldökén. Az egész eddigi koncepció, az egyedülálló, határozott üzletember gyilkos képe megdőlt.

– Csak meg akartam osztani a gondolataimat, és minden jót kívánni. Maguk fontos munkát végeznek a közösség számára, detektív. Remélem, hogy tudtam segíteni valamit.

– Biztos vagyok benne, doki. És köszönöm, hogy időt szánt a hívásra.

Brad becsukta a telefonját, és összenézett Jerryvel.

– A fenébe – mondta, majd vállat vont. – Azért még ellenőrizzük Alexet.

36. fejezet

Fent szinte meg sem lepte, hogy Alex felhívja; annyit gondolt a férfira, vagy legalábbis ott motoszkált hátul a fejében, hogy azt hitte, biztos megérezte. Ez persze butaság, de most butának érezte magát. Sőt bolondnak, hogy romantikus érzelmeket táplál egy nála jóval fiatalabb férfi iránt, aki jobban illene Vivihez, mint hozzá. De a férfi most éppen vonalban volt, és arról beszélt, hogy ő is sokat gondol rá.

– A fejemben motoszkál, Fen Dexter – mondta a férfi.

Fen tudta, hogy a férfi a válaszára vár. Nem kellene bátorítania, de nem érzett így férfi iránt évek óta, és amilyen ostoba volt, azt felelte:

– Én is sokat gondolok magára.

Ez már határozott lépés volt a minden bizonnyal rossz irány felé, de nem tehetett ellene. Most a másik oldalról hallatszott fülsértő csend. Fen idegesen csavargatta ujjai között egy hajtincsét, mint egy szerelmes iskolás lány. Még az unokahúgai sem viselkednének így.

– Találkozni akarok magával – mondta végül Alex, és Fen szíve majd kiugrott a helyéről.

– Nos, miért ne – hallotta magát. – Jöjjön ide vacsoraidőben, főzök valamit. Mit szeretne?

– Magát – válaszolt Alex.

Ó, istenem. Ez nem lehet igaz, ez nem történhet meg! Hát hány éves, az isten szerelmére…

– Ma este hatkor. Várni fogom.

– Én pedig ott leszek.

Fen győzködte magát, hogy nincs szükség magyarázkodásra. Alex látni akarja őt, ő pedig látni szeretné a férfit, ennyire egyszerű. Kedvelik egymást, élvezik egymás társaságát. Ő szeret főzni. Készít

neki egy jó vacsorát. És a Paris fehérneműjét veszi fel. Istenem, máris fehérneműről gondolkodik! Micsoda? Az jár a fejében, hogy megmutatja a testét? De nem vesz fel magas sarkút, egy balerinacipő épp megfelelő, egyenes szabású szoknya a rózsaszínű kasmírpulóverével, amit különleges alkalmakra tartogatott, és egyébként is túl fiatalosnak érezte magához. Vivinek kellene ajándékoznia, habár inkább JC-hez illett. JC magabiztosan viselné. Mit is gondol! Hisz ötvennyolc éves!

A fenébe. A szex nem életkorfüggő, és egyébként is, ki mondta, hogy Alex szeretkezni akar vele?

Fen emlékeztette magát újra, miért jön Alex. Azért, hogy beszélgessenek. Talán Viviről, vagy a szegény meggyilkolt menyasszonyáról. Jézusom! Már szinte megfeledkezett róla. Remélte, hogy a férfi valójában nem erről akar beszélgetni; ez túlságosan ijesztő és túl intim lenne. Egyébként pedig jobban tenné, ha elrohanna a boltba, megálmodna valami finom vacsorát, betenne még egy üveg pezsgőt a hűtőbe, és elhessegetné a buta gondolatokat. Minden normális. Minden rendben van. Nemde?

A férfi pontban hatkor a küszöbön állt, virággal a kezében. Rózsaszín bazsarózsák gyönyörűen ezüstpapírba csomagolva, meg egy üveg Perrier Jouet.

– Most jobban felkészültem, mint a legutóbb, amikor ajtót nyitott nekem – mondta, a virágot és az üveget szorongatva.

– És sokkal szárazabb is – válaszolt Fen, visszagondolva, hogy nézett ki a férfi legutóbb, átázva, véresen a vihar közepén.

Hector is odamorrant, hogy ellenőrizze, ki jött. Abbahagyta a morgást Alex láttán, és megcsóválta a farkát.

– Az mindig jó jel, ha egy kutya kedvel valakit – mondta Fen.

– Valójában engem jobban érdekel, hogy a kutya gazdája mit gondol felőlem.

Fen óvatosan letette az ajándékait a konyhaasztalra, és a férfira nézett. Már megint érezte azt a villódzást kettejük között, a férfi szemében, a sajátjában.

– A kutya gazdája boldog, hogy újra láthatja.

Majd óvatosan hátralépett, és válla felett a férfira mosolygott, miközben a nappaliba vezette, ahol már két pohár és egy üveg rozé várta őket.

– Arra gondoltam, hogy örülne egy kis rozénak, bár tél van. – Elhelyezkedett a kanapén, a férfi pedig leült vele szemben. – Ráadásul illik a pulóveremhez.

– Csodálatos.

Fen tudta, hogy figyeli, miközben töltött. A keze megrebbent.

– Engedje meg – nyúlt oda a férfi, és elvette reszkető kezéből a hideg üveget. Töltött a poharakba, az egyiket odanyújtotta Fennek, a magáét köszöntésre emelte:

– Kettőnkre.

Fen lesütötte a szemét, nyelt egyet, szinte bosszúsan… ez nem történhet meg vele, ez nem történhet meg vele…

– Miért jött vissza? – kérdezte, ahogy újra összetalálkozott a tekintetük. – Igazából. Miért?

– Mondtam, hogy még sosem találkoztam olyan nővel, mint maga. És ezt komolyan gondolom. Meg kell ismernem.

Fen szíve kihagyott néhány dobbanást. Látta Alex nézéséből, hogy a férfi valóban azt mondja, amit gondol.

– Már előkészítettem a kaviárt – mondta gyorsan. – Összetörtem a főtt tojássárgát tejszínnel, és magam készítettem a blinit. Van fettuccine is, friss parmezánt reszelek majd rá… Salátát nem készítettem, nem tűnt salátázós embernek. De meglepetésnek csináltam rizspudingot… igazi férfinak való pudingot… tejszínnel főztem fel, lassan, tettem bele szerecsendiót és egy kis vajat, és van többféle kávém…

Alex átült mellé. Megölelte.

– Nem enni akarok – mondta. – Téged akarlak.

Fen szeretkezett már korábban is kanapén, de nem ezen. Aludt már korábban is férfival, de nem ebben az ágyban. Szeretkezett már sokszor, ismerte a szex varázsát egy új férfival. Egy ismeretlen test az övén, egy ismeretlen száj, ami az övét keresi, egy ismeretlen kéz, ami rajta kutat… de nem ez. Nem egy fiatalabb.

Másnap reggel már egyedül volt az ágyban, és még mindig alig hitte el. A teste érezte a szerelmeskedés apró sérüléseit és az öröm vibrálását. Tudta, hogy amikor valaki először szeretkezik egy férfival, mindig valami különlegeshez vonzódik, a test újdonságához, a más jellegű cirógatáshoz, a nyelvéhez, a kezéhez. Mostanra a férfi már nem volt ott. Helyette egyetlen szál bazsarózsa volt a párnán, a feje helyén. Mellette egy kitépett lap.

„Nem tudtalak elfelejteni azóta, hogy először találkoztunk. Most már sosem foglak.”

Fen visszadőlt, a lapot az ajkához szorította. Megint buta iskolás lánnyá vált. Arcát beletemette a férfi párnájába, hogy érezze az illatát. Aztán kinyitotta a szemét, és végignézett meztelen testén a rideg, szürke nappali fényben.

A combja rendben van, hosszú és izmos, mint táncos korában volt, a melle kicsi, és még nem ereszkedett meg, de a hasa puha, és a keze is megöregedett, ráadásul kérges is a kerti munkától, a bőre pedig sápadt. Fanyar mosollyal Leonard Cohen dalára gondolt a kedves fehér lábú Heatherről. Leonard Cohen jól ismeri a nőket, és értékeli is őket, fehér láb ide vagy oda. Talán Alex is ilyen, talán nem is vette észre a hibáit a lámpafényben. Vagy talán nem bánja.

Újra behunyta a szemét. Az egész egy álom volt, egy gyertyafényes, borozós, füstös és tükrös, „csak a pillanatért élünk” álom. Egy fiatal férfi fantazmagóriái valóra váltak egy éjszakára. El tudja ezt fogadni? Talán igen. Vagy mégsem? Bele kell törődnie. Annyit tehet, hogy örökre megőrzi az emlékezetében.

Ekkor belényillalt, hogy korábban arra gondolt, Alex jó lehetne Vivinek, de hál’ istennek, Vivit nem érdekli, inkább Merlin

nyomozóért van oda. JC pedig a gazdag terapeutával randevúzik. Nem, Alexet nem választották ki, de ez nem jelenti, hogy az övé lehet. A férfi a saját világához tartozik; most felkutatja a menyasszonya gyilkosát, de amúgy máshová köti a munkája, az élete, ő meg ide tartozik, ez az ő kis világa. Az övé és Hectoré.

A kutyára nézett, és Hector visszanézett rá. Fen látta rajta, hogy már nagyon kikívánkozik. Az élet megy tovább. Habár nem pontosan úgy, ahogyan azelőtt.

Eltelt egy hét. Fen folyton a telefont leste, hogy csörrenjen már meg. De hiába, így hosszú sétákra indult Hectorral. Szegény kutya már egészen kimerülhetett a sok járkálástól. Ám Fen nem bírt megülni otthon. Várta a hívást, ami nem jött.

Az együtt töltött éjszaka óta nem látta Alexet. A nő a virágokat a levéllel együtt a felső fiókban tartotta más kincseivel együtt: ott volt Vivi első balettcipője, JC első demofelvétele, egy megfakult fotó a szüleiről és egy magáról kislányként.

A férfi olyan egyértelműen távozott az életéből, ahogyan a nap lemegy minden este. Többé nem jön vissza. Természetesen ez fájt; becsapva érezte magát, mert ha Alex nem érzett iránta semmit, legalább a méltóságát tisztelhetné. A férfi ágyba csábította, mint valami kislányt, aki úgy odavan érte, hogy semmit sem bán. Nem volt közös jövőjük, most már jól tudta. Soha többé nem hall majd Alex felől. Hát, legyen.

Fen fütyült a kutyának, aki túl közel kóborolt a szikla széléhez. Hector lógó nyelvvel visszaügetett hozzá. Fen tudta, hogy hiábavaló, mégis nagyon vágyott rá, hogy beszélhessen Alexszel.

37. fejezet

Brad nem várta Vivit a kórháznál másnap reggel nyolckor, de Röppentyű igen, és egy levélke volt erősítve a piros bőr nyakörvére. Vivi mosolyogva paskolta meg a kutyát, aki szeszélyesen lesunyta a fejét. Vivinek megfordult a fejében, hogy a kutya talán féltékeny rá. Levette a nyakörvről a levelet, és elolvasta.

„Öt perc múlva itt vagyok, megvárnál? Brad.”

Persze hogy megvárta. Közben a kutya a lábához telepedett. Milyen édes, gondolta Vivi, lehet, hogy mégis kedvel, aztán eszébe jutott, hogy fekete nadrágot visel, és a kutya biztosan összeszőrözi. Majd az is bevillant, hogy az uszkárok nem vedlenek. Vagy mégis? Istenem, nem képes normálisan gondolkodni. Aztán azt fontolgatta, hogy mégsem várja meg Bradet, mert rettenetesen nézhet ki, és még annál is rosszabbul érzi magát.

Kimerült és csüggedt. Elszakadt a cérna. Túl sok minden történt az elmúlt pár napban, túl sok sérült ember, túl sok gyilkosság, túl sok páciens, akiket el kellett látnia, holott arra vágyott, hogy végre valaki róla gondoskodjon. A múlt éjszaka is tépelődésre késztette, most pedig valamifajta reggeli randevúra vár Braddel. Sosem kellett volna belemennie. Habár várjunk csak, nem ő javasolta éppen? Mindegy, rossz ötlet volt. Egyetlen férfi sem akarhat ránézni egy olyan nőre, mint amilyen ő most. Megmosta az arcát, de nem festette ki magát, még szájfényt sem tett fel, sőt egy kis parfümöt sem. A haja kócos volt, a fekete nadrágja mostanra minden bizonnyal csupa szőr, és elfelejtette lecserélni azt a nyomorult fehér klumpát. Terepszínű kabátja hároméves darab, és JC kasmírsálját tekerte a nyakába. Nem. JC-nek nincs is kasmírsálja. Ez Alexé, és JC megtartotta, amikor a

férfi kölcsönadta neki a kínai étteremből eljövet. Vivinek nem úgy tűnt, hogy JC odalenne Alexért, de hát a húgánál sosem lehetett tudni, hogyan érez. Bár épp mostanában okította Vivit, hogyan kell egy férfit rávenni arra, hogy azt tegye, amit a lány akar; flörtölni kell vele, dicsérni, és a férfi kiscicává válik – ez volt JC végkövetkeztetése.

A kutya felugrott, amitől Vivi elveszítette az egyensúlyát, de ekkor megérkezett Brad. Elkapta a lányt.

– Hé, bébi. Fáradtnak látszol. Fogadok, hogy nem ettél semmit tegnap este óta.

Ez igaz volt. Vivi nem evett mást, csak egy Snickerst. Nekidőlt a férfinak, örült a szilárd támasznak. Jó volt a karjába bújni. Érezte rajta a friss szél, a tiszta bőr és a borotválkozószer illatát, habár az álla már kezdett kékleni. A haja felállt, ahogy beletúrt, a szemében mosoly bujkált.

A vállát átölelve az autóhoz vezette, és Vivi hagyta, hogy Brad végezzen el mindent: beültette az első ülésre, becsatolta az övet, becsukta az ajtót. Majd Röppentyűt bezavarta a hátsó ülésre, és elautóztak a kínai negyedbe, a kedvenc töltött tésztás helyére.

A lány hálásan lerogyott egy kicsi, kemény székre egy műanyag terítővel fedett asztalnál, Brad pedig teát és finom falatkákat vitt neki.

Majd leült vele szemben, és szigorúan nézett rá.

– Ezt nem folytathatod így tovább. Két végén égeted a gyertyát – mondta.

– Csak az egyik végén égetem – tiltakozott a lány. – Esélyem sincs a másik végére.

– Még van rá idő – mondta a férfi, amivel megnevettette, és azon merengett, hogyan is értette.

– Menjünk. – Brad felkapta a becsomagolt sertés sui mait Röppentyűnek, aki türelmesen várt kívül, mint mindig, miközben elszenvedte a sok megalázó paskolgatást a bejövő vendégektől. Felugrott, amikor Brad megjelent, aztán Vivire nézett, a lány szerint

kissé számító pillantással, majd mutatta az utat Brad autójához. Egy percen belül otthon voltak. Brad bezárta az ajtót maguk mögött, bekapcsolta a kandallót, felgyújtotta a lámpát, behúzta a függönyt. Levette Viviről a kabátot, és felakasztotta. Vivi belesüppedt a kanapéba. Brad feltette a lány lábát, hogy kinyújtózhasson. Az uszkár a padlóra heveredett, a szemét le nem vette Viviről.

– Csinálok egy kávét, jó? – kérdezte Brad.

– Nagyszerű – hunyta le a szemét Vivi.

Pár perc múlva a csésze kávé már a kezében gőzölgött, és Brad ott ült mellette. Ölébe vette a lány lábát, és megmasszírozta a bokáját.

– Valamit el kell mondanom – kezdte komoly hangon, amitől Vivi egyből éber lett. – Alexről van szó.

– Mi van vele?

– Meg kell kérdeznünk néhány dologról. Hogy hol volt pontosan, amikor a menyasszonya meghalt, vagy amikor Elaine-t elrabolták.

Vivi felugrott, a kávéja kilöttyent. A kutya idegesen hátrált.

– Nem mondhatod komolyan. Alex képtelen lenne rá, hogy ilyet tegyen, és miért is tenné? Hisz jóképű, sikeres, elbűvölő…

– Férfi, aki megtámadhat egy nőt. Neki is lehetnek problémái a nőkkel. Szexuális problémái. Egy ilyen férfi is lehet sorozatgyilkos. Még nincs semmi konkrétum a kezünkben, csak tudatni szerettem volna veled, hogy milyen irányba is fordulhatnak a dolgok.

Vivi első gondolata a nagynénje volt. Fen odavolt Alexért. Aztán JC-re gondolt, ahogy Alexszel sétált kart karba öltve, a sáljával a nyakában, JC pedig abban az ostoba nyári szandálban, a hosszú barna lábával és a hosszú szőke hajával és minden ártatlanságával, mert az istenit, a húga olyan ártatlan volt. JC úgy gondolta, hogy az egész világ szereti. Jók és rosszak egyaránt.

– JC-nek randevúja van ma este Alexszel – mondta.

– Hívd fel, és kérd meg, hogy mondja le.

38. fejezet

Most az egyszer JC a madarakkal ébredt. Vagy ébredhetett volna, ha lettek volna madarak. Az ő nézőpontja szerint a sirályok nem számítottak, mivel a tengerpart tartozékai voltak.

Kikelt az ágyból – Vivi ágyából persze, mert ha csak tehette, elkerülte, hogy a kanapén kelljen aludnia –, és mezítláb az ablakhoz ment. Széthúzta a függönyt, és kinézett, hogy milyen napra virradt. Nem volt túl biztató. Szürke, szeles, és fogadott volna rá, hogy hideg. A fenébe. Hagyta a függönyt visszahullani. Szólnia kellene Vivinek, hogy vásároljon a Pottery Barnban. Ott sokkal jobb kész függönyök vannak, mint ez a gyenge selyem, ami nem is igazi selyem, és amit, JC fogadott volna, az előző lakók hagyhattak itt. Hogy gondolja a nővére? Nem akarna valami tisztességesebb lakást? Közelebb a kórházhoz, egy normális lakást, ahol van külön álló, üveges zuhanykabin, és az ember nem csúszik el, mint a kádban. JC amúgy is utálta a zuhanyfüggönyt. A *Psycho* című film jutott az eszébe róla, s ettől mindig végigfutott a hátán a hideg.

Bement a konyhába, és mogorván nézett a makulátlan pultra a régi típusú kávégéppel a közepén. JC ki nem állhatta az otthoni kávét, valahogy más volt az íze. Persze minden fejben dől el, ahogy az ő saját agyturkásza – analitikusa – mondaná. Szerencséje volt, hogy az ingyenes terápia együtt járt a munkájával dr. Ralph régiségboltjában. Elmosolyodott, amint visszaemlékezett rá, hogyan mondta az orvos, hogy majd ő helyre rakja. Vivi elégedett lehet vele.

Visszament, és leült az ágy szélére, hogy kijavítsa a lakkot a lábkörmén. Egyedül érezte magát. Vivi nem küszködött ilyen gonddal, mert neki ott volt a munkája, amit imádott. JC irigyelte is

ezért. Sóhajtott, majd eszébe jutott, hogy most már neki is van munkája, és a következő héten kezd. Egyedül lesz felelős egy régiségboltért minden értékes bútorával és festményével együtt. Persze oda kéne mennie ma a boltba, hogy megismerje az árukészletet, jegyzeteket készítsen az egyes darabokról, az eredetükről, évszámokról, úgy általában készülnie kellene a jövő keddre, amikor is szakértőként mutatkozhatna be. Egy nő, aki tudja, miről beszél a vevőknek, akik, ahogy Ralph doktor mondta neki, rendszerint tudják, hogy mit keresnek, és mire kíváncsiak.

Felugrott az ágyról, egész izgatott lett a gondolattól, hogy egyedül lenne a boltban, és feladata van. Már a fürdőszobába ért, amikor belevillant, hogy Vivinek nemsokára haza kell érnie a kórházból az éjszakai műszakról. Szüksége lesz a pihenésre.

Figyelmes lányként gyorsan áthúzta az ágyat, tiszta lepedőt tett rá, és elsimította a fehér pamut ágytakarót. Felrázta a párnákat, és jó érzékkel egy kis parfümöt fújt rá a kedvenc Balanciaga Paris illatból. Azután letakarította az ágy melletti kisasztalt, betette a poharakat a mosogatógépbe, felrázta a narancsszínű Target párnákat – egész helyesek – a kényelmetlen, fekete bőrkanapén, és letörölte a dohányzóasztalt. Majd lezuhanyozott, végül kitakarította maga után a fürdőszobát. Mindettől jó kislánynak és elégedettnek érezte magát.

Végül belebújt a farmerjébe, és felvette Vivi zöld pulcsiját, amit a komód felső fiókjában talált, ahol a nők rendszerint az alsóneműjüket tartják, nem a pulóvereket, de Vivi már csak ilyen volt. A pólónyakú felső lágyan simult a bőrére. Szőke haját hátrakötötte a szél miatt, amit csodálatosan melegnek érzett, ahogy a csalóka lépcsőn felfelé tartott az alagsorból az utcára, hogy a legközelebbi gyorsvasúthoz menjen.

Fél óra múlva már az üzlet előtt állt. Ismét megcsodálta a kirakatot, benne az egy darabból álló súlyos kék selyemfüggönyt, ami oldalra volt húzva, hogy jobban mutasson; és a perzsaszőnyeget is a lágy kékekkel, barack- és krémszínekkel. Ralph doktor megmutatta neki az egyetlen kék üveggyöngyöt a rojtjában, ami

jelezte, hogy az a valaki, aki nagyon régen ezt a szőnyeget készítette, így tette oda a kézjegyét, hogy az emberek, mint most ő, felismerhessék a művészt.

Megkereste a táskája alján a kulcsot az ezüst Tiffany-szíven, kinyitotta az ajtót, és belépett új birodalmába. Szemét lehunyva beszívta a régiségek, a luxus, a kifakult selymek és a százéves fa illatát. Különös, hogy az eltelt évek alatt még csak tudomást sem vett erről a világról, holott a nagynénje háza is tele volt ilyen kincsekkel, de ő észre sem vette őket. Csak ott voltak, és mint Fenről is, sosem feltételezte, hogy megváltozak.

Épp csak becsukta maga mögött az ajtót, rátolta a reteszt, amikor megcsörrent a telefonja. Vivi volt az.

– Szia – szólt bele JC –, mi újság, doki?

– JC – kezdte Vivi –, szeretném, ha lemondanád a mai találkozódat Alexszel.

– Mi? Miért? – JC letette a táskáját az egyik antik asztalkára, majd ijedten felkapta, attól tartva, hogy megkarcolja. Inkább a padlóra tette.

– Semmi különös – mondta Vivi, JC szerint túlságosan közömbösen. – Csak jobb lenne, ha megtennéd. Amíg a dolgok elrendeződnek.

– Vivi, miről beszélsz? Milyen dolgok? – Kibújt a kabátjából, és letette a táskája mellé.

– Csak Brad miatt, nos, úgy gondolja, hogy egy ideig rajta tartja a szemét Alexen a gyilkosságok miatt. Csak azt akarja, hogy biztonságban légy, ennyi. Csak egy kis ideig, egy-két nap…

JC hirtelen megértette, mire gondol Vivi.

– Megmondhatod a te Merlin nyomozódnak, hogy menjen a francba, és maradjon ki az életemből, és Alexéből is. Kizárólag azt fogom tenni, amit akarok, ahogy ő is. Egyébként azt is megmondhatod neki, hogy egyáltalán nem mitológiai varázsló, közel sincs hozzá. Istenem, Vivi, te is bolond vagy?

Dühöngve lecsapta a telefont az antik asztalkára, majd megdöbbenve nézett le rá. Istenem, na, most tényleg megkarcolta. Hát ezért jött, hogy tönkretegye a bútorokat? Fen egyszer olyasmit mondott neki, hogy egy fél dióval kell megdörzsölni a helyet. Próbaképpen benyálazta az ujját, és megdörzsölte a karcolást, aztán reménykedve megnézte. Váratlanul nem is egy, hanem két karcolásnyomot látott az asztalon. Jézusom! Kétszáz év szerető gondoskodását képes volt egy másodperc alatt tönkretenni.

Lerogyott a nagy rózsás, damaszt trónszékbe, kezét az oroszlánfejekben végződő karfára tette, kihúzta magát, az állát magasra tartotta, és úgy ült ott, mint egy hercegnő. Vissza kéne mennie jógázni, meditálni, az segít kezelni az ilyen helyzeteket, mint ez is.

Hogyan gondolhatják, hogy Alex képes lenne megölni bárkit is? Ez vicc! Természetesen nem volt belé szerelmes, de igazán kedvelte. Mégis, benne is támadt valami apró kétség. Mi van, ha igazuk van? Mit kéne tennie? Ha valaha is tanácsra szorult, akkor az most van, ezt JC határozottan érezte.

Végignézett a bolton, Ralph doktor tulajdonán. Biztos volt benne, hogy a férfi nem örülne, ha sikerülne bármit is eladnia, érezte, hogy mennyire fontosak neki ezek a tárgyak. Feltételezte, hogy mindet személyesen, hosszú idő alatt válogatta össze. Persze! Ralph doktort kell felhívnia, hogy a tanácsát kérje. Annak az embernek mindenre van válasza.

Benyomta a telefonszámát.

– Sandowski doktor – válaszolt a férfi azonnal.

JC-nek eszébe jutott, hogy a férfi Hongkongban van.

– A fenébe, Ralph doktor, elfeledkeztem az időeltolódásról.

– Maga az, JC, hát persze. – Dr. Ralph rögtön tudta, hogy ő az, holott nem is mutatkozott be.

JC úgy érezte, hogy a férfi tartózkodónak hangzik, sőt türelmetlennek.

– Igen, én vagyok – válaszolt gyorsan. – És Ralph doktor… Ralph, nem hívnám, ha nem lenne nagyon fontos. Hány óra van ott Hongkongban egyébként?

– Nem tudom – mondta a férfi.

– Ó – hőkölt vissza JC. Miért nem néz az órára? – Úgy érti, hogy nem tudja, hány óra van?

A férfi most már határozottan türelmetlen volt.

– A függönyök be vannak húzva, a beszédemen dolgozom.

– Vannak órák a hotelszobákban – mondta JC még mindig meglepve, hogy egy ilyen jól szervezett ember, mint ő, ne lenne tudatában, hogy mennyi az idő. Még az időeltolódás ellenére is.

– Van egy régi ellenérzésem az órákkal szemben – magyarázta a férfi.

Néha Ralph doktor olyan nagyképű volt, hogy JC csodálkozott, hogyan lehetnek barátok.

– De hát órára beosztva éli az életét – mondta. – Úgy értem, egy óra itt, egy óra ott, egyik páciens itt, a másik ott.

– Pontosan – felelte a férfi nyugodtan. – Ez az, ami miatt nem kedvelem őket. Hotelekben beteszem az órákat az ágy alá.

Édes istenem! A pszichoterapeuta bolond.

– Az ágy alá? – ismételte döbbenten JC.

– Így nem zavarnak a villogó zöld digitális számok.

– Ó – tért magához a lány. – Szóval a látvány zavarja. Ezt meg tudom érteni.

– Ennek nagyon örülök – mondta a férfi. – Nem szeretem, ha megzavarnak.

Valóban éle volt a hangjának, vagy csak a bűntudata miatt érezte így, mert ki tudja, milyen késői órán felhívta Hongkongban?

– Valójában a tanácsát kérném – mondta, és elmesélte, mire jutott Brad Alexszel, és hogy a testvére azt mondta, ne találkozzon vele. – Ralph doktor, kérem, mondja, hogy ez nem lehet igaz Alexszel kapcsolatban – könyörgött. – Ez az egész olyan borzasztó.

Csönd volt. JC arra gondolt, hogy Ralph doktor nyilván gondolkodik. Várt, remélve, hogy a férfi az ő oldalára áll. De mit is ért az ő oldalán? Hogy Alex jó fiú? Vagy hogy ő a gyilkos? Vajon választ tud adni erre Ralph doktor?

Végül a férfi megszólalt:

– JC, nem tudom megmondani, hogy ez igaz-e, én csak megismételhetem, amit a detektív mondott, hogy Alexnek utána kell nézni. Kideríteni, hol járt az utóbbi napokban, meg hogy ki ő valójában, és mit csinál.

– De én ismerem Alexet! Én tudom, hogy kicsoda, Fen szintén tudja, és jótáll érte.

– Fen?

– A nagynéném. Ó, persze, ön nem ismeri a történetet – azzal elmesélte Alex viharos éjszakáját Big Surban. – Már tudom, mit fogok tenni – mondta végül. – Elviszem Alexet Big Surba, és beszélek Fennel, segítséget kérek tőle, Vivi detektívjének a háta mögött. Ó, Ralph (majdnem azt mondta neki, hogy Ralpie), tudja, én kedvelem Alexet.

Hosszú csend támadt. Na tessék, most meg megsértette Ralph érzéseit.

– Figyeljen csak – mondta JC hirtelen ötlettől hajtva –, amikor visszatér, miért nem megyünk el a kunyhójába egy hétvégére? A friss levegő segít majd átvészelni magának az időeltolódást, engem pedig megszabadít az aggodalmaimtól.

– Jó – felelte a férfi.

Újabb hosszú szünet.

– Pár nap múlva visszamegyek – mondta végül a férfi. – Mi újság a boltban?

– Minden rendben, egyszerűen nagyszerű, épp itt vagyok port törölgetni, fényezni, takarítani, tudja, mindenfélét ténykedni, amiben a magamfajta lányok jók.

– Maga több annál, JC, de mindenesetre köszönöm. Szép napot – mondta a férfi, és letette.

Egy perc múlva JC SMS-t kapott tőle. „Akkor randevú a kunyhóban a jövő hétvégén. Rendben?”

JC szíve megdobbant; elígérkezett. Nem csak elígérkezett, ő javasolta. Most már persze nem akart elmenni, és nem tudta, hogyan bújhatna ki alóla.

39. fejezet

Fen visszafelé autózott Carmelből, ahol jóízűen megebédelt néhány barátjával. Ez egyszer nem vitte magával Hectort, a kutyának az autóban kellett megvárnia, és ezt Fen nem szerette. Gyorsan vezetett, idegesen, hogy végre hazaérjen, és kiengedhesse futni.

Habár még csak november volt, Carmelben már karácsonyi hangulat uralkodott, mindenhonnan színes lámpák lógtak, díszek csüngtek a régi épületek között, a fákat aranyfüsttel vonták be. Fen eltűnődött, vajon csak ő érzi így, vagy a karácsony tényleg minden évben hamarabb érkezik.

Mindazonáltal kedve támadt, hogy vegyen pár új karácsonyfaégőt. Van már persze, de valahogy mindig úgy tűnt, hiányzik még néhány, és semmi sincs rendesen kivilágítva. Jobb előre megvenni, mint utólag sajnálni, gondolta.

A lányok azt ígérték, hogy nála töltik a karácsonyestet. Osztrigát esznek majd, és elkészíti a szokásos francia hallevest. Éjfélkor részt vesznek az istentiszteleten a helyi templomban. Másnap pedig együtt megsütik a hagyományos pulykát Fen speciális töltelékével: alma, kolbász, hagyma és zsálya, brandybe áztatva. Elhasználja az utolsó üveget, amiből a Betolakodóval ittak azon a bizonyos viharos éjszakán.

Máris Alexre gondolt. Kettejükre. Semmit sem csinálhatott vissza, és semmit sem tehet, hogy előrevigye a dolgokat.

Három is elmúlt, amikor bekanyarodott a felhajtóra. Hector már ugrott is a hátsó ajtóhoz, örült, hogy visszaértek. A nő megölelte: – Én nagy kutyám – és megpuszilta őszülő orrát.

– Ne aggódj, Hector fiam, együtt fogunk megöregedni, te meg én. Egyedül itt, nyugodt visszavonultságunkban.

Bent a házban levetette borszínű kabátját, amit Párizsban vett vagy két évtizeddel ezelőtt. Akkor drága volt, de a gyapjú tartós.

Kibogozta a sálját – narancs, kék és sárga, kézi munka, lustakötéssel –, egy jótékonysági vásáron vette, amit állatok megmentésére rendeztek, és minden alkalommal, amikor viselte, a Hectorhoz hasonló kutyákra gondolt, akiknek otthonra és egy kis pénzre volt szükségük, és akik a kis adományt szeretettel és ragaszkodással viszonozták. Kibújt hegyes orrú csizmájából, ami már gyilkolta a lábát, felvette a zöld Hunter gumicsizmát és a vízálló dzsekit, majd követte Hectort. Szegény kutya megérdemelte a sétát, amiért olyan hosszú ideig várakozott rá.

Rátért az ösvényre, amit Hectorral tapostak ki, keresztülvágott a kis csalitoson, ki a sziklák felé, és ott állt pár percre. Míg Hector kirohangálta magát, nézte a Csendes-óceánt, amint békésen hullámzott a sziklák felé. Nem volt fenséges robaj, nyugodt volt a felszín, de azért érzékeltette, milyen sötét mélység búvik meg a zöld ragyogás alatt. A szikla peremén sétált, hallgatva a tenger mormolását, majd Hector ugatását.

Hector ugat?

Fen megállt, körülnézett. Hol van Hector? Ja, igen, ott volt, egy férfi felé rohant, aki a szikla pereménél állt, körülbelül száz méterre tőle.

– Hector! – kiáltott a nő. Túl messze volt ahhoz, hogy felismerhesse a férfit, habár valahogyan érezte, hogy idegen. Nem szokás öltönyben sétálni a sziklákon.

A férfi nem vette észre őket, de Fen látta, hogy két tárgyat tart a karjában, és először az egyiket, majd a másikat áthajítja a szikla pereme fölött. Aztán megfordult, ahogy a kutya szaladt felé. Fen látta, hogy lekuporodik, a kutya felé hajol, aki vidáman ugatott, mert mindenki örülni szokott, ha meglátta Hectort. És aztán nézte, ahogy a férfi torkon rúgja Hectort.

Fent megbénította a látvány. Kezét a szájához kapta.

– Hector! – sikította.

A kutya a földön feküdt. A férfi újra belerúgott. Még egy rúgás, és az állat lezuhan a szakadékba, de végül észrevette Fent, és elmenekült.

Fen odabotorkált a szikla széléhez, és térdre esett Hector mellett.

Elfojtva a zokogását ölébe vette a kutya nagy fejét. Hector szeme csukva volt, meg se mozdult. A szikla mélyén a ragyogó zöld árapály ringatózott, ismeretlen mélysége elnyelte, amit a férfi beledobott.

Fen elővette a mobilját, és az állatorvost hívta. Azonnal jönnek. Aztán tárcsázta a 911-et.

40. fejezet

Fen az állatorvosi mentőautó hátuljában utazott, az ölében Hector feje nyugodott. Oxigénmaszkot erősítettek a kutya orrára, és hallgatta a lélegzését, amely kétségbeejtően lassú volt.

– Kérem, adjanak neki több oxigént – kérte az asszisztenst, aki mellette ült vidám, állatmentős kék és rózsaszín kutya-macska mintás egyenruhájában.

– Mindent megteszünk, amit tudunk, Mrs. Dexter – mondta a nővér kedvesen. – Ahogy Hector is.

Persze hogy megteszi. Hector mindig is olyan volt. Fen visszatartotta a könnyeit, erősnek kell lennie, hogy erőt adhasson Hectornak. Sose add fel, ez volt egész életében a mottója. Néha azt gondolta, fel kellene írnia az ajtaja fölé. Mint a pokol kapuja felett: „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel.” Az a pokolfajzat, aki Hectort megrúgta, úgyis ott végzi.

– Saját kezemmel ölöm meg azt a szemetet – mondta hangosan.

A nővér meglepetten nézett rá.

– Ne aggódjon, Mrs. Dexter – mondta. – A rendőrök elkapják majd, bízzon bennük.

– Biztos vagyok benne. De micsoda dolog, halálra rugdosni egy kutyát? – Fen megsimogatta Hector puha, bézs színű bundáját, ami egykor aranybarnás volt, mint az ő haja.

Beértek az állatkórházba, és a nagy Hectort hordágyon tolták el, éppúgy, ahogy a betegeket az unokahúga kórházában, gondolta Fen. Hector több volt, mint egy kutya. A barátja volt. A legfontosabb. Családjuk megbecsült tagja.

Fen és az állatorvos jól ismerték egymást. A kutya első oltása óta idejártak. Néha társasági eseményeken is találkoztak, koncerten Carmelben, vagy egy vacsorán. Ez kis közösség volt, mindenki számított. Most a férfi megölelte, megígérte, hogy gondosan ellátják Hectort, és ragaszkodott hozzá, hogy Fen a várószobába menjen, igyon egy kávét, ők pedig értesítik majd a fejleményekről.

Fen megcirógatta a selymes bundát egészen az állat orráig. Olyan volt, mintha csak aludna. Nézte, ahogy elgurították.

– Köszönöm – mondta az állatorvosnak és a nővérnek. – Tudom, hogy mindent megtesznek.

Aztán ment, leült kint a székre a szeszélyes napsütésben, és felhívta Vivit.

Vivi telefonja nem csengett ki – ki volt kapcsolva, így Fen még üzenetet sem hagyhatott. Ezért felhívta JC-t, aki az első csörgésre felvette.

– Fen, éppen hívni akartalak – mondta meglepve. – Szükségem van a segítségedre.

– Nem – felelte Fen, akinek a feje Hectorral volt tele.

– Micsoda? Nem érted? Lehet, hogy bajban vagyok.

– Hector van bajban – mondta Fen, és kibuggyant a könnye, pedig ez nemigen fordult elő vele. – Itt vagyok az állatorvosnál. Megsérült. Ó, JC, nem tudom, hogy túléli-e.

– Jézusom! – nyögött fel JC. Hector a világot jelentette a nagynénjének. – Jól vagy? – kérdezte aztán. – Mit is beszélek. Persze hogy nem vagy jól. Mondd el, mi történt.

– Egy férfi, egy idegen tette. Tudom, mert öltönyben volt, és senki sem sétál öltönyben a sziklákon. Láttam, ahogy ledob valamit a mélybe. Ismered Hectort, odarohant, hogy köszönjön. Nem tudom, mit hitt a férfi, talán azt, hogy meg akarja támadni, de torkon rúgta Hectort… Istenem, JC, úgy terült el, mint aki meghalt…

JC csendben volt, próbálta elképzelni a rettenetes képet, amint a férfi belerúg Hectorba, és Hector súlyosan megsérült… a nagynénje könnyek között… Fen nem szokott sírni.

– Hívom Vivit – mondta végül. – Máris megyünk hozzád. Tarts ki, ott leszünk veled hamarosan, szeretünk… Arra gondolj, hogy Hector milyen erős.

– JC, Hector öreg – mondta Fen fáradtan. – De köszönöm. Akkor később találkozunk.

JC Vivit hívta, de nem érte el.

Miután tudta, hogy az orvosok szinte sosem kapcsolják ki a mobiljukat, rájött, hogy a nővére minden bizonnyal romantikus helyzetben lehet a nyomozóval. Nem tudta Brad számát, de a rendőrőrsön megadta neki a partnere, Jerusalem. A nyomozók szintén nem kapcsolják ki a mobiljukat, sőt amikor felhívta Bradet, ő azonnal fel is vette.

JC úgy gondolta, jobb, ha az egész történetet elmeséli neki, ő pedig elmondja majd Vivinek. Amúgy is beszélni akart a nyomozónak az idegen férfiról, aki ledobott valamit a szikláról, mielőtt torkon rúgta Hectort.

– Én mondom, hogy mindez azért van, mert még nem kapták el azt a férfit! – Igyekezett nem sírni. – A nagynéném mondta, hogy valamit ledobott a szikláról, és bármi volt is az, elég fontos volt neki, hogy megtámadjon egy kutyát, aztán elmeneküljön. Fen tudja, hogy idegen volt, mert öltönyt viselt. Kérdem én, ki visel öltönyt, amikor a sziklákhoz megy sétálni? És egyébként mi lehetett az a fontos, amit ledobott?

– JC, hivatást tévesztett – mondta Brad. – Nyomozónak kellene állnia. Természetesen nem tudom, mit dobhatott le, és talán soha nem fogom megtudni, de ígérem, mindent megteszünk, hogy megtaláljuk, bárki volt is az a férfi.

– És amikor megtalálták, le is csukják? – kérdezte JC sürgetőn. – Jobban tennék, mert különben Fen megöli.

– Megértettem – felelte Brad kedvesen. – És ne aggódjon, elmondok mindent Vivinek. Azonnal vissza fogja hívni.

JC még a boltban volt. Leoltotta a lámpákat, összeszedte a holmiját. Éppen az ajtót zárta be maga mögött, amikor Vivi hívta.

– Felveszlek – mondta Vivi. – Elugrunk együtt Big Surba. Találkozzunk a háznál, addig felhívom Fent.

JC beleegyezett, de mivel rettegett a nagynénjéért, aki talán elveszíti imádott barátját, és mert egyedül érezte magát, felhívta Alexet.

Nem érdekelte, hogy a detektív mit gondolt, mit nem Alexről. JC tudta, hogy Fennek számít Alex, és ez neki elég volt. És azt is tudta, hogy Alexnek is fontos Fen. Fen lehetett a menedéket adó szikla Alex számára azon a viharos éjszakán, most viszont ő lehet támasz a nagynénjének.

41. fejezet

Charlie Lew makulátlan fekete csíkos gyapjúöltönyében, fekete Sea Island pamutingében és ezüstszínű selyem nyakkendőjében az egyik kevéssé ismert és nagyon kicsi kávézójában ült egy szűk zsákutca legsötétebb végében, egy tésztaüzem rejtekében, és a pai gow nevű szerencsejátékot figyelte. A tét a szokásosnál is magasabb volt, és legalább egy játékos már ingét-gatyáját feltette. Charlie arca közömbös maradt. Izgalomnak semmi jele nem volt a kis hátsó szobában, amelyben csak egy zöld posztóval borított asztal volt, hat egyenes hátú nádszék és vagy egy tucat üres sörösüveg. A függőlámpa alacsonyan lógott, közvetlenül csak a játszóhelyet világította meg, a szoba sarkai árnyékban maradtak. Kék füstcsíkok kígyóztak a lámpa alatt. Csak a kártyalapok csapódásának zaja hallatszott, és az időnkénti morgás, ha kiderült, hogy valaki vesztett. Vagy nyert.

Charlie nem játszott. Ő adta a lehetőséget, ő osztott, és biztonságot nyújtott, aminek fejében százalékot kapott a nyertestől. Charlie tudta, mit csinál.

Ennek ellenére nem örült, amikor a mobilja sürgetőn megcsörrent az inge zsebében. Az nem egy jó *csi*, ha megszakad a játék menete. Nesztelenül kisurrant a szobából, és közvetlenül a kávézóba lépett a fehér csempés pulthoz, ahol egy fiatal ázsiai férfi Yankees baseballsapkában a csirkemelleket mozgatta egy serpenyőben, miközben hozzáadta a fűszereket. Nem volt vendég, és Charlie nyugodtan megnézhette az SMS-t.

Az egyik eladótól érkezett a műszaki boltból. Azt írta, hogy valaki épp most vásárolt egy pontosan olyan állványt, amilyet a gyilkos használt.

Charlie általában nem volt izgulékony, de ezúttal felment benne az adrenalin. Ez fontos nyom lehet. Azon morfondírozott, hogy Bradet kellene-e előbb értesítenie, vagy az eladót visszahívni, hogy tartsa ott a vásárlót, amíg a rendőrség és Charlie megérkezik.

Végül gyorshívóval elérte az üzletet, de ott már azt mondták, hogy a vevő távozott.

– Menj a férfi után – utasította Charlie. – Kövesd azonnal.

– Uram, egy hölgy volt – mondta az eladó. – És már öt perce elment.

Izzadság gyöngyözött Charlie felső ajkán, ahogy kilépett a kávézóból, és elindult az üzlet felé, s közben felhívta Brad Merlint. Meggyorsította a lépteit, szinte már szaladt.

Az emberek utánafordultak. Senki sem látta még Charlie Lew-t futni, és azon elmélkedtek, hogy végül a törvény lecsapott-e rá.

Amikor Charlie elérte Bradet a telefonján, elmondta neki a helyzetet, és közölte, hogy már ő is úton van az üzletbe.

– Ne aggódjon – tette hozzá –, a biztonsági kameráink felvették. Hiszen azért vannak.

Brad és Jerry csikorgó fékkel állt meg a műszaki bolt előtt, és kipattantak a járműből. Charlie-nak az jutott az eszébe, hogy pont olyanok, mint a rendőrök az *NCIS*-ból, habár ő jobban szerette a régi *Miami Vice*-t. Meg is volt neki a teljes sorozat DVD-n, Don Johnson főszereplésével.

Most lesimította egyébként is sima haját, és leitatta az izzadságot az arcáról.

– Üdvözlöm önöket az üzletemben, nyomozó urak – köszöntötte őket szertartásosan.

– Hagyjuk ezt a hülyeséget, Charlie – mondta Brad türelmetlenül. – Hol a fickó, aki eladta az állványt?

A fiatal eladó az üzlet közepén állt, és izgatottan meghajolt.

– Elcsíptem – mondta Bradnek meggyőződéssel, mert habár nem túl régen vándorolt be Kínából, már egy csomó akciófilmet látott a tévében, és tudta, mi az elvárás. Fiatal volt, talán huszonhárom éves. Brad tudta, hogy a mai napon a fiatalember lesz a sztár a kínai közösségben, a fiú, aki segített elkapni a sorozatgyilkost.

– Írja le, milyen volt – mondta.

– Fehér, európai. Középkorú. A haja barna, talán ősz. Szemüveges, nehéz karima.

– Keret – javította ki Charlie.

Az eladó figyelmen kívül hagyta. Ez az ő pillanata volt.

– Semmi mosoly – folytatta. – Középmagas. Termetes szoknya és boka.

– Láttad a bokáját? – tiltakozott Charlie. – Azért vagy itt, hogy eladd az állványt a vevőnek!

– Szürke kabát, alatta kék blúz. Gyűrűje nem volt.

– Nem volt gyűrűje? – mondta Brad. – Ez fontos megfigyelés.

– Köszönöm – hajolt meg a fiatal eladó, miközben az aggódó Charlie a vásárlókat figyelte, nehogy elkedvetlenítse őket a rendőrök jelenléte.

– Talán beszélgethetnénk a terem hátsó részében – suttogta a száját eltakarva Bradnek, aki megrázta a fejét.

– Mivel fizetett az asszony? – kérdezte Brad.

– Készpénzben, uram, nyomozó. A hölgy készpénzzel fizetett. Egy helyen tartottam a bankjegyeket, hátha szükség lesz esetleg az ujjlenyomatra.

– Jól tette – mondta neki Brad. Majd megkérdezte a fiú nevét, mire azt a választ kapta, hogy Keanu.

Jerry meglepetten bámult rá.

– Úgy, mint Keanu Reeves?

A fiatal fiú szégyenlősen nézett.

– Felvehetem annak a színésznek a nevét, akié megtetszik. Jobban illik hozzám itt, San Franciscóban, mint a kínai nevem. És a lányok is kedvelik – tette hozzá.

Határozottan nyomon voltak. Charlie idegesen járkált az ajtó és a pult között, ami mögött a személyzet három másik tagja állt, figyelve, mi történik. Brad egy műanyag tasakba tette a pénzt.

– Apropó, Keanu – kérdezte –, milyen táskája volt a nőnek? Bőr sporttáska, vagy milyen?

Keanu behunyta a szemét, és gondolkodott.

– Tudom már – szólalt meg egy pillanat múlva. – Egy szalmatáska, egy kosár, amilyennel a nők bevásárolni mennek, vagy a strandra. Közepesen nagy. Kis csillogó gyöngyök voltak az elején. Abba tette az állványt, amikor távozott.

Charlie közbevágott.

– A biztonsági felvétel készen áll, hogy megnézzük – mondta izgatottan.

Ahogy kell, gondolta Brad, bár mostanra erős kétségei voltak, hogy az állványvásárló hölgy lenne a sorozatgyilkos. Nem lehet az valaki gyöngyös szalmaszatyorral… egy ilyen nő nem gyilkol, hogy örömöt leljen benne.

– Nagy elmék hasonlóan gondolkodnak – mondta Jerry, tudván, hogy Brad sem hiszi, hogy a nő lenne az, akit keresnek.

Brad vállat vont, elgondolkodva túrt bele a hajába.

– Talán a gyilkos küldte, hogy vegye meg neki. Ez egy speciálisan kicsi állvány, ugyanaz a fajta, ami illik ahhoz a kisméretű kamerához, amit a gyilkos használ.

Körbeálltak a sötétedő szobában, és Charlie elindította a videót. Mint a legtöbb egyszerű biztonsági kamera, nem mutatott elég részletes képet, de láthatták, ahogy a nő bejön és távozik az üzletből. Brad arra gondolt, hogy Keanu jó munkát végzett, a nő pontosan úgy nézett ki, ahogy leírta. Nem lehetett látni az arcát, ahhoz túl gyorsan ment, és a kamerán elfolyt a kép. Habár határozott járásából Brad

kikövetkeztette, hogy a nő az ötvenes évei elején járhat. Ősz haját szigorúan hátratűzte.

Nem az volt, akit kerestek, de mégis egy lépés volt a jó irányba. Még egy darab a kirakósban.

42. fejezet

A férfi egy kávézóban ült Big Surnál, és az óceánt nézte. Egy pohár hűvös fehérbor volt előtte az asztalon, meg egy kosár meleg kovászos kenyér.

Vaj helyett olívaolajat szolgáltak fel mellé balzsamecettel. Egy kicsit már lejárt lemez, gondolta a férfi. Nem volt éhes, de negyvennyolc órája ébren volt, és szüksége volt rá, hogy lehiggadjon, számvetést készítsen. Nem jól mentek a dolgok.

Elvett egy darab kenyeret a kosárból, és olajat csepegtetett rá. Ahogy a szájához emelte, észrevette, hogy reszket a keze. Fájdalom futott végig rajta, mintha apró tűszúrások érnék. Letette a kenyeret, a borért nyúlt, és nagyokat kortyolt.

Levette Ray Ban napszemüvegét, elővett egy tiszta fehér zsebkendőt a mellső zsebéből, letörölte a homlokát, és meglepődötten látta, hogy izzad. Hideg nap volt, ő mégis úgy döntött, hogy a többi vacsorázóval ellentétben kiül a teraszra. Azt fontolgatta, hogy levegye-e a dzsekijét, de öltönyt viselt alatta, s az itt gyanús lehet egy kicsit. Azt pedig végképp nem akarta, így elvetette az ötletet.

Kiitta a pohár bort, felemelte a kezét, hogy jelezzen a pincérnek, és rendelt még egyet, figyelmeztetve közben magát, hogy ne igyon túl sokat. A pincérek elővigyázatosak mostanában az ivós autóvezetőkkel, rajta tartják a szemüket a vendégeken. És joggal. Senkinek sem kéne meggondolatlannak lennie az úton.

Ő viszont meggondolatlanná vált az utóbbi időben. Elveszítette a kontrollt. Hagyta, hogy elveszítse a kontrollt – ez közelebb állt az igazsághoz. A keze megint remegett, ahogy a poharat a szájához

emelte. Most kicsit kortyolt, ízlelgette a Sonoma chardonnay-t. Jól ismerte a Sonoma-völgy környékét, sőt a szőlészetben is jártas volt. Kicsi, gondozott vidék aranyos névvel és még aranyosabb címkével az üvegen. Úgy vélte, ilyenfajta versengés lehet manapság a borpiacon – nem igazán a bor minősége, hanem a figyelemfelkeltő címke számított. Egy kis szemfényvesztés a kereskedelmi viharban. Ezzel gondolatai visszatértek a saját kellemetlen helyzetéhez.

Természetesen Jekyllt és Hyde-ot mindig is használták mint a kettős személyiség pszichológiai képét, habár magát ennél sokkal okosabbnak tartotta. Iskolázott volt, elbűvölő, ha szükséges volt, jó öltönyben járt, drága autója volt, jó megélhetése. Megvolt az a diszkrét és drága otthona, amit egy férfi az ő helyzetében megkívánhat, részt vett kiállításmegnyitókon, koncerteken, gálákon a megfelelő társaságban mozogva. Közben pedig éveken át embereket gyilkolt. Könnyed stílusa és elismertsége okán megbecsült emberként tartották számon, és soha nem adott esélyt senkinek, hogy a felszín alá láthasson.

Patológiás eset volt? Persze hogy az, nem kellett ehhez terapeuta, hogy megmondja neki. Az volt, aki volt. És élvezte is. Kivéve most, ez más volt. Most, hogy elveszítette a kontrollt, figyelmetlenné vált. Már nem volt többé a leskelődő, aki gondosan választja ki a következő nőt, becserkészi, felveszi videóra, ahogy az utcán sétál, ahogy a mindennapi életét éli. Előre megismerni a nőket csak még élvezetesebbé tette a dolog végét.

De most itt volt Elaine, aki, az istenit neki, még mindig nem halt meg, és talán egyszer felébred, és visszaemlékszik arra, mi történt. Aztán ott a prosti, vele minden rosszul sikerült, és hármas hibát követett el: nemcsak felszedte, de fizetett is neki, és a legrosszabb, hogy hazavitte. És most a legutóbbi, akit a benzinkút mosdójánál vett fel, még mindig kint van az erdőben, a torka átvágva, és mivel felkészületlen volt és elképesztően gondatlan, otthagyta rajta a DNS-ét, mert nem volt nála kondom. Persze letakarította a nőt utána,

amennyire tudta, de ez visszahozta a nővére emlékét és azét az éjszakáét, amikor megölte őt. Az elsőt.

A rendőröknek előadott meséje szerint a nővére eltűnt. Később megtalálták a holttestet az erdőben. Persze ő segítette a kutatást, a szegény kétségbeesett öcs – tizenhárom éves volt, szexuálisan koraérett, és a nővére játszott vele, a mélyen kivágott trikójában és a hosszú barna hajával szétterpeszkedve mutogatta magát a kanapén, és rajta nevetett.

Miközben megdugta, az első igazi élvezetet ő torkának átvágása szerezte neki. Előtte az erdőbe csalogatta azzal, hogy a fiú, akiért odavolt, ott várja. Beszélt a rendőröknek is a fiúról, akit elfogtak és kihallgattak. Ez még a DNS-azonosítás elterjedése előtt történt, és mivel nem volt bizonyítékuk a fiú ellen, végül elengedték. Senki sem került börtönbe. Az anyjuk halott volt, katona apjuk pedig elment harcolni valahová Dél-Koreába. Senki sem törődött igazán az esettel.

Az után az első öröm után „cölibátust” fogadott, ahogy ő nevezte, hosszú ideig. Előbb főiskolára ment, majd egyetemre, megszerezte a diplomáit, először hallgatókkal tartott kapcsolatot mint szociálisan egyenlő felekkel, majd professzorokkal és üzletemberekkel. Közben elhívott lányokat, elbűvölte, majd ejtette őket. Olyanok voltak neki, mint a forró kövek, gondolta most. Nem neki valók. Amikor arra volt szüksége, óvatosabban választott. És a kiválasztott lányoknak egy bizonyos típusúaknak kellett lenniük, egy bizonyos módon kellett kinézniük; hosszú barna haj, mint a nővéréé; sima fehér nyak. Kistermetű és ragyogó szemű lány, széles mosollyal. Egy jó és megbízható fiatal nő, aki persze benne is megbízik.

Mostanra, mint egy ostoba bolond, az egészet elszúrta. Megőrült az ellenállhatatlan vágytól. Nem a vér érdekelte, nem volt ő egy moziszínész-vámpír, habár szerette a vér szagát, hanem az üldözés izgalma, meg ahogy felállította a kamerát, és végül az előtte kiterített meztelen nő tehetetlenségének a látványa vonzotta. Az ő saját erejének a gyönyörűsége.

Hirtelen arra lett figyelmes, hogy a pincér kérdez tőle valamit. Eszébe jutott, hogy egy kávézóban van, hogy megrúgta azt a kutyát, és az az ostoba nő sikoltozott. Eszébe jutott, hogy már két teljes napja nem aludt. A kimerültség átsöpört rajta, és a keze remegett, ahogy elvette a számlát a műanyag tokkal, behelyezte a kártyáját, és visszaadta a pincérnek. Aláírta, rendes borravalót hagyott – a húsz százalékot mindig értékelték –, és kisétált a parkolóba.

Nincs szükség rá, hogy ellenőrizze a benzintartályt, teletöltötte tegnap éjjel. Elég hosszú az út, de ma este visszaérhet San Franciscóba. Újra otthon. Biztonságban az idegen impulzusoktól, amik eluralkodnak rajta. Másnap kezdheti a következő áldozat becserkészését. Vivian doktornő. Egyre tökéletesebb választásnak tűnt a szemében.

43. fejezet

Brad csak bámulta az üzenetet az I-Macjén, és nem hitt a szemének. Még egy halott nőt találtak, és ő nem akadályozta meg a bűncselekményt. A felelősség súlya széles vállára nehezedett. Ki tudja, hány áldozat lesz még, mire ezt az őrültet megállítják. Ha egyáltalán képesek rá. Brad kételkedett, mert a gyilkos lendületben volt, és élvezte, amit művelt.

Újra átnézte az információkat a képernyőn. Noha ez másfajta gyilkosság volt. Először és legfontosabbként nem volt zöld post-it a szokásos „Ne szólj szám!” üzenettel. A nő elhelyezkedése is más volt; ezúttal nem rendezte el olyan pedánsan a gyilkos a testet, mint eddig: a kar, a láb széttárva. A nőt megerőszakolták, de a gyilkos most nem használt kondomot, így maradt ondó. Lesz DNS-ük. Feltéve, hogy ez ugyanaz a gyilkos, és nem egy másoló, aki utánozza a szexuális gyilkosságot, vagy valami őrült, aki így akar tízperces hírnevet szerezni. De lehet, hogy az emberük vált gondatlanná. Brad sejtése szerint ezúttal a férfi hirtelen cselekedett. És az ilyesmi hibát eredményez.

A nőt San Francisco déli részén, Big Sur közelében találták. Még nem tudták azonosítani, de nem valószínű, hogy sokáig tart majd, miután a tévében és a környéken is mutatták. Senki sem fecsérelte az időt. A félelem keresztülsöpört a városon. Olyan volt, mint a bostoni fojtogató idejében, amikor a nők otthon maradtak, vagy csak csoportosan merészkedtek ki, és úgy intézték, hogy soha ne legyenek egyedül, és az ajtókat, ablakokat is gondosan bezárták, mert a gyilkos olyan is lehet, akit ismernek.

Brad vette a beérkező hívásokat, hátha a sok száz között felbukkan egy lehetséges tanú is, aki hasznos információval szolgálhat. Ezt egy benzinkút vezetőjétől kapta, az 1-es útnál, félórányira onnan, ahol a holttestet megtalálták.

– Van némi információm – mondta a férfi fontoskodva, mint mindegyik.

Brad azonnal lenyomta a felvétel gombot, egyben figyelmeztette, hogy a beszélgetést rögzíti.

– Az jó – mondta a hívó. – Mert maguknak, fiúk, szükségük van erre az infóra a feljegyzéseikhez. Ismertem a nőt. Úgy értem, nem tudom a nevét, de láttam itt a benzinkútnál rengetegszer, ahogy felcsípi a sofőröket, ha érti, mire gondolok.

Brad feltette a lábát az asztalra, és érdeklődve hallgatta.

– Egy prosti – mondta.

– Itt lődörgött, tudja, amíg meg nem kértem, hogy menjen máshova. A rendes vendégek nem szeretik, ha egy ilyen nő itt lézeng, kifigyeli a férjüket, rájuk nevet, miközben tankolnak. Idősebb nő volt, úgy festett, mint akinek nehéz dolga van, hogy kiszolgálja a fickókat.

– Térjen a lényegre – mondta Brad.

– A lényeg, hogy láttam, amikor az a fickó elviszi múlt éjjel. Nem kamionos volt, hanem átlagos fickó, fekete Range Roverrel. Kijött a mosdóból, és meglátta a nőt. Jelzett neki a szemével, az meg beszállt az autójába. Ennyi.

Brad már vette is a dzsekijét.

– Van biztonsági kamerájuk?

– Persze. Fogadok, hogy minden rajta van.

– Mi a neve?

– Hank, uram. Hank Brandolini – és megadta a címet Bradnek.

– Fél óra múlva ott leszünk, Mr. Brandolini, és köszönöm az információt. Arra kérem, ne beszéljen az újságírókkal – tette hozzá, és Hank biztosította, hogy nem fog. Brad nem hitt neki. Mindenki celeb akar lenni.

Brad és Jerry a helikopteren ültek már, amikor hívást kaptak az őrsről. Egy kézitáskát dobott partra a víz Carmelnél. Minden átázott, de a jogosítvány műanyag tokban volt, így olvasható. Elaine Mary McCarthy nevére szólt.

Egy második hívás szinte azonnal egy munkatársuktól érkezett. A biztonsági felvétel szerint a San Franciscó-i repülőtér parkolójában azonosították Alex Patcevitch Range Roverjének a rendszámát. Ott parkolt azon az éjszakán, amikor a menyasszonyát meggyilkolták, és csak két nappal később ment el vele.

– Akkor megvan az emberünk – mondta Brad, miközben beszíjazták magukat a felszálláshoz.

– Azon a részen járt tegnap is. Vivi nagynénje látta, ahogy ledob valamit a sziklákról. Hajlok rá, hogy az áldozatok táskái voltak. A ragadozónk megváltoztatta a módszereit; nem keresgéli és nem cserkészi be előbb az áldozatát. Irracionálisan viselkedik, hirtelen ötlettől hajtva felszed egy nőt, mint a benzinkútnál levőt. A gyilkosunk megzavarodott, Jerry, és kíváncsi vagyok, ezt mi váltotta ki.

– Nem változott olyan sokat – mondta Jerry. – A rohadék még mindig gyilkol.

Jerry ideges volt. Szüksége lett volna rá, hogy a gyerekei mellett megnyugodjon a lelke. Nem bírta ki nélkülük sokáig, így most bekapcsolta a telefonját, és kikeresett egy képet az újszülött fiáról.

– Mire felnő, olyan lesz, mint a papa – mondta büszkén Brad felé mutatva.

– Akkor reménykedjünk, hogy a papa olyan lesz, akire majd büszke lehet, mert, mondjuk, elkapja az évtized sorozatgyilkosát – felelte Brad élesen.

– Hé, csak megmutattam a kölyköt – tette el a telefonját Jerry megmérgesedve. – Nem kell rám mászni.

– A fenébe, ember, sajnálom. Csak ideges vagyok, mert arra gondoltam, hogy Vivi ott van lent Big Suron. A nagynénje, Fen Dexter elzártan él egy villában a szirten. A gyilkosunk ott volt

közvetlenül mellette. Mrs. Dexter látta, ahogy ledobja a táskákat. A férfi torkon rúgta a hölgy kutyáját. Azt mesélte, a kutya összerogyott, mint egy bábu, lehet, hogy túl sem éli. A férfi elmenekült, és Mrs. Dexter annyira kétségbeesett a kutya miatt, hogy nem nézte, merre ment és mivel a pasas. De fogadhatsz a csizmádban, Jerusalem, hogy egy fekete Range Rover volt.

Jerry pattintott az ujjával.

– És arra is fogadok, hogy egyre közelebb van. A nagynéni a sziklákhoz jár ki. A fenébe, Brad, ez már túl közel van az otthonához.

A benzinkútvezető, Hank az irodájában várt rájuk, néhány helyi rendőr társaságában, akikkel Brad már kapcsolatba lépett. Öten állták körbe, ahogy Hank lejátszotta nekik a biztonsági felvételt.

Brad azt kívánta, bárcsak a biztonsági kamerák jobb minőségű képet mutatnának; mindig elcsúsztak időben, csak kapkodó mozgást és elmosódott arcokat lehetett látni. Kérték Hanket, hogy futtassa le újra, lassítva.

A fekete Range Rover a kút hátsó részében, az árnyékban állt. Lehetetlen volt leolvasni a rendszámot vagy azonosítani a vezetőt, de látták a férfit, ahogy kiszállt, és a mosdóba ment. Fekete kötött sapkát és Ray Ban napszemüveget viselt, habár sötét volt.

Brad megállíttatta a képet, hogy alaposabban tanulmányozhassák a férfit. Középmagas, vékony testalkatú volt, öltönyt viselt, ami nem illett a fekete kötött sapkához, amit mélyen a homlokába húzott, elrejtve az arcvonásait.

Aztán a férfi hosszú léptekkel a mosdó felé ment.

– Egy pillanat – kiáltott Brad. – Állítsa meg itt, Hank. – Jerryhez fordult. – Nézd csak meg az emberünk cipőjét. Mondd, mit látsz!

Jerry a monitorra bámult. Felismerte a zabla formájú csatot.

– Jé! – mondta egy pillanattal később. – Ez egy Gucci.

Felnézett Bradre, és összeütötték a tenyerüket.

– Doktor Sandowskinak nincs igaza, Jer – mondta Brad. – A gyilkosunk jómódú, drága cipőt visel, drága autója van, és fogadok, hogy drága helyekre jár vacsorázni. Nem autószerelő. Határozottan egy világfit keresünk.

Jelzett Hanknek, hogy mehet tovább a videó. És ott volt a nő, amint kilép a női mosdóból, vörös hajú, rövid farmerszoknyában, amit nem volt értelme lejjebb húzni a kamera kedvéért. Felnézett, amikor a pasas megjelent a férfimosdó ajtajában vele egy időben. Egy másodperc elteltével már együtt mentek a Range Roverhez. És a férfi elhajtott.

Hank kikapcsolta a lejátszót. Némán álltak. Mind arra gondoltak, hogy a nő életének utolsó pillanatait látták.

Brad megszervezte, hogy a felvétel a szakértőkhöz kerüljön, míg ő és Jerry Carmelbe mennek, hogy összeszedjék az óceánból kihalászott kézitáskát.

– Észrevetted, hogy Alex Patcevitch Guccit hord? – kérdezte Jerry a rendőrautóban, útban Carmel felé.

– Sosem láttam napszemüvegben este – mondta Brad.

– Nőket sem láttad még becserkészni soha.

Brad Vivire és a testvérére gondolt, hogy egyedül vannak a nagynénjüknél, ott, ahol a gyilkos halálra rúgta a kutyát a villa közelében levő sziklánál.

Előrehajolt, megütögette a sofőr vállát.

– Tudja, hol van Szikla-lak, valahol Carmel és Big Sur között? – kérdezte.

– Mrs. Dexter házára gondol? Persze hogy tudom, uram. Errefelé mindenki ismeri Mrs. Dextert. Mindannyian nagyon sajnáljuk a kutyáját.

Brad arra gondolt, hogy a hírek gyorsan járnak ezen a partszakaszon. Mondta, hogy először oda menjenek. Látnia kellett Vivit. Látnia kellett, hogy jól van-e a nagynénje. Fel kell tennie neki néhány kérdést. És tudnia kell, hogy Alex ott van-e.

44. fejezet

Vivi örült, amikor Alex felajánlotta, hogy együtt megy velük Big Surba. JC Alexszel ment a Range Roverben, Vivi pedig követte őket a Jeeppel.

Farmert vett fel és egy kék pulóvert a terepmintás steppelt kabáttal és lapos sarkú csizmát. A húga persze Vivi zöld kasmírfelsőjét választotta tépett farmerrel és vörös platformcipővel. Igazi vidéki viselet, gondolta Vivi rezignáltan. Nem volt esély rá, hogy valahogy is megváltoztassa JC-t.

Olyan fáradt volt, hogy már csak aludni vágyott. A legszívesebben kivonta volna magát a tragikus eseményekből, amik mostanában körülötte történtek. Szerette volna, ha az élete normálisan folyna, mint nem is olyan régen. Az erőszak eluralkodott az életében, nemcsak a kórházban, de egyre közelebb került az otthonához is.

Rekordidő alatt odaértek. Amikor kiszálltak az autókból, Alex rámutatott az összeroncsolt fára, amelynek a vihar éjszakáján nekiütközött.

– A vihar és a fa nélkül nem ismertem volna meg a nagynéniteket – hallotta Vivi, de ő csak Bradre gondolt. Alig néhány órával ezelőtt még a karjában volt, és biztonságban érezte magát a védelmező és gondoskodó ölelésben.

Fen meghallotta a motorzúgást, és kisietett eléjük. Mindkét lányt a karjába ölelte, majd észrevette Alexet, ahogy a kocsijának dőlve vár.

– Üdvözlet újra itt – mondta halkan, majd mutatta az utat befelé.

JC úgy látta, hogy Fen kimerült.

– Hogy van Hector? – kérdezte.

– Hát, ahogy mondják, tartja magát.

Vivi felismerte a vigasztaló közhelyet, és remélte, hogy most igaznak bizonyul.

– A támadója szerencsére nem törte el a légcsövét – tette hozzá Fen.– És nem tört el a nyaka sem, habár amekkorát rúgott a szegény jószágba, biztosra vettem, hogy igen. Megoperálták, összefoltozták, gondolom. – Esdeklőn nézett Vivire.

– Te érted mindezt, hiszen te is ezt csinálod nap mint nap.

– Nem pontosan, de felhívom az állatorvost, hogy összerakjam a történteket, és megkérdezem, hogy odamehetünk-e megnézni Hectort.

Fen lehajtotta a fejét. Belesüppedt a székbe a konyhaasztal mellett.

– Elbúcsúztam tőle – mondta csendesen. – Minden eshetőségre. Tudjátok, barátok vagyunk már tizenkét éve. Ez hosszú idő.

A víz felforrt, és Vivi készített egy kanna teát. Itt semmi sem változott, eddig legalábbis. Elgondolkodott, hogy lesz-e bármi ugyanolyan, mint régen.

Alex csendesen állt, figyelt. Most odament, és leült Fen mellé. Kezét a kezébe vette.

– Minden rendben lesz vele – mondta.

Fen kutatón nézett rá.

– Honnan tudhatnád?

– Bízz bennem, ezúttal tudom.

Vivi átment a másik szobába, hogy felhívja az állatorvost. Ha rossz hírt kap, nem akarta, hogy a nagynénje a telefon másik végén levő beszélgetésből értesüljön róla, de végül az állatorvosnak jó hírei voltak, Hector magához tért.

– Öreg fiú már, de jól viselte a műtétet – mondta az állatorvos. – Mostanra pedig éber, és kész rá, hogy hazamenjen. Jobb is lenne neki otthon. Mondja meg Mrs. Dexternek, tartsa rajta a műanyag védőt, hogy ne piszkálhassa a sebet, és akkor minden rendben lesz vele. Most egy kicsit begyógyszereztük, így nem érez fájdalmat. Szóval átadom önöknek, csak hozzák vissza holnapután kontrollra.

– Azt hittük, meghalt.

– Én is, amikor először megláttam, de hé, ez itt Fen Dexter kutyája. Olyan könnyen nem lép meg. Fél óra múlva ott leszünk vele, ha az jó maguknak.

Vivi megköszönte, és szaladt elmondani a nagynénjének a jó hírt.

Fen persze elsírta magát.

– Ez olyan buta dolog – zokogta. – Azt mondtam magamnak, hogy nem sírhatok, erősnek kell lennem Hector miatt, mert szüksége van rám, most meg sírok, mint egy csecsemő.

Alex odament hozzá, és átölelte.

Figyelve őket Vivi arra gondolt, hogy a férfi milyen gyengéd és gondoskodó Fennel, éppúgy, ahogy ő gondoskodhatott róla a vihar éjszakáján, amikor sebesülten megjelent az ajtajában.

– Készítek néhány szendvicset – mondta JC, meglepve ezzel Vivit, mert azt képzelte, hogy JC szerint a szendvics olyan dolog, amit a boltban lehet kapni készen. De a húga már a hűtőszekrényben kotorászott.

– Nem is tudtam, hogy szendvicsgyártó őstehetség vagy – mondta Vivi.

– Egy szendvicsbárban dolgoztam Napában, amikor le voltam égve. Pár hét alatt bármelyik lány meg tudja tanulni, hogyan készítsen el egy tisztességes szendvicset.

– Fogadok, hogy a tiéd speciális – mondta Alex JC-nek, de Fent figyelte.

Aztán megérkezett az állatmentő, és bevitték Hectort műanyag gallérral a nyakában, ami olyan volt, mint egy Viktória korabeli csecsemőfőkötő.

– Megesküdnék, hogy mosolyog – mondta Fen, aki körbenyüzsögte a kutya párnáját, amelyre az állatot lefektették. Hector pedig lassan odaütögette a farkát a konyhapadlóhoz. Fennek szüksége volt Vivi orvosi véleményére, aki hogy megnyugtassa, megnézte a kutya pulzusát. Az cserében megnyalta a kezét afeletti örömében, hogy otthon van, aztán sóhajtva elnyúlt a vackán.

Gumi csikorgott kint a behajtón.

– Vársz valakit? – kérdezte JC, amikor kopogtak az ajtón.

Fen megrázta a fejét.

– Talán a szomszéd jött érdeklődni Hector iránt.

De amikor Vivi kinyitotta az ajtót, Brad állt ott mosolytalanul, komolyan nézve rá.

A lány szinte elfelejtette, hogy milyen nagy, milyen robusztus, és milyen jól néz ki a maga egyedi módján. A felesége bolond volt, hogy elhagyta holmi hawaii nyaralásért.

– Ó, te vagy az – kiáltott fel Vivi örömmel. De ezúttal Brad nem hajolt le, hogy megcsókolja.

– Sajnálom – mondta –, de hivatalos ügyben jöttem. Tudom, hogy Alex Patcevitch itt van. Beszélnem kell vele.

– Miről? – jelent meg az ajtóban JC, és megállt Vivi mellett.

– Itt van a társam is, Jerusalem Guiterrez nyomozó – mondta Brad.

Jerry bólintott üdvözlésképpen. Az ő arckifejezése pont olyan hűvös volt, mint Bradé.

Most Fen jött az ajtóhoz.

– Miért nem kéritek meg az urakat, hogy kerüljenek beljebb? – kérdezte meglepetten. – Akárkik is.

Brad meghajolt kissé.

– Brad Merlin nyomozó vagyok.

Vivi látta, amint Fen aggódó arca kisimul.

– Brad Merlin – mondta Fen melegen. – Már hallottam magáról. Üdvözlöm az otthonomban. Gondolom, az unokahúgomhoz, Vivianhez jött.

– Valójában nem, asszonyom. Most nem ennek van itt az ideje. Guiterrez nyomozó és én hivatalos ügyben jöttünk. Fel kell tennünk néhány kérdést Alex Patcevitchnek.

– És milyen kérdések lennének azok? – lépett oda Alex is. Így már mindannyian a kicsi ajtónyílásban tolongtak.

– Mr. Patcevitch, talán jobban szeretné, ha négyszemközt beszélnénk – javasolta Brad.

– Kérdezhet tőlem bármit, amit csak akar, itt és azonnal, a barátaim előtt – felelte Alex.

– Valójában, uram – mondta Jerry –, jobban szeretnénk, ha elvonultan tudnánk beszélni.

Alex bólintott, és kilépett az ajtón. Megfordult, ránézett Fenre, aki döbbenten állt az ajtóban.

– Minden rendben lesz – mondta mosolyogva. – Minden oké.

De valahogy Fen tudta, hogy nem így van.

45. fejezet

Alex nyugodtan ült a hátsó ülésen a helyi rendőrőrs felé vezető úton. Senki sem beszélt.

Brad a tükörben figyelte. Alex fejét lehajtva, vállát előreejtve ült. Úgy festett, mint aki bajban van.

Megérkeztek az őrsre. Kiszálltak, és Alex Brad és Jerry között haladt. Nem bilincselték meg, mert még nem vádolták meg semmilyen bűncselekménnyel.

Egy kis szobában Brad helyet foglalt az asztal mellett, és intett Alexnek, hogy üljön le vele szemben. Jerry megállt oldalt a falnak támaszkodva, a „jó rendőr” szerepében, kezét a zsebébe csúsztatta. Hallgatott és figyelt.

– Mr. Patcevitch – kezdte Brad. – Biztosan emlékszik rá, hogy kikérdeztük, amikor a menyasszonyát megölték. Felvételünk van róla, és emlékeztetni fogom, hogy mit mondott akkor. Megkérdeztük, merre járt. Azt mondta, hogy Los Angelesben volt egész héten, és hogy azt tervezte, a hétvégén csatlakozik a barátnőjéhez itt, San Franciscóban. Vidéki bortúrára készültek.

– A Napa-völgybe – hagyta helyben Alex. – Az Auberge-ben foglaltunk szállást.

– Mr. Patcevitch, az a hotel Sonoma megyében van, nem Napában.

Alex vállat vont.

– Sajnálom, nem ismerem jól a borvidéket. Sosem voltam ott.

– Új autót vett azon a héten.

– Igen. Egy Range Rovert. Az az, amit ott láttak kint Mrs. Dexternél. Lehet, hogy nem ismerik a történetet, de Mrs. Dexter és

én annak a nagy viharnak az éjszakáján találkoztunk. Lecsúsztam az útról, és nekimentem a fájának.

– Tudom – mondta Brad. – És az volt az első alkalom, amikor a Range Roverrel San Franciscóba jött?

Alex épp eleget várt a válasz előtt ahhoz, hogy Jerry felismerje a tétovázását.

– Az volt – mondta Alex végül. – Amikor megtudtam a hírt a menyasszonyommal kapcsolatban, túl kétségbeesett voltam ahhoz, hogy vezessek. Repültem inkább. Maradtam pár napot, hogy elintézzem azokat a dolgokat, amiket el kellett intézni, beleértve a magukkal való beszélgetést. – Brad szemébe nézett, majd hozzátette. – Még mindig nem látom az értelmét ennek az egésznek. Elképzelésük sincs, hányszor tettem fel magamnak a kérdést: Miért? Miért ő? – Széttárta a kezét. – És még mindig nincs válasz.

– Akkor talán van válasza erre. Az ön Range Roverjének a rendszámát mostanában azonosították, eszerint a repülőtér parkolójában állt azon az éjszakán, amikor a menyasszonyát meggyilkolták. Szintén látszik a biztonsági kamerán, hogy két nappal később távozik vele. Ön San Franciscóban volt, amikor a lány meghalt, Mr. Patcevitch, és most el kell mondania nekünk, hogy miért.

Alex lehajtotta a fejét.

– Hozok kávét – mondta Jerry, és Alexre nézve megkérdezte: – Kér bele cukrot, tejet?

Alex nem felelt, és Jerry vállat vont.

Brad ott ült és Alexet figyelte, aki úgy tűnt, képtelen megmozdulni.

Jerry visszajött a langyos kávét tartalmazó poharakkal, mindet telerakta cukorral. Érezte, hogy szükség lesz rá. Egyet letett Alex elé, aztán egyet Bradnek is, és elfoglalta a helyét a fal mellett. Kávét szürcsölgetett, és figyelt.

– Igyon egy korty kávét – mondta Brad most kedvesebben. Először is nem volt közvetlen bizonyítéka a férfi ellen, semmi

konkrét, amivel megvádolhatná. Csak kérdéseket tehetett fel, figyelve a reakciókat és reménykedve a válaszokban. Alex hazudott a rendőrségnek, és annak oka kell hogy legyen.

Alex nem törődött a kávéval, és nem vett tudomást Bradről és Jerryről sem.

– Egy járművet, pontosan olyat, mint az öné, azonosítottak a benzinkútnál nem túl messze innen, amikor egy másik nőt gyilkoltak meg – folytatta Brad.

Alex felkapta a fejét, és Bradre bámult.

– A férfi barna szarvasbőr Gucci papucscipőt viselt, amit a csatról lehetett felismerni. Pontosan olyat, amilyet ön most is visel.

– Nem én voltam – szólalt meg Alex most először.

– Én nem mondtam, hogy maga volt.

– Oké, szóval San Franciscóban voltam, amikor Julie-t megölték. Meg akartam lepni a napai úttal, de aztán megölték, és tudtam, hogy gyanúsított lennék. Lehet, nem volt helyes, hogy ezt tettem. De nem akartam, hogy gyanúsítsanak. És el is mondom, miért, Merlin nyomozó. Mert én akartam megtalálni a férfit, aki megölte a menyasszonyomat, és én magam akartam megölni. Bosszút akartam állni, és még mindig akarok. Ha egy jövőbeli gyilkost keresnek, akkor az én vagyok. – Alex hátradőlt.

Brad türelmesen nézett rá. Csak közvetett bizonyítékaik voltak. Alex bevallotta, hogy hazudott a rendőrségnek, és most megadta az okot is, hogy miért. A Range Rover és a Gucci cipős férfi a benzinkútnál bármelyik férfi lehet, akinek ez a típusú autója és ilyen cipője van. Onnan nincsen azonosítható rendszámuk és felismerhető biztonsági kamerás felvételük sem. Nem volt bizonyítékuk arra, hogy Alex éjszakai felvételre képes kamerát és állványt vett volna, vagy hogy lenne neki. Nem volt megalapozott bizonyítékuk ahhoz, hogy ott tartsák.

– Köszönöm, Mr. Patcevitch, hogy válaszolt a kérdéseinkre. Bizonyára megérti, miért kellett feltennünk ezeket a kérdéseket újra, hiszen első alkalommal félrevezette a seriffet – mondta Brad.

– Igen. Bevallom. És sajnálom. – Alex már fel is állt.

– Megkérünk valakit, hogy visszavigye Mrs. Dexterhez.

Nézte, ahogy Alex kirohan a szobából, mintha alig várná, hogy kint legyen az épületből. Nem hibáztatta érte. Nem lehetett jó érzés gyanúsítottnak lenni az évtized legförtelmesebb bűnügyében.

46. fejezet

JC alig tudta elhinni, és Fen sem, amikor Alex egyszerűen csak visszatért a házba, mondván, hogy most azonnal Los Angelesbe kell mennie. Egy szót sem szólt arról, hogy miért vitték be a rendőrőrsre, hanem egyszerűen csak elhajtott, anélkül, hogy legalább egy „jövök nemsokára” vagy „majd hívlak”-ot mondott volna.

Ez nem vallott arra az Alexre, akit ismerni vélt, gondolta Fen aggodalommal.

– Nem tudnád megkérdezni legalább a nyomozódat, hogy mi folyik itt? – kérdezte Vivitől.

– De igen. De tudom, hogy nem mondaná el. Hivatalos ügyben jött, nem engem meglátogatni.

JC is visszament a házba, és bezárta az ajtót maga mögött.

– Alex volt a hivatalos ügyük. – Ledobta magát egy székre, rákönyökölt az asztalra, és a fejét a kezére támasztotta.

– Azt gondolják, hogy ő volt – mondta.

– Minden rendben lesz, meglátjátok – mondta Vivi igyekezve bátorítóan hangzani, míg belül rosszul volt az aggodalomtól.

Fen odament a mosogatóhoz, és nekiállt elmosni a teáscsészéket. Nem tudott mit mondani. Azzal gyanúsítják Alexet, hogy ő a gyilkos. Természetesen ez nem igaz, de hogy fogja bizonyítani? Könnyedén megölhette volna őt is azon az éjszakán, amikor itt volt vele egyedül a viharban. De ő persze nem volt az a típus: a férfi hosszú barna hajú nőket gyilkolt, fiatalokat, sebezhetőket, nem ilyen a korához képest csinos idősebb nőket, mint ő.

Hector hirtelen horkantott egyet, amivel megnevettette őket, megtörve ezzel a feszültséget. JC odament hozzá, és melléfeküdt.

– Minden rendben, Hector – mondta gyengéden. – A gyilkos nem tudott elkapni téged. – Aztán eszébe jutott valami. Felült, Vivire és a nagynénjére nézett. – De Alex nem lehetett az, aki megrúgta Hectort. Nem tehette, hiszen San Franciscóban volt.

Fen elhelyezte a csészéket a szárítón, és megtörölte a kezét.

– Honnan tudod te ezt, JC? Úgy értem, bizonyosan.

– Mert azt mondta – hajtotta le a fejét JC, mert rájött persze, hogy nincs bizonyítéka, hiszen csak Alextől hallotta. Ezzel az erővel lehetett San Franciscóban, vagy itt, vagy bárhol.

Fen odament, és leült a padlóra a tűz előtt JC mellé, Vivi is csatlakozott hozzájuk.

– Nézzétek, kedveseim – mondta Fen, tudva, hogy erősnek és biztonságot sugárzónak kell lennie, holott az élete most éppen szétesni látszott. – Nem engedhetjük meg magunknak, hogy ez megzavarja az életeteket. Ami Alexszel történik, azt neki kell megoldania. Ez rossz persze, de az ő történetét neki kell végigjátszania. Merlin nyomozónak pedig gondoskodnia kell róla, hogy helyes válaszokat kapjon.

– Az odaillő darabot a kirakósba – mormogta Vivi, arra gondolva, mit mesélt neki Brad: egy bűnténytt megoldani a kirakóshoz hasonlít, össze kell illeszteni minden darabot, hogy megkapjuk az egész képet. Akkor, és csakis akkor tudhatja meg, hogy pontosan mi történt.

Vivi a testvérét nézte, szomorú szemét, hosszú szőke haját.

– Vissza kell mennünk a városba – mondta. – Dolgozom ma este. Neked meg nem Ralph doktor régiségboltjában kellene lenned, ellenőrizni az árukat, meg ilyesmi?

Épp csak elbúcsúztak és elindultak, amikor Vivi telefonja megcsörrent. Bluetoothra volt kapcsolva, így tudott beszélni.

Brad volt az. A hangja halk volt és sürgető. Azt mondta neki, hogy aggódik érte, és azt akarja, hogy ne menjen sehova egyedül, különösen ne a kórház parkolójába.

– De miért nem? – kérdezte Vivi meglepetten. – Senki sem foglalkozik velem.

– Én igen – felelte Brad. – És arra kérlek, hogy ígérd meg.

Vivi hirtelen nyugtalan lett, és megígérte. Nagyon szeretett volna Alexről kérdezni, de tudta, hogy Brad nem fogja elmondani neki. Ehelyett azt kérdezte:

– Mikor látlak?

Brad hangja meglágyult.

– Holnap tudok egy kis időt szakítani. Mi a helyzet veled?

– Akkor elcserélem az ügyeletemet – mondta Vivi mosollyal az arcán. – Főzhetnék neked egy igazi vacsorát.

– Nálam vagy nálad?

– Nálam. JC elmegy Ralph doktor vadászkunyhójába pár napra.

– Igen?

Brad meglepettnek hangzott, és JC-re nézve Vivi rájött, hogy a testvére is az. Láthatóan elfelejtette, hogy elígérkezett, és az is nyilvánvaló volt, hogy bánja már. A lány megbeszélte Braddel, hogy fél hétkor várja, aztán oldalt nézett JC kőkemény arcára, és azt mondta:

– Jót tenne neked, ha egy kicsit elmennél.

– Nem fogok – mondta JC. – Hogy is tehetném, amikor épp most hallottam, hogy Alex lehet a gyilkos?

– Csak kikérdezték – emlékeztette Vivi, de mégis tudta, hogy érti JC. A dolgok nem jól alakulnak Alex körül. – Szóval rendben – folytatta, és mindent megtett, hogy vidáman hangozzon –, elmégy Ralph doktorhoz egy kis ingyenterápiára.

– Biztos hasznát venném – mondta JC.

Aznap este később, San Franciscóban, Vivi épphogy odaért a kórházba, amikor az ügyelete kezdődött. Körözött a parkolóban, majd talált egy helyet a harmadik emeleten. Amíg ki nem szállt a Jeepből és be nem zárta, eszébe sem jutott, mit ígért Bradnek. Hogy nem áll félreeső helyre. Idegesen nézett hátra a válla fölött. Ez nevetséges; a férfinak sikerült jól ráijesztenie. Hisz itt biztonságban van. Ez egy kórház, az isten szerelmére!

Azért óvatosan haladt az autók mellett, szigorúan a folyosó közepén, ott mégsem rontanak rá. Tudta, hogy butaság, de nyugtalanul emlékezett vissza a léptekre, amelyekről aztán kiderült, hogy csak Ralph doktor volt az.

Már majdnem a liftnél járt, amikor meghallotta a kerékcsikorgást. Egy autó közelített felé. A szíve zakatolt. Félreugrott. Elfusson? Hová? A lépcsőhöz? A lifthez? Az autó már mögötte volt, és akkor futni kezdett…

Valaki a nevét kiáltotta:

– Vivi!

Megkönnyebbülve dőlt a falnak. Ralph doktor volt az.

– Ó, istenem, már megint maga az! – mondta. – Azt hittem, Hongkongban van.

– Hamarabb visszajöttem. – A férfi áthajolt, és kinyitotta az ajtót. – Szálljon be egy pillanatra, Vivi, beszélnem kell magával.

Vivi tétovázott, már késésben volt, nem volt ideje beszélgetni, és egyébként is, mi lehet olyan sürgős, hogy itt kelljen megbeszélniük a parkolóban? Csak nem azt akarja Ralph doktor közölni, hogy szerelmes a húgába? Olybá tűnt, nagyon elbűvölte a húga; és oly sok mindent tett JC-ért – munkát adott neki, meghívta hétvégére a vadászkunyhójába… Az órájára nézett.

– Sajnálom, de már így is elkéstem – intett a férfinak, és a lifthez rohant. – Miért nem hív fel?

– Kérem, Vivi. – A Range Rover közelebb ért, szinte elzárta az utat. – Beszélnünk kell a testvéréről.

Vivi megállt. A férfi kinyitotta neki az ajtót, a lány tétovázva mosolygott.

– Tudom, hogy JC-ről szeretne velem beszélni, de nagyon sajnálom, nem megy. Most nem. Miért nem hív fel később? Most igazán mennem kell.

A lift megállt; emberek siettek ki, ő pedig egy intéssel belépett, majd megnyomta a gombot. Az ajtó bezárult. Milyen aranyos,

gondolta, JC-nek gavallérja van. Legalábbis Fen így nevezné Ralph doktort.

47. fejezet

Két nappal később JC már az erdei kunyhóbeli látogatására pakolt, ami kész tortúra volt, ráadásul egy csomó kevésbé izgalmas pamut fehérnemű becsomagolását jelentette. Ugyanazt a kopott utazótáskát használta, amivel a vihar éjszakáján megérkezett. Akkor a tartalmát egyszerűen csak Vivi felső fiókjába öntötte, arrébb lökve az ott levő holmikat, hogy helyet csináljon a magáénak.

– Nem sok mindenem van, ahogy láthatod – mondta most Vivinek panaszosan, aki az ágyon ült, és ámulva nézte.

– Mint tudjuk, jövő keddtől már pénzt fogsz keresni, bár ismerve téged, ahogy megkapod, rögtön el is költöd. – Kikapott egy kék kötött topot, ami az övé volt. – Ezt még nem is hordtam – tiltakozott.

JC csak egy „bánja a fene” vállrándítással felelt.

– Sosem tanultad meg, hogyan kell osztozni a dolgokon, már gyerekként sem. Egyébként nem is áll jól neked az a szín.

Vivi homlokráncolva emelte fel a topot.

– Biztos vagy benne?

– Nagyon is. Neked jobban áll a rózsaszín és a vörös, meg talán az olívazöld, amolyan terepszínféle, tudod.

– Felteszem, azért vetted el a dzsekimet is.

A steppelt khakidzseki az ágyon feküdt, és JC most magához ölelte.

– Mm, kényelmes – mormolta. – Egyébként is, Vivi, nem akarhatod, hogy megfázzak odakint abban a nyirkos erdőben.

– Az erdő nem nyirkos, süt a nap, és kellemes szellő fúj.

– Kész időjárás-jelentés! Én tudom, hogy hideg lesz, és elviszem a meleg holmikat, sőt azt szeretném, ha lenne egy gyapjúmellényem is,

amit magammal vihetnék, mint régen. Egy kunyhóban tölteni egy hétvégét olyan, mintha visszamennénk az időben, szerinted nem?

– Szerintem, ha ez Ralph doktor vadászkunyhója, akkor abban minden modern és kényelmes, beleértve a fűtést és az elektromos melegítőpárnát is.

– Nekem inkább az a kedves forró vizes palack kellene azzal a kis kötött kabáttal, hogy melegen tartson. – JC kétségek között nézett a testvérére. – Szerinted Ralph doktor arra készül, hogy megossza velem az ágyát? Pedig úgy tűnik, nem annyira szex- és romantikapárti, mit gondolsz?

Vivi úgy vélte, hogy Ralph doktor mindkét dolgot pártolná, és ezt meg is mondta.

– Amikor belefutottam pár nappal ezelőtt a kórház parkolójában, beszélni akart velem. Rólad, azt mondta.

– Jézusom – ült le az ágyra JC ijedten, egy pulóvert szorítva a melléhez. – Vivi, én még sosem gondoltam rá úgy. Legfeljebb csak egy kicsit csipkelődve, tudod, flörtölve, ami nem jelent semmit.

– Talán neki jelent valamit. A férfiak ezt komolyan vehetik. Te gyönyörű lány vagy, ő meg olyan korban van, amikor már keresi a megfelelő nőt.

– Ó, istenem! – JC hátravetette magát, és a mennyezetet bámulta.

– Le kéne mondanom. Az egyetlen dolog, ami miatt elmegyek, hogy eltereljem a gondolataimat Alexről.

– Ez nem igaz. Még Alex ügye előtt elfogadtad Ralph ajánlatát, és bárhogyan is, most már nem léphetsz vissza.

– Egyébként meg miért nem hívott fel engem Ralph? – JC újra felült, és vádlón nézett a nővérére. – Azt mondtad, láttad néhány napja, de én azt hittem, hogy még Hongkongban van. Még írt is nekem SMS-t, hogy emlékeztessen a közös hétvégénkre.

– Gondolom, csak biztos akart lenni, hogy nem hagyod cserben. És te nem is hagyod cserben. – Odadobta neki a terepszínű dzsekit. – Kölcsönveheted. Nekem nem lesz rá szükségem. Itthon maradok, és vacsorát főzök Brad Merlinnek.

– Ah, a Merlin. – JC pillantása szomorú volt. – Szerencsés vagy. Nekem meg el kell mennem, és fel kell másznom abba az átkozott erdőbe. Sosem voltam nagy természetjáró.

– Tetszeni fog. – Vivi segített beletömni a táskába a maradék holmit, beleértve két saját pulóverét is.

JC kedvetlenül becipzározta a táskát.

– Elviszem az autódat – mondta. – Az kevésbé valószínű, hogy lerobban, mint az enyém, és ez azt jelenti, hogy nem kell az ő kocsijával mennem. Ha elegem lesz, vagy ha szexelni akar, azonnal visszajövök.

– Ne túl hamar, ha kérhetem – emlékeztette Vivi. – Randevúm lesz, és nem akarok váratlan zavaró körülményt.

Vivi két órával később integetett, miközben JC elment, ő pedig elindult az olasz piacra, ahol leheletvékonyra szeletelt pármai sonkát vett. Majd szépen elrendezi a rózsás szeleteket a négyzet alakú fehér porcelántányéron, mellé füge kompótot tesz. Azután friss, házi készítésű linguinit esznek (az olasz üzletből). Egy kis sült fokhagymás olívaolajba forgatva fogja tálalni, és meghinti friss parmezánnal. Ez a sápadt fajta volt Vivi kedvence. Ezzel a legkönnyebb és legjobb a lazacot tálalni. Kevés munkát kívánt, szinte életet mentett egy elfoglalt házigazda esetében. Először is a lazacfiléket olvasztott vajra teszi egy tűzálló edénybe, aztán de Meaux mustárt pöttyöz a tetejére, hogy befedje. A tetejére újra vajat tesz. Húsz-harminc perc alatt átsül, és íme, kész is. A leglágyabb, legfinomabb fűszeres lazac, és szinte nulla erőfeszítés. Bár jobban teszi, ha nem árulja el a vendégének, hogy mennyi vajat tett rá.

Desszertként meg finom barackos pite lesz francia módra, de ne essünk tévedésbe, persze hogy Joe boltjából, néhány üveg chardonnay Fentől, meg egy üveg rozé, amit Brad talán jobban kedvel, meg bagett, és ennyi. Saláta és zöldség most nem lesz. Romantikus vacsorára készül, nem ételbemutatóra. Nem lesz nyüzsgés a konyhában, sem egy rakás mosogatnivaló… Szerelem lesz kéz a kézben desszerttel, kávéval és csókokkal. Remélte.

Hazarohant, hogy előkészüljön, megterítse az asztalt, és átöltözzön valami szexibe. Vivi hálával gondolt a nagynénjére, mert megtanította nekik, hogyan tálalják az ételt, amiben örömét leli egy férfi. E tekintetben mindig bízhatott Fenben.

48. fejezet

Az út tovább tartott, mint JC feltételezte. Próbálta hívni Ralph doktort a mobiljáról, hogy megmondja neki, késik, de nem érte el. Talán vásárol, elkészíti a vacsorát kettejüknek, ahogy Vivi a nyomozónak. A különbség az, hogy Vivi és a nyomozó között van „valami”. Igaz, hogy még csak az első szakaszban vannak. De határozottan van köztük valami, míg ő és Ralph csak barátok.

De nem Ralphra, hanem Alexre gondolt. A férfi egyszerűen eltűnt az életükből, olyan váratlanul, ahogyan megjelent. És éppolyan könnyedén, ahogy belefolyt más nők életébe is. A borzalmas gyilkosságokra gondolt. Meg kellene kérdeznie Alexről Ralph doktort, hogy milyen is a férfi valójában.

A lány balra letért a főútról egy szűk dűlőútra, amit deres szederbokrok szegélyeztek. Mögöttük köd emelkedett fel lassan a tisztásról. Nem énekeltek madarak, nem volt másik autó az úton, amit nem is bánt, mivel az út olyan keskeny volt, hogy akár az árokban is végezhetné, ha szembejönne valaki.

A Jeepben nem volt GPS, viszont volt benne iránytű, így legalább tudta, hogy északnyugatnak tart, ami általánosságban jó irány volt, és persze volt útleírás, amit Ralph faxolt el neki.

Megint balra fordult, haladt vagy három kilométert az utasítás szerint, majd sikítva megállt, vajon valóban itt kellett-e lefordulnia; egy földútra, ami keresztülkanyargott a sűrű Jancsi és Juliska-szerű erdőn. JC azon merengett, most már aggódva, hogy jó irányba tart-e. Egy igazi városlakó lánynak úgy tűnt, hogy az út a semmibe vezet. Bizonyára eltévedt. Jobbra kellett volna kanyarodnia, nem balra. Újra megnézte az útbaigazítást. Nem, ez volt a jó irány.

Vivi régi Jeepje keményebb volt, mint JC gondolta, úgy vette a buckákat, mint egy profi járgány, pedig elég hepehupás volt az út, majd beütötte a fejét a tetőbe. A fenébe. A vadon nem volt benne a megállapodásban. Megfordult volna, ha lett volna hozzá elég hely. Nem volt már lehetőség a visszatérésre. A köd egyre sűrűsödöttt. A lány feltételezte, hogy nem lesz csillagfényes vacsora ma este. Csak remélte, hogy vacsora után megtalálja majd a visszautat, mert nem szándékozott a kunyhóban éjszakázni. Bár most annak örülne, ha sikerülne az úton maradnia, és nem tévedne el.

Brad tudta, hogy késni fog Vivi vacsorájáról. Még csak öt óra volt, és Vivi azt mondta, fél hétre legyen ott, de ő meg Jerry még mindig a benzinkutas kamerafelvételt nézték. Valami zavarta őket, de egyikük sem jött rá, hogy mi az. Tényleg Alex lett volna az a sísapkás, Ray Ban napszemüveges fickó? A Gucci cipő ugyanaz, a magasság és testsúly is stimmelt, habár az öltönyös nem tűnt olyan széles vállúnak. Alexnek kidolgozott izmai voltak, ez látszott a tartásán. Azonkívül Brad lefogadta volna, hogy Alex sosem visel öltönyt.

Érezte, hogy Jerry figyeli.

– Mit gondolsz?

– Azt, hogy rossz fickót választottunk.

– Akkor, azt hiszem, újra beszélnünk kellene Sandowski doktorral. Rávenni, hogy gondolja át újra, mert szükségünk van a segítségére.

Brad tárcsázta Sandowski mobilját, de mivel nem csöngött ki, felhívta a rendelőjét. A finomkodó titkárnő vette fel.

– Sajnálom – mondta –, Sandowski doktor még Hongkongban van.

– Nem tudtam, hogy elutazott – mondta Brad.

– Nos, igen, nyomozó, a doktor néhány napja elutazott. A Grand Hyattben szállt meg, ha kapcsolatba akarnak lépni vele, habár nem szereti, ha zavarják, amikor úton van.

Brad megértette. Mindazonáltal felhívta Hongkongban a Grand Hotelt, és Sandowski doktort kérte. A recepción azt mondták, hogy Sandowski doktor nem szerepel a vendégek között. És nem, már néhány hónapja nem járt náluk, és nincs semmiféle orvosi kongresszus, és igen, mindig náluk száll meg, ha Hongkongban van.

Brad nem szerette, ha meglepetés éri. Hirtelen úgy érezte, hogy egy rossz emberben hitt eddig.

– Valami itt nagyon furcsa – szólalt meg Jerry. – Nyilvánvalóan ellenőriznünk kell minden járatot San Franciscóból Hongkongba, az átszállósakat is, és ami Los Angelesből indult, azt is. A doktorunk nem volt Hongkongban. Tehát hol volt pontosan az elmúlt néhány napban? És mit csinált?

– Te jó ég! Arra gondolsz, amire én?

– Arra gondolok, hogy a doktor nem mondott igazat. Eltűnt pár napra, mindenki azt hitte, hogy hivatalos úton van egy kongresszuson Hongkongban. És most azon elmélkedem, hogy pontosan hol lehet.

Brad az asztalánál ült, és elgondolkodva játszott egy tollal. Nem szerette, ha bolonddá tették, és most határozottan ez történt.

– Valaki nézzen utána az AmExnél – mondta Jerrynek. – Fogadok, hogy a doktornak Platinum kártyája van. Kezdjük azzal. Talán hagyott maga után valamilyen nyomot.

Az órájára nézett. Talán téved; végül a férfi teljesen tiszta lesz, és kiderül, hogy Sandowski csak belehabarodott valami nőbe, és ezt akarta titokban tartani. Talán még odaérhetne a vacsorára Vivihez. Letette a tollat, és összefűzte az ujjait. Aztán felállt, és elvitte sétálni Röppentyűt a tömb körül.

– Ez könnyű volt – üdvözölte Jerry, amikor visszaért. – A dokink múlt éjjel egy bisztróban vacsorázott Big Sur közelében. American Express Platinum kártyával fizetett, és húsz százalék borravalót adott, itt az aláírása – mutatott az asztalon levő kinyomtatott papírra. – Itt a neve.

– Azon az estén, amikor a prostit megölték – mondta Brad. – Egy fickó, aki Gucci cipőt visel, és fekete Range Roverje van.

– A doki öltönyben is jár – tette hozzá Jerry.

Brad felvette a telefont, és felhívta az orvos titkárnőjét.

– Mondja csak, nem vett mostanában egy kameraállványt a doktornak?

– Miért? De igen, persze – felelte a nő. – A doktor úr gyakran megbíz ilyen feladatokkal. A kínai műszaki boltban vettem.

– Köszönöm, ez minden, amit tudni szerettem volna. – Brad letette a telefont, és Jerryre nézett.

– Ő a mi emberünk – mondta.

Tudta, hogy meg kell találniuk Sandowskit, mielőtt megöl valakit. És azt is, hogy le kell mondania Vivinél a vacsorát.

A lány azonnal felvette a telefont.

– Hé – mondta boldogan –, hát megvagy.

– Itt vagyok, igen – szólalt meg a férfi.

Vivi azonnal elértette a tétovázást a hangjában.

– Szóval, mi újság?

Brad tudta, hogy a lány érzi, hogy le akarja mondani a találkozót, mert idegesnek hangzott.

– Azt hiszem, sikerült azonosítanunk a gyilkost. Ott van valahol, és el kell kapnunk, mielőtt megint lecsap. Nagyon sajnálom, Vivi, de nem tudok elmenni a vacsorára.

– De hogyhogy nem tudjátok, hol van? – Vivi a csalódottságtól kis híján elsírta magát, amit nem is nagyon akart leplezni Brad előtt. De a férfi ezúttal nem kért bocsánatot, kísérletet sem tett rá, hogy megvigasztalja.

– Nem tudjuk, mert azt gondoltuk, Hongkongban van. De kiderült, hogy nem is utazott el. Nincs otthon, és senki sem tudja, hol lehet.

– Ó, istenem! – kiáltotta Vivi.

– Sajnálom, Vivi, tudom, hogy sokat dolgoztál a vacsorával, alig várom, hogy elmehessek hozzád, egész biztos, hogy egy másik alkalommal…

– Nem azért – mondta Vivi. – Ó, istenem, tudom, kiről beszélsz. Ralph doktor az, ugye? Jaj, Brad! Én tudom, hol van. És JC ott van vele.

49. fejezet

Ralph Sandowski mindig is körültekintő ember volt, különösen a bűntetteiben. Mindennek a helyén kellett lennie. Nem hagyott bizonyítékokat az otthonában, hogy a házvezetőnő megtalálja, habár a fekete melegítőnadrágot és a fekete pamutpólót a szennyestartóba dobta. Hacsak nem volt véres persze, akkor ő maga tüntette el, vagy elégette a kerti dolgokkal, vagy műanyag zacskóba csomagolva dobta egy szemetesbe. Utálta a dolognak ezt a részét, mert ez visszarántotta abba a valóságba, amivel nem akart szembenézni. Amikor túl volt a gyilkosságon, a kielégültségen, ami az erő érzetével töltötte el, már semmit sem érzett. Egyáltalán nem törődött a nőkkel. Könnyen elnyerte őket – mosollyal, a körülményeivel, a kellemes modorával. Egészen mostanáig, amikor is eltért a szokott forgatókönyvtől. Meggondolatlanul kezdett viselkedni, repedés támadt a páncélján azzal, hogy véletlenszerűen gyilkolt, habár az igazat megvallva így is gondosan választotta ki az áldozatait.

Most azonban még gondosabban kell eljárnia.

Ott volt a kunyhójában, a szobában, amit az odújának hívott. Meggyújtotta a tüzet. A szobát vidámmá tette a két piros bőrfotel a tűz előtt és egy kosár rózsás alma az alacsony faasztalon. Arra tette a kését is a mexikói bőrtokban, mellé a kicsi kamerát az új állvánnyal, és két új, fekete pamut símaszkot. Az egyik tetején frivol kis pompon volt. Csajos, gondolta mosolyogva, mikor megvásárolta. Az eladólány szintén mosolygott, majd felborzolva a pompont azt mondta:

– Biztosan tetszeni fog a hölgynek.

– Fogadhat rá, hogy igen – válaszolt a férfi.

Most fogta az egyik sísapkát, a kamerát és az állványt, és a hálószobájába vitte, majd elhelyezte őket az ágyon használatra készen. Rászíjazta a bőrtokot a lábára, ezúttal lejjebb, a vádlijára. Utána hosszan nézte az asztalon fekvő kést. A hideg acél visszatükrözte a lángokat. Senki sem tudta, hányszor használta már ezt a kést az eltelt évek alatt, hány helyen, hány nőnél. Mind fiatalok, érzékiek, rózsás arcú ártatlanok voltak. Egészen mostanáig, amikor is rögtönzött, és hibát követett el. De most nem akart a benzinkutas prostira gondolni, nem akart emlékezni rá, ahogy elveszítette az önkontrollját. Betette a kést a biztonságot adó bőrtokba a vádliján. Jó helyen van ott.

A fájdalom hirtelen újra belenyillalt a bal karjába, ezúttal olyan ádázul, hogy felkiáltott. Beleereszkedett a hintaszékbe, megragadta a karját a jobb kezével, és kényszerítette magát, hogy mélyeket lélegezzen. Most a fájdalom a tarkóján csapott le. A mellkasa úgy begörcsölt, mint néha, amikor gyomorégése volt. Mondta is magának, hogy a kenyérféléktől gyomorégése lesz, nem kellett volna megenni azt a croissant-t reggelire a kávézóban ma reggel. Most várta, hogy a roham elmúljon. Hétfőre kért időpontot a kardiológiára, hogy elvégezzenek egy-két tesztet, és kiderítsék, mi ez. Istenem, gondolta, alig tud lélegezni.

Odatántorgott az ajtóhoz, kinyitotta, hogy mélyeket szippantson. Nem lehet szívroham, hisz minden évben ellenőriztette magát. Megcsinálta azokat az átkozott stressztesztеket, ami után alig kapott levegőt, amíg a pulzusa le nem lassult, és végül megkapta az eredményt, hogy még messze van a haláltól.

Na tessék, ez is pontosan ilyen volt. Most már rendben van, csak egy kicsit nehezen veszi a levegőt, és ennyi. Rendben. Folytatnia kéne az előkészületeket. Először is ellenőrzi a puskáját. Ez élvezetes feladat volt.

Kinyitott egy üveg bort, nem a bordóit, az a jó testes bor nem hétköznapi alkalomra való, csak egy olcsó kaliforniai merlot-t.

Kortyolt néhányat azon elmélkedve, hogy mi legyen a következő lépés, aztán folytatta a dolgát. Most már minden rendben volt.

50. fejezet

A Jeep bizonytalanul pöfögött egyre mélyebben a csupasz fák közé. Az ágak végigkaristolták az ablakokat, és mély árnyékot vetettek. JC bekapcsolta a fényszórót, és a magas oszlopokra koncentrált, amelyek a dűlőutat szegélyezték. A fenébe, Ralph figyelmeztethette volna erre. Kösz, de ebből elegem van. És mi van, ha eltévedt? Istenem, de elveszettnek érezte magát! A hátborzongató Andersen- és Grimm-mesék megvalósulni látszottak. Mindig utálta ezeket az átkozott meséket, halálra rémült tőlük gyerekkorában. Most tessék, itt elevenednek meg.

Éhes is volt. Bárcsak hozott volna magával szendvicset! Fen mindig készített elemózsiát, amikor kicsik voltak.

JC felderült, ahogy Fenre gondolt, aztán mintha rámosolygott volna a szerencse, egy tisztást látott a domb tetején, ahol a legbájosabb kunyhó ült, amit valaha látott. Pontosan olyan volt, mint a jó mesékben: vaskos gerendák, oldalt kémény magasodik, és a nyitott ajtóban ott áll Ralph doktor sísapkában, napszemüvegben, hóna alatt puskával. Úristen! A férfi tényleg komolyan gondolta a vadászatot, márpedig ő nem hajlandó megölni egyetlen szarvast sem.

– Üdvözlöm, üdvözlöm – kiáltotta a férfi mosolyogva. Aztán észrevette a lány döbbent arcát. – Csak tisztítom a Purdey-t, nem akartam megijeszteni.

– Ó, a híres Purdey – jutott eszébe JC-nek a kínai vacsora. – Nem is tudtam, hogy egy Purdey micsoda, amíg nem találkoztunk – mondta, miközben a férfi az ajtónak támasztotta a puskát, és az autóhoz sietett, hogy segítsen neki kiszállni.

– Most itt a lehetőség, hogy mindent megtanítsak magának róluk.

Kiemelte a lány csomagját hátulról, azt mímelve, hogy mindjárt leejti.

– Mi a csudát hozott benne? – tudakolta. – Búvárcsizmát?

JC nevetett, és megölelte a férfit. Nem mintha közelebb akart volna hozzá kerülni, vagy pláne bátorítani szerette volna, de ez tűnt helyesnek: megölelni egy barátot, és puszit nyomni az arcára. Egyébként a férfinak jó illata volt – mint a limonádénak.

– Túl hideg van a fürdéshez – mondta Ralph. – Habár van itt egy természetes tó az erdőben vízeséssel, nyáron nagyon megkapó. Odasétálhatunk később, ha szeretné, és megmutatom.

JC visszanézett a sűrű fák között vezető szűk útra. Igazi rengeteg, gondolta. Majd a tisztást szemlélte meg, amin a mesébe illő ház állt a dombtetőn. Remélte, hogy van villany.

– Maga reszket – szólalt meg Ralph. – Menjünk be gyorsan, hogy felmelegedjen. Már meggyújtottam a tüzet. Mondja csak, mit szeretne inni?

A férfi könnyedén a lány vállára tette a kezét, és beterelte a kényelmes szobába, ahol lobogó tűz, egy kosár alma, egy felbontott üveg bor és két pohár várta őket.

– Hadd segítsem le a kabátját – buzgólkodott a férfi, de JC fázósan összehúzta magán Vivi dzsekijét.

– Még egy kicsit magamon tartom – mondta bocsánatkérőn, hiszen a férfi olyan figyelmesen bánt vele.

– Akkor hadd adjak egy kis kávét. Friss, tíz perce készítettem, brazil, sötét pörkölésű, és van bele forró tej is, ha szeretne. Vagy talán egy pohár bort?

JC belesüppedt ez egyik piros bőrfotelbe a tűz előtt, kabátját még mindig magán tartva. A lába zsibbadt volt, és boldogtalannak érezte magát, de mégis a férfira mosolygott, ahogy a kávéval tüstént kedett. Még rajta volt a sísapka, és a lány azt gondolta, biztosan ő is érzi a csontig ható hideget. A napszemüveget sem vette le.

A lány azt kívánta, bárcsak ne jött volna ide. Mi a csudáról fognak beszélgetni egész nap? És éjjel, mert nincs az az isten, hogy éjjel

keresztülmenjen azon az átkozott erdőn, és Isten segítse, ha a kocsi esetleg lerobban, és ő ott áll annak a nyomasztó erdőnek a kellős közepén anélkül, hogy bárkit elérhetne telefonon. Ezt semmiképpen nem fogja megkockáztatni. Talán beszélgethetnének a régiségekről, aztán esetleg az ő problémáiról is, ha már itt van. Nagyon nagy szüksége volna rá.

– Talán egy pohár bort kérek – mondta fáradtan. Hosszú utat tett meg a semmiért. Behunyta a szemét, és arra gondolt, bárcsak Fennél lenne.

– JC?

A lány szeme tágra nyílt. Ralph doktor fölé hajolt.

– Itt a bora – mondta mosolyogva a férfi.

JC nem látta a szemét a sötét üveg mögött.

A férfi hátralépett, még mindig arra várva, hogy a lány elveszi a bort.

– Mit szólna, ha megmutatnám a szobáját? Azután elmehetnénk sétálni. Hadd áradjon a vér egy kicsit az ereiben a hosszú út után. És igazán szeretném megmutatni magának a saját, külön bejáratú vízesésemet, olyan gyönyörű.

– Rendben – egyezett bele JC. Szóval oké, eljátssza a jó vendég szerepét, megissza a bort – nem éppen jófajta, gondolta meglepve, mert azt feltételezte, hogy a doktor majd felvág előtte. Persze talán a vacsoránál előáll valami jobb minőségűvel. Mindazonáltal a jó vendég, amilyen ő, megnézi a szobáját, még ha nem is áll szándékában kipakolni. Nem marad ahhoz elég ideig, csak egy kicsit felmelegszik. Elmehet a férfival sétálni is a nyavalyás erdőbe. Ő. A tipikus városi. Sétál az erdőben! Otthon kellett volna maradnia. De Vivi vacsorára hívta Merlint.

Gyerünk, Vivi, gondolta, ahogy ledobta a táskáját a nagyon kicsi, nagyon sötét hátsó szobában, ami az övé lesz, és engedelmesen követte Ralph doktort a kunyhó ajtajához. Megvárta, amíg a férfi kinyitja az üvegajtajú fegyverszekrényt, és kivesz egy JC számára nagyon erősnek látszó puskát.

– Ó, istenem! – kiáltott fel döbbenten. – Ne mondja, hogy le akar lőni valamit ezzel a dologgal!

Ralph doktor visszazárta a szekrényt, megfordult, és hosszan JC-re nézett.

– Ó, nem, kedves JC – mondta végül. – Nem áll szándékomban megölni semmit ezzel, hacsak persze egy idetévedt medvével össze nem futunk. Nem, nem, látja, én nem igazán az a fajta vadász vagyok.

– Hát akkor milyen fajta vadász?

– Miért nem megyünk ki, és majd ott kitaláljuk?

Ralph szeme a sötét szemüveg mögött összetalálkozott JC-ével, majd váratlanul lövés csattant a domb tetején. A férfi megfordult, a puska a kezében, a golyó már a tárban. Kész, gondolta JC megborzongva, hogy öljön.

– Valaki van a birtokomon – tört Ralph a murvás úton az erdő felé. – Jöjjön, JC, nem akarom hátrahagyni, derítsük ki, mi az. Fogadok, hogy orvvadászok.

JC-nek nem akaródzott vele menni. A férfi ijesztő volt. Nem akart tudni az orvvadászokról. Nem akart itt lenni a kunyhóban az erdő közepén, ahol hirtelen lövés dördül nem tudni honnan, és még több fegyver kerül elő. Ralph az elbűvölő, kedves doktorból, aki megérti az ember problémáit, egy pillanat alatt vadidegenné változott. A lány nem ismerte ezt a férfit. És félt tőle. El akart menni innen.

Valami kifogást keresett, hogy elmenekülhessen.

– Hmm. Most jut eszembe, hogy visszamegyek egy sapkáért – kiáltotta. – Nagyon hideg van idekint. – Felkaphatná a táskáját, odarohanhatna a kocsihoz, és elhajthatna. Nem érdekelte, hogy mit gondol a férfi. Hátborzongató volt itt. Pont, mint a pokolban.

Bent meghitten lobogott a tűz, és az almák rózsásan csillogtak.

Ó, istenem, mitől ijedt meg úgy? Ez nevetséges. A férfi orvos, pszichiáter, aki ha megkérné, valószínűleg el tudná magyarázni, hogy mi a baj vele. Csakhogy nem akarta megkérni.

Befutott a szobájába a táskájához, közben elhaladt a férfi szobája mellett. Megállt az ajtóban, és csak bámulta az ágyat. Egy fekete pamutsapka volt rajta. Egy kamera. Egy állvány. És egy zöld post-it.

Istenem! Édes istenem! Félelem robbant szét a fejében. Minden, amit eddig hallott Brad Merlintől és Vivitől, most átfutott az agyán: a mód, ahogy a gyilkos megölte az áldozatait, ahogy filmre vette őket, a zöld post-ites felirattal: „Ne szólj szám!”

JC sikoltani akart, de nem tette. Nem tudott telefonálni, mert nem volt térerő. Reszkető ujjai megtalálták a kocsikulcsot a zsebében. Elmenekülhetne, míg Ralph utánajár, ki lőtt. Addig talán leérhetne a dombról… hacsak nem lövi le azonnal a férfi. De nem, Ralph doktornak más tervei voltak vele. Most már tudta.

A szíve olyan gyorsan vert, hogy kételkedett benne, eléri-e az ajtót, nemhogy a domb alját – de az volt az egyetlen reménye. Látta, hogy a férfi még mindig az erdőt nézi kezében a puskával, és a lány rájött, hogy sosem érné el az autót. El kellene rejtőznie valahol az erdőben, az volt az egyetlen lehetőség, az egyetlen remény. Kitört az ajtón, és rohant.

Fák zárták körül, megbotlott a gyökerekben, keresztültört a szederbokrokon, tüskék szúrtak a dzsekijébe, ami legalább a színével nyújtott némi védelmet. Köszönöm, Vivi, köszönöm, Vivi… látlak-e még valaha…

JC megállt, mert kifogyott a levegőből, és hallotta, ahogy a férfi utánacsörtet a bozóton keresztül, hallotta, ahogy szitkozódik, aztán a puskalövést…

– Ne gondolja, hogy elmenekülhet, JC!

A hang nagyon közelről jött.

– Ismerem ezt az erdőt, mint a tenyeremet – kiáltotta a férfi. – Csak kifárasztja magát, miközben ihatnánk egy pohár finom bort a tűz mellett, és beszélgethetnénk. Tudja, hogy sok mondanivalóm van magának, JC. Maga nem a nőideálom, ahogy mondani szokták, de igazán kedvelem. Olyan független szellem, és ez tetszik, miért nem

kötünk fegyverszünetet? Jöjjön velem vissza a kunyhóba, és beszélgessünk, mielőtt halálra fagy.

JC összekuporodott egy vájatban a domb oldalában. Barlangnak nem volt elég mély, de legalább eltakarta egy kicsit. Mozdulatlanul kucorgott. Ha megmoccan, a férfi meghallja. Még ahhoz is félt, hogy könnyezzen, sőt levegőt venni is alig mert. Várta a véget.

Ó, Vivi, ó, Fen!, gondolta. Sosem látlak újra benneteket.

A könnycseppek ráfagytak az arcára.

51. fejezet

Big Surban szép, bár hideg idő volt. Fen a konyhában épp *coq-au-vin*t főzött. A klasszikus, régi vágású francia konyhaművészet híveként nem szerette az avantgárd hókuszpókuszokat. Az olívabogyó, az olívabogyó, nem pedig olívabogyónak látszó akármi. Természetes anyagokat használt. Most épp csirke sült – persze hogy olívaolajban! –, miközben a kockára vágott zöldséget – apróra vágott vöröshagyma, fokhagyma és lucullus paradicsom elegyét – kavargatta (*mirepoux*, ugrott be a francia kifejezés hajdani tanulóéveiből a párizsi Cordon Bleu-ben), egy kis brandyvel megbolondította (ez viszont határozottan újítás volt), megvárta, míg az alkohol elégett, ekkor hozzáadta a csirkét, és nyakon öntötte jóféle borral. Egyedül költi el a vacsorát, azaz nem is, hisz ott van vele Hector, aki angyalian festett a gallérjában, s most elismerően szimatolgatott a konyhában. Hector nem ehetett csirkét, de a hentes félretett nekik egy jókora marhacsontot, amit Fen megfőzött. Hector azt rágcsálja majd, ő meg elborozgat, és a csirkecsontot szopogatja.

Megfordította a csirkét, közben kinézett az ablakon. Az előbb még napos, ragyogó, kellemes idő volt, ám most köd gomolygott az óceán felett, barátságtalanná változtatva az ismerős tájat. Fent elfogta az idegesség. Kinyitotta a franciaablakot. Alig pár napja tombolt a vihar, süvített a szél, s az eső úgy verte a tetőt, mint a puskagolyók.

Hector megállt mellette, beleszimatolt a hideg levegőbe, majd visszafordult, mert többre értékelte a konyha melegét és a finom illatokat. Fen hirtelen azt kívánta, bárcsak ott lennének vele a lányok, és együtt tüsténkednének mindhárman a konyhában, kavargatva az

ételt, be-bekapva egy-egy olívabogyót falatozva, megvitatva, milyen bort válasszanak a csirkéhez.

Aztán Alexre gondolt. Kikérdezték a rendőrök, s azóta nem hallott felőle. Talán nem is fog többé.

Egyedül érezte magát, így felhívta Vivit a mobilján, és meglepődött, amikor az első csörgésre felvette.

– Te vagy az, JC? – kiáltott Vivi a telefonba.

– Nem, drágám, én vagyok az, Fen – mondta Fen meglepetten. – Mi a baj? JC hol van egyébként?

– Ó, Fen, bárcsak elmondhatnám, hol van, de nem tehetem. Nem lehet, még nem.

Csak nincs kórházban?, futott át Fen agyán.

– Istenem, kislányom, miről beszélsz? Mi van JC-vel? És miért nem mondhatod el nekem? Megsérült?

Megérezve, hogy valami nincs rendben, Hector odament hozzá. Fen idegesen beletúrt puha, aranyszínű bundájába.

– Azonnal mondd meg, hol van JC! – erősködött. – Velem beszélsz!

– Később, Fen, ígérem – mondta Vivi, és letette.

Fen döbbenten szorongatta a telefont. Vivi lecsapta! JC számát tárcsázta, de hiába.

Úristen, mi történhetett? Mi lehet JC-vel? Fen elzárta a lángot a *coq-au-vin* alatt. Már nem volt fontos.

Vivi már tizenharmadszor is megpróbálta felhívni JC-t. Persze nem érte el. Brad megmondta neki, hogy nincs térerő arrafelé. Bradre gondolt, aki helikopteren ült, útban Ralph Sandowski kunyhójához és az ő húgához.

Mivel JC elvitte a Jeepet, taxit kellett hívnia, hogy visszamehessen a kórházba. Ott fog várakozni, ott várja, hogy a húga épségben kikerüljön a sorozatgyilkos kezéből. Ha megsérült, Brad odaviszi hozzá, és Vivi fogja ellátni. És nem hagyja meghalni.

A helikopter az erdő fölött körözött. A fákról már jócskán lehullottak

a levelek. Havazást ígérő tömör felhők gyülekeztek az égen, és szürke pára kavargott alattuk. Brad a kabinból láthatta, hogy három másik helikopter követi őket, köztük egy egészségügyi Medevac. Jerry az egyikben ült a kommandósokkal. Érintetlennek tűnt az erdővel borított táj, de Brad tudta, hogy már közel vannak, alig ötpercnyire Sandowski kunyhójától. Látta a fák között felfelé kanyargó szűk ösvényt, s ekkor hirtelen feltűnt előttük a tisztás a dombtetőn. A pilóta leszállóhelyet keresett.

– Megvagyunk, uram! – kiáltott oda, túlkiabálva a motorzúgást, leereszkedett, majd egy zökkenéssel lehuppant az egyenetlen talajra.

Brad puskalövést hallott, és kiugrott a gépből. Megragadta AK–47-esét, és figyelmeztette a pilótát, hogy bukjon le. A másik két helikopter is leszállt a közelükben. A Medevac fölöttük körözött. Brad figyelmeztetőn intett Jerrynek, aki feltartott kézzel visszaparancsolta a többieket, majd meggörnyedve Bradhez rohant.

– Mi történt? – kérdezte kifulladva.

– Lövés. A fák közül, abból az irányból – mutatott fegyverével Brad a kunyhóhoz közeli facsoport felé. – Nem messze tőlünk, bár a fickó nem a helikopterre lőtt. Inkább JC-re.

A kommandósok szétszóródtak a fák között, ujjuk a ravaszon. A kutyás egység a német juhásszal csendben várakozott. Brad és Jerry középen helyezkedett el.

Levelek peregtek a fákról. Egy apró lény suhant el a fűben. A feszültséget szinte tapintani lehetett. Mindenki tudta, mi a feladata. A legfontosabb JC-t élve kihozni.

Brad elővette a megafont, hogy megadásra szólítsa fel az orvost.

Mélyen a fák között, puskáját készenlétben tartva, Sandowski doktor mosolyogva figyelt.

Hadd könyörögjenek. Ő addig innen ki nem megy, amíg nem végez JC-vel. Az ostoba szuka mindent tönkretett. Keresztülhúzta a számításait, felrúgta a tervét! Ő meg az a másik szuka. Vivi. Mennyire gyűlölte őket!

– Sandowski doktor! – hallatszott Brad hangja a megafonból. – Adja meg magát! Beszéljük meg a dolgot! Engedje el a lányt, és méltányos bánásmódban részesül. Semmit nem nyerhet! Mi értelme egy újabb tragédiának?

Sandowski fülelt. Nem Bradre, az ostoba én-mindent-tudok nyomozóra, aki azt hitte, hogy minden bűncselekmény kirakójáték, ahol csak egymáshoz kell illeszteni a darabkákat. Senki nem jött volna rá, ha nincs ez az ostoba JC. Bár ő is óvatlan volt, ezt el kell ismerni. Mindig a sötétben dolgozott. Mindig egyedül. Csak ő és a kötött sapka, a napszemüveg és a vádlijára erősített kés. Azt tervezte, elkapja JC-t, mielőtt ezek a nyomorultak rájöhetnének, hol van, vagy hogy hol a lány. Kiteríti a lányt az avaron, az lesz a halotti ágya, elvágja mindkét csuklóját az éles késével, és figyeli, ahogy kibuggyan a vére, és a szeme lassan üvegessé válik. Csak aztán metszi el a torkát.

Akármit gondolnak is ezek a zsaruk, nem tudják, mi következik. Először is meg kell találnia a lányt. Felemelte a fejét, beleszimatolt a levegőbe, mint egy kutya. Szinte érezte a lány rettegésének a szagát. Tudta, hogy nincs messze.

JC mozdulatlanul kuporgott a búvóhelyén. Félt, hogy az izmai begörcsölnek. Szedertüskék szúródtak a lábába, az ágak összekarcolták az arcát. Abban reménykedett, hogy a szederbokrok rejtekében kivárhatja, míg Brad odaér. Hallotta a hangját a megafonból. Közel a segítség, de, jaj, istenem, csak érjenek ide idejében! Ralph doktor meg akarja ölni, ahogy a többi lányt is megölte.

– Tudom, hogy ott vagy, JC – hallotta Sandowskit. Most közelebbről hallatszott. – Úgy ismerem az erdőt, mint a tenyeremet. Tudom, hol vagy, érzem a szagodat, érzem a félelmed szagát!

A német juhász megfeszítette a pórázt. A vezető egyelőre félt

elengedni a kutyát. De most Brad megadta a jelet, hogy mehet. A kommandósok felfejlődtek, elvágva a menekülési útvonalat.

Ralph hallotta JC-t. Hallotta, ahogy megkönnyebbülten sóhajt. Azt hiszi, közel a segítség. Hehehe. Most már pontosan tudta, hol rejtőzik. Abban a barlangszerű szűk odúban. Átvágott a növényzeten, puskáját a feje fölött tartva. Aztán meglátta a lányt. És JC is őt.

JC felsikoltott. Éles sikolya belehasított az erdő csendjébe. A várakozó férfiak előretörtek a kutya után.

A francba velük, gondolta Ralph doktor, semmit sem tehetnek. Elkapta JC-t. Pontosan szemben volt vele. A lány az odú falához lapult, és egyenest a szemébe nézett, amikor Ralph leguggolt, és célba vette.

Ekkor éles fájdalom nyilallt a bal karjába. A mellkasát mintha tűz égette volna, szinte megbénult. Nem kapott levegőt. Az ujja még mindig a ravaszra feszült.

Brad három méterre állt, és célra tartott. Az AK-47-es nagy ütőerejű fegyver, de nem akarta agyonlőni a férfit. Élve akarta elkapni a szemétládát. A golyó Sandowski lábát érte. Arcra zuhant, ám a fegyvere még mindig JC-re szegeződött. A lányra meredt, és meghúzta a ravaszt.

52. fejezet

Sandowski arccal a földön elterült. Vére a levélszőnyeget áztatta. Néhány méterrel arrébb JC feküdt összegömbölyödve, a lába a teste alá szorult. Az oldalán levő sebből vér folyt.

Jézus… ó, istenem… rohant hozzá Brad. Jerry orvosért kiáltott, a kommandósok előrenyomultak.

A német juhász büszkén őrködött JC fölött, és figyelmeztetően felmordult, amikor Brad közelebb ment. A vezetője visszahívta.

Brad letérdelt a lány mellé. Gyengéden elhúzta a karját az arca elől. A lány szeme nyitva volt, épp ránézett.

– Pokolian fáj – mondta, a kezét az oldalán levő lyukra nyomva, amelyből bugyogott a vér. – Tönkreteszem Vivi dzsekijét – vigyorgott. – Meg fog ölni.

– Senki sem öl meg – mondta Brad.

Megjelentek a mentősök a narancsszínű hordággyal, és kezelésbe vették a lányt.

Jerry, kezében az AK-47-essel, lenézett a gyilkosra, akit épp hordágyra emeltek. Sandowski szeme csukva volt, arca zöldes árnyalatú. A mentősök megpróbálták elállítani a vérzést a szétroncsolt lábában, ahol Brad golyója eltalálta. Jerry tudta, hogy Brad célozhatott volna magasabbra. De nem akarta elintézni, azt akarta, hogy életben maradjon, hogy a bíróságon felelhessen rettenetes tetteiért az esküdtszék előtt. Mindketten azt akarták, hogy Sandowski megismerje azt a félelmet, amit az áldozatai éltek át.

A mentőorvos felnézett.

– A szíve, uram. Nem csak a lőtt seb. Szívrohama van. Lehet, hogy nem éli túl.

Brad összenézett Jerryvel.

– Vigyék a disznót a sürgősségire! – vakkantotta oda Brad.

Sandowskit a narancsszínű hordágyon a várakozó Medevachoz vitték. Mögötte a másik hordágyon JC, olyan sápadtan, hogy a szája vértelennek tűnt. A pupillája a sokktól, a fájdalomcsillapítótól és az adrenalintól nagyra tágult.

– Rendbe fogsz jönni – súgta Brad a fülébe, ahogy elvitték mellette. – Minden rendben, JC. Már elvitték. És Vivi vár téged. Rádión odaszólok neki, hogy úton vagy hozzá.

JC mosolya, gondolta Brad, maga az ártatlanság. Egy boldog fiatal nő, aki mindeddig játéknak tekintette az életet. De ez most nem játék volt. JC nagyon szerencsés, hogy élve megúszta.

Amint elindultak, Brad rádión beszólt Vivinek a kórházba.

– JC jól van – mondta, mielőtt a lány bármit kérdezhetett volna. – Kapott egy golyót a bal oldalába. Az orvos szerint nem érintett létfontosságú szervet, de szüksége lesz a te szerető gondoskodásodra.

– Ó, istenem… – Vivi hangja elgyengült a megkönnyebbüléstől.

– Sandowskit is odaviszik. Meglőttem a lábát. De szívproblémája is van. Nem javaslom, hogy őt is szerető gondoskodásban részesítsd, de tégy meg mindent, hogy életben maradjon. Azt akarom, hogy bíróság elé álljon.

53. fejezet

Vivi a sürgősségi osztályon várta, hogy a mentőhelikopter leszálljon. Rendőrök nyüzsögtek mindenütt, de a sajtót nem engedték be. Persze a tévécsatornák már beszámoltak az eseményekről, hogy elfogták a sorozatgyilkost, és éppen most szállítják kórházba. De hogy ki ő, azt nem tudták.

Vivi és a csapata némán várakozott. Évek óta dolgoztak már együtt. Ők tudták, hogy ki érkezik. Egy hívás jelezte, hogy a helikopter leszállt.

Vivi betűrte a haját a műanyag sapka alá, ismét fertőtlenítette a kezét, mielőtt felhúzta a sebészkesztyűt.

Először JC-t tolták be, és Vivi odarohant hozzá. Már vágták is le róla a ruhát, mérték a pulzusát, a vérnyomását, bevezették a csöveket, arcára oxigénmaszkot tettek.

– JC, én vagyok itt, Vivi – mondta, de nem a húga arcát, hanem a lyukat nézte az oldalán.

– Fordítsátok meg – rendelkezett. – Meg kell néznünk, hol távozott a golyó. – Meglátta. Még mindig folyt belőle a vér, de legalább nem rekedt benn a golyó JC hasában. Felküldte a testvérét a műtőbe, ahol megműtik majd.

Figyelte, amint a húgát elviszik. Ekkor meghallotta egy újabb hordágy kerekeinek a csattogását.

Az ágyon fekvő férfi nem hasonlított arra, akit Vivi ismert. A szeme csukva volt, az arca vértelen. Mint egy maszk, olyan volt. A velencei karneválon viselnek ilyet: groteszk arc, torz mosoly. A férfi keze ökölbe szorult. A lábán véres kötés.

Vivi keze is ökölbe szorult, de az orvosi köpeny zsebébe dugta. Mozdulatlanul állt, és a férfit nézte, aki meg akarta ölni a testvérét. A férfit, aki brutálisan megölt több fiatal nőt. A férfit, aki miatt a kedves fiatal lány, Elaine még mindig kómában volt. Ezt a szörnyeteget nézte, akin most segítenie kell, mert az a hivatása, hogy segítsen a betegeken.

A csapat várakozott. Egy hang sem hallatszott.

Vivi behunyta a szemét. Emlékeztette magát orvosi esküjére, amely a világon minden orvost kötelez, hogy segít, és nem ítélkezik.

A férfinak fájdalmai voltak, az élete hajszálon függött. Vivinek mint orvosnak az a munkája, sőt kötelessége, hogy megpróbálja megmenteni.

Kihúzta magát, kezét kivette a zsebéből, és utasításokat adott a többieknek. A csapat akcióba lendült. Sandowskit másodperceken belül gépekre kötötték, amik a pulzusát, a szívverését, a vérnyomását mérték. Közben kitisztították a lábsebét, és elállították a vérzést.

Vivi azonnal látta, hogy kardiológiai beteggel van dolga. A monitor vadul villogott, ahogy Sandowski a levegőért küzdött. A lány lehajolt, hogy oxigénmaszkot erősítsen rá, amikor a férfi kinyitotta a szemét.

Vivi rémült tekintete összetalálkozott az övével.

– Neked kellett volna ott lenned, te szuka – sziszegte a férfi.

Vivi döbbenten hátralépett. Édes istenem, ez az ember nevet rajta!

Összeszedte magát, és átküldte a kardiológiára. Aztán bement a nővérszobába, és elsírta magát. Nem maga miatt, és nem is a férfi miatt, hanem azért, mert mindenekelőtt orvos volt, és egy pillanatra megingott: majdnem elárulta önmagát, az esküjét, amivel megfogadta, hogy mindig mindent megtesz azért, hogy életet mentsen.

Ralph Sandowski doktor egy órával később újabb, még erősebb szívrohamon esett át. Feltűnés nélkül halt meg, pont úgy, ahogyan élt. Akkor, amikor a nővérek épp hátat fordítottak egy pillanatra.

Mindent megtettek érte, de nem bánkódtak. Sőt néhányan azt mondták, örülnek, hogy így történt.

Nem sokkal később a rendőrfőnök sajtótájékoztatót tartott a kórház előtt. Elmondta a döbbent médiának, hogy a sorozatgyilkos közismert ember volt, majd megnevezte Sandowskit, és beszámolt a férfi kunyhójánál lezajlott akcióról, ahol a kórház egyik orvosának a húgát túszul ejtette az elkövető.

– És éppen ez a sürgősségi orvos, Vivian Dexter látta el ennek a szörnyetegnek a sérüléseit. A hölgy minden tiszteletet megérdemel, hogy képes volt túllépni a személyes érzelmein. Köszönet a sürgősségi osztály minden orvosának és szakszemélyzetének, akik mindennap teszik a dolgukat a mi nagyszerű városunkért – tette hozzá a rendőrfőnök.

– És szintén büszkék lehetünk Brad Merlin és Jerusalem Guiterrez nyomozóra, akik egy buldog szívósságával vizsgáltak meg minden nyomot és minden apró részletet. Köszönet állhatatos munkájukért, elkötelezettségükért. Sandowski doktor egy órával ezelőtt szívroham következtében elhunyt. Nem hiszem, hogy békében fog nyugodni. Köszönöm a figyelmüket, hölgyeim és uraim. Most talán visszatérhetünk a megszokott életünkhöz.

Brad szélvészként süvített be a sürgősségi osztály lengőajtaján. Még rajta volt a golyóálló mellény. A nadrágszára piszkos volt, új cipőjére sár tapadt, sűrű haja izzadságtól sötétlett. Felé fordultak, de Brad észre sem vette őket. Egyedül csak Vivit látta a vérfoltos klumpájában és a műanyag sapkájában, az arca sápadt volt, szeme alatt karikák sötétlettek. Brad odacsörtetett hozzá.

– Nem csörtethetsz be csak így – mondta Vivi.

De Brad már a karjába vonta.

– Ügyeletben vagyok – tiltakozott a lány, de a fejét már Brad nyakába fúrta. Érezte a belőle áradó életet, biztonságot adó erős karját. Nem törődött vele, hogy figyelik őket, és nem érdekelte, mit kéne vagy nem kéne tennie ebben a pillanatban. Csak azt akarta,

hogy a férfi hazavigye, szüksége volt rá, hogy feltöltődjön a gyengédségétől, az érintésétől.

Brad karjában elhalványultak a nap rettenetes eseményei, a félelme és az önmarcangolása, hogy képes-e igazi orvosként működni, sőt még a gyűlölete is az iránt az elmebeteg iránt, aki a halál küszöbén is sziszegve mocskolta.

– Borzalmas volt – suttogta Brad fülébe. – Annyira, hogy el sem bírom mondani.

– Később mindent megbeszélünk, édesem. Istenem, óriási szükségem van rá, hogy kettesben lehessek veled. – Kicsit eltartotta a lányt magától, és a szemébe nézett. – Nem tettél már eleget mára? Nem jöhetnél haza velem csak úgy, most?

Vivi megrázta a fejét.

– Várom, hogy JC felébredjen az altatásból. Megműtötték. Három törött borda és egy törött bal singcsont. És Fen is úton van már Monteneryből egy kis bérelt géppel.

– De később ugye átjössz hozzám? Most visszamegyek az őrsre, elvégzem a papírmunkát, aztán iszunk egyet Jerryvel. De ígérem, hogy lobogó tűzzel, gyertyákkal és kínai étellel meg egy forró fürdővel várlak.

Vivi felnevetett.

– Tudod, hogy tökéletes vagy? – suttogta, és a fülébe puszilt. – Egyszerűen tökéletes.

– Csak megteszem, ami tőlem telik – felelte Brad, és hosszan megcsókolta a lányt, ujjongást váltva ki a figyelő járó betegekből, a személyzetből és a többi rendőrből.

– Nyolc körül – kiáltott a férfi után Vivi, amint az hosszú léptekkel a kijárat felé tartott. Istenem, imádja a termetes férfiakat. Ezt a termetes férfit mindenképpen.

54. fejezet

Amikor Brad és Jerry egy órával később belépett Veronicához, a nő épp a a pulton könyökölt, és az esti hírekben a rendőrfőnök sajtótájékoztatóját nézte.

Még csak meg sem fordult.

– Megjöttek, hősök – mondta, levéve a hangot. – Kérdezzék meg, hogy honnan tudom.

– Ja, szóval, honnan tudja? – Brad a szokásos székére, Jerry a mellette levőre telepedett, és Röppentyű pedig leült a szokásos adományra várva.

– Tudom, mert csak egyetlen rendőrnek van ilyen nagy lába, Brad Merlin. Felismerem a lépteit.

– Lehet, hogy neked is Gucciban kellene járnod – mondta Jerry Bradnek, és elvette a pohárka tequilát.

– Nem hiszem, hogy gyártanak az én méretemben.

Veronica letette Brad elé a Maker's Markot.

– Figyeljen, ha Arnie Schwarzenegger ilyet visel, biztos lehet benne, hogy van a maga méretében. A ház ajándéka.

– Köszönjük, Veronica.

A nőre emelték a poharukat, majd jéghideg Buddal öblítették le a rövidet.

– Most komolyan figyeljenek rám – helyezte leopárdmintás keblét a pultra Veronica, és egyik férfiról a másikra nézett. – Személyes köszönetemet szeretném kifejezni. Hiszem, hogy minden nő Kaliforniában szeretne köszönetet mondani maguknak, fiúk. Ha maguk nincsenek, minden este úgy bújhatnánk ágyba, hogy vajon

mikor mászik be egy szörnyeteg az ablakunkon. Jesszus, nyomozók, azt hiszem, én komolyan imádom magukat!

Brad odahajolt, és megpaskolta a nő kezét.

– Köszönöm, drágám. Én is szeretem magát, de már elkeltem.

Veronica hatalmas műsóhajt eresztett meg, amitől a keble táncot járt, majd folytatta a poharak törölgetését.

– Ez az én formám – mondta.

– Tudja, mit? – hajtotta le a jeges sört Jerry, minden cseppjét kiélvezve. – Senki sem ismeri, mi a maga formája.

– És nem is fogja soha. Itt vagyok, és itt is maradok egész éjjel, és bármit kérnek is, az a ház ajándéka. Tényleg, figyeljen mindenki! – intette csendre a vendégeket. A hosszú barna hajú, bájos új bárkisasszony szintén megállt a ház specialitása, a gombócos csirkeleves kivitele közben. Három tálkát egyensúlyozott bizonytalanul, és most hátranézett.

– Figyeljenek, emberek! – mondta Veronica újra. – A ma este az enyém. San Francisco legjobbjait ünnepeljük. Igyanak ennek a két nyomozónak az egészségére, akik nélkül többen talán nem lehetnének már itt.

Ujjongás tört ki, az emberek a bárhoz tódultak, hogy kezet rázzanak velük.

– Nézzék, én megmondtam, hogy maguk a sztárok! – Veronica odadobott Röppentyűnek egy hamburgert, amit a hátsó bokszban ülőknek szánt. – Van ott még, ahol ez volt – mondta a kutyának, aki egy harapással elintézte a kérdést.

– Sajnálom, Veronica – tápászkodott fel Brad az embergyűrűben. – Randevúm van.

Veronica simogató pillantást vetett rá, amibe némi önsajnálat és a férfi miatt érzett elégedettség vegyült.

– Maga mindig is a gyenge pontom volt, Merlin – mondta lágyan. – Fogadok, hogy Vivi az, ugye? Vivian doktornő?

– Igen, ő – bólintott Brad.

Veronica csapolt még néhány sört, ügyelve, hogy szép nagy habjuk legyen.

– Szerencsés lány – jegyezte meg fanyar mosollyal.

– Szerencsés pasas, akarta mondani – egészítette ki Brad, s ekkor megcsördült a telefonja.

Vivi volt az.

– Azért hívlak, hogy elmondjam, Elaine felébredt a kómából – újságolta. – Ha nem orvos lennék, most azt mondanám, csoda történt. Tud beszélni, még csak suttogva ugyan, és felismerte a szüleit. Az első szava az volt, „helló, anya”.

– A szerencse különböző formákat ölthet – mondta Brad. – Elaine végül is szerencsés lány.

Kiléptek a kocsmából. Jerry ment, hogy végre a feleségével legyen, megölelje a gyerekeit, dajkálgassa a kisbabát, s elkerülje pokoli anyósát. Brad és Röppentyű pedig hazafelé indultak, hogy ott várják Vivit.

55. fejezet

Bár rettenetesen aggódott, azért Fen gondosan felöltözött; a csinos, klasszikus fazonú Chanel-kosztümjét vette fel. Büszke volt rá, hogy nem hízta ki, éppúgy simult a testére, mint amikor vásárolta, a hetvenes években a párizsi Montaigne sétányon a Chanel-butikban. Na, jó, a feneke akkoriban jobb volt benne. Fen felsóhajtott, ahogy nézte magát a hosszú tükörben. Az öregedés megereszkedéssel jár, ez mutatkozik meg a hátsóján.

Ezüstszínű haját a füle mögé simította, egy kis frufrut hagyva, ami eltakarta azt az új ráncot a homlokán. Nem túl kislányos így? Hát, mindenki megpróbálja a legjobbat kihozni magából.

A fekete szarvasbőr csizma nem egészen illett a kosztümjéhez, de már a kényelem volt az első. Felvette a kék esőkabátját is, mert téliesen csípős szél fújt.

Hectort a kedves hölgy gondjaira bízta, aki hetente egyszer a házat takarította, és imádta a kutyát. Úgyhogy most Fen az összes aggodalmát az unokahúgaira összpontosíthatta, bár Vivi biztosította, hogy JC rendben van.

– JC jól van – mondta Vivi néhány órával ezelőtt.

– Nélkülem nem lesz teljesen jól – felelte Fen, és már tervezte is a repülőutat.

Most a taxiban ült, ölében a régi Vuitton táskája (már nem igazán trendi). Egy csokor rémes vörösesbarna kardvirágot szorongatott, amit sietve vásárolt a repülőtéren. Kardvirágot! Merev, rettenetes virágok, amiket be kellene tiltani, legfeljebb csak sírt díszíteni jók, mert az biztos, hogy egyetlen beteg sem vidul fel tőlük. Ám a rózsák

kókadtak voltak, a krizantém meg még rosszabb, így maradt a kardvirág, jobb, mint a semmi.

Amikor a taxi kitette a sürgősségi bejárat előtt, megállt egy pillanatig, és nézte a kórházat, ahol az unokahúga dolgozik, ahol a nehezen megszerzett tudását és tapasztalatát kamatoztatja, hogy segítsen a bajban levőkön. Fen nagyon büszke volt Vivire.

Egy asszony lépett ki az épületből, a karjában baba, másik keze egy kisgyerekét szorongatta. Látva Fen aggodalmas tekintetét, rámosolygott.

– Ne aggódjon, kedves – mondta –, itt jó kezekben lesz.

Fen visszamosolygott rá.

– Várjon csak – mondta, és a csokor kardvirágot a meglepett nő kezébe nyomta. – Az unokahúgom itt dolgozik – magyarázta. – Orvos a sürgősségi osztályon.

– Akkor maga szerencsés asszony. – Megköszönte a virágot, és továbbra is mosolyogva a gyerekeivel együtt ment az útjára.

Ami azt illeti, Fen életében először volt sürgősségi osztályon. Megállt az ajtónál, végignézett a műanyag székeken kornyadozó beteg és sérült embereken, ahogy a sorukra vártak. Érződött a levegőben, hogy itt csak látszólagos a káosz; a nővérek higgadtan cikáztak ide-oda, orvost hívtak a belső vonalon, síró gyerekeket vigasztaltak, a sérülteket a vizsgálókba terelték, hogy az orvosok megvizsgálhassák őket. Ez volt Vivi világa, és Fen csodálta a választásáért. Nem könnyű ez az élet. A bajban levők az orvosokra és a nővérekre bízták magukat, elfogadták a döntésüket, mert az életük nemegyszer ezeknek az embereknek a szaktudásán és gyorsaságán múlott.

Senki sem jó dolgában jött a sürgősségire, és Fenen kívül mintha mindenki csak futtában magára kapott volna valamit. Azt kívánta, bárcsak mindenkinek hozott volna virágot.

Valaki a nevén szólította.

– Mrs. Dexter?

Megfordult.

A nagydarab nyomozóval, Merlinnel találta szemközt magát. Ő az, akiért az unokahúga úgy odavan. Bár az odavan nem a legtalálóbb kifejezés, gondolta, megrázta a rendőr kezét.

– Vivi várja magát – mondta Brad.

Fen rámosolygott, ahogy felnézett a szép kék szempárba. Kedves tekintetű, gondolta. Bár a férfi meglehetősen ziláltan festett, nadrágja, cipője csupa sár, és furcsa mellényt viselt.

– Meg vagyok lepve, hogy beengedték ide így – mondta helytelenítően.

Brad felnevetett.

– Nézze el nekem, asszonyom, de egyenest a szolgálatból jövök. Csak látnom kellett, Vivit.

– Hát persze hogy látnia kellett. – Fennek tetszett az őszintesége. – És fogadnék, hogy Vivi is örült, hogy láthatja magát.

Brad tétovázott, mennyit mondjon el, majd úgy döntött, hogy tömör lesz. Majd Vivi elmeséli a részleteket.

– JC kemény dolgokon ment át – mondta végül. – Most a családjára van a leginkább szüksége, nem rám.

– Jöjjön közelebb, kérem – intett neki Fen. A férfi odalépett hozzá. – Most hajoljon le, meg akarom csókolni. – Brad mosolyogva lehajolt, és odatartotta az arcát.

– Ez az én köszönetem, hogy vigyázott a lányaimra – mondta Fen. – Az az érzésem, hogy gyakran fogjuk látni egymást.

– Bízom a megérzéseiben, asszonyom – felelte Brad, amikor a nő búcsút intett.

– Fen, hát itt vagy! – Vivi szinte röpült a karjába. – Úgy örülök, hogy eljöttél!

– Persze hogy eljöttem. – Fen hátralépett, hogy szemügyre vegye.

Vivi persze készült erre; tiszta köpenybe bújt, levette a műanyag sapkát is, és megigazította a haját a nagynénje tiszteletére.

– Borzasztóan nézel ki – szólalt meg Fen.

Csak nézték egymást.

– Jaj, Fen, olyan ijesztő volt – suttogta Vivi. – Olyan borzasztó, hogy nem is merek rágondolni, mi történhetett volna. El sem tudod képzelni, JC min ment keresztül… Úgy értem, az az őrült majdnem…

– De nem történt meg – mondta Fen szigorúan. – Hála a te kedves detektívednek. És persze JC bátorságának és higgadtságának. Mi mindig úgy gondolunk a húgodra, mint egy felelőtlen, könnyelmű valakire, de abból, amit Brad elmondott nekem, úgy látom, hogy ezúttal megoldotta. És ez a jövőben is így lesz. És hadd emlékeztesselek még valamire. Te is végigcsináltad ezt a napot, rémes dolgokon mentél át te is. És nem győzött le az az őrült téged sem. Nem mondom, hogy jónak lenni könnyű, de azért a legtöbbünk megpróbálkozik vele. És neked, Vivian doktornő, sikerült. Most vigyél oda, hadd lássam a másik lányomat is, jó?

JC a keskeny kórházi ágyon feküdt párnákkal feltámasztva. A bal keze gipszben, a bordái bekötve. Csövek lógtak ki a karjából, és monitorok figyelték az állapotát. Hallotta, hogy jönnek, és nagy kék szemét feléjük fordította.

– Szóval, jól vagyok – mondta nagy vigyorral, ami kicsit megrebbent a végén. – Úgy értem, hogy ez csak pár borda, és ennyi, bár ez a kar elég kellemetlen. Fogok én így valaha is munkát kapni, Fen?

Fen lehajolt, és gyengéden megpuszilta. Megcirógatta hosszú, szőke haját, ami keretbe foglalta a kerek arcot. Az arcán szerencsére egy karcolás sem volt.

– Eltakartam a fejemet a kezemmel – magyarázta JC. – A hiúság legyőzi a félelmet.

– Ne tévesszen meg; a félelem mentett meg téged – húzott az ágy mellé egy széket Fen. – De mint tudod, hiúságpárti vagyok. Ez tartja fiatalon a nőket.

– Én fiatal vagyok – emlékeztette JC.

– Elég fiatal ahhoz, hogy élvezhesd Párizst, gondolom.

JC arca felragyogott.

– Úgy érted, hogy…

– Amikor kiengednek, hozzám jössz a villába. És mikor már elég jól leszel, arra gondoltam, milyen vidám lenne, ha te meg én elutaznánk Párizsba tavasszal…

– De mi lesz Vivivel, Vivit nem hagyhatjuk ki belőle.

– De igen – mondta Fen. – A nővérednek már van pasija. Nincs szüksége rá, hogy Párizsba menjen keresni magának egyet.

JC rávigyorgott.

– Nem úgy, mint nekünk. – Nevetésben törtek ki, ami JC-nek nehezen ment a törött bordák miatt.

– Hoztam neked virágot, de odaadtam valakinek útközben – avatta be Fen. – Kardvirág volt. Ki nem állhatom.

– Én sem – mondta JC.

A mellettük álló Vivi az órájára nézett.

– Mennem kell. Habár később visszanézek majd.

– Ne aggódj miattam – mondta Fen. – Szobát foglaltam egy hotelben. Itt maradok a húgoddal egy darabig. Te meg menj. Itt az ideje, hogy együtt légy a pasiddal.

– Add át üdvözletemet Bradnek – szólalt meg JC elkomolyodva. – És sok-sok köszönet.

JC nagyon szerencsés lány volt, és ezt tudta is. Aztán, ahogy elnézett a nagynénje mellett, látta, hogy Alex siet be aggódó arccal, kezében rózsacsokorral.

– Lám, lám – motyogta Fen, és talpon termett.

Alex megállt az ágy végében, és elkínzottan nézett JC-re.

– Láttam a tévében – mondta –, alig tudom elhinni. Nem hiszem el, hogy ez történt veled. Rá kellett volna jönnöm, hogy ő az, nekem kellett volna megölnöm.

– Nem, nem kellett volna – mondta Fen gyorsan. – Nem lehetsz olyan gonosz, mint ő. Pontosan ez az, amit el akart érni.

– „Az ördög toborzója” – mondta JC, és megborzongott.

Alex átadta a virágot, gyors puszit nyomott az arcára, és Fenhez fordult.

– Jól vagy? Úgy aggódtam érted…

Az asszony szeme összekapcsolódott az övével. És elveszett benne. Nem tehetett ellene.

– Jé, ti szerelmesek vagytok egymásba! – JC hangja mintha távolról jött volna, és Fen máris Alex karjában volt, és a fenébe, már megint sírt. Pedig nem szokott sírni.

– Te mindig sírsz, ha boldog vagy – mondta JC. És örömteli nevetése mindenkit felvidított.

56. fejezet

Vivi szinte repült haza. Öreg Jeepje csörgött-zörgött a meredek San Franciscó-i dombokon, ahogy kerülgette a villamosokat, és türelmetlenül vesztegelt a piros lámpáknál. Minden perc veszteség volt, amit nem Braddel tölthetett. Bár abban szerencséje volt, hogy talált parkolóhelyet az ajtó előtt.

Lefutott a lépcsőn, be a lakásba, ledobálta magáról a ruháit. Berobogott a fürdőszobába, és most a víznyomás is rendben volt. Belemerült a francia fürdőolajjal illatosított vízbe – mandula, ami csodát tesz a bőrrel, meg levendula vaníliával, ami megőrjíti a férfiakat, mint Fen, a szakértő okította. Semmit sem bízott a véletlenre.

Hajat mosott, beledörzsölt egy kis marokkói olajat, amitől fényes lett, hagyta a levegőn száradni, amíg a lábkörmét ezüstösre festette JC körömlakkjával. A kezén úrihölgyes rózsaszínre pingálta a körmeit, bár egyáltalán nem volt úrihölgyes hangulatban.

A Victoria's Secret mindig jól jön, ha egy lánynak dögös fehérneműre van szüksége. Rózsaszínt választott, ami illett a körömlakkjához, egy tangát. A hozzá illő melltartó csak néhány pántnak tűnt, mégis csodát tett a mellével.

Felvette a fekete selyemharisnyát, egy drága Wolford darabot, annak idején a francia kedvéért vette meg. (Ki is volt az a francia? Már nem is emlékszik rá!) Kölcsönvett egy cipőt JC-től, fekete szarvasbőr, nyitott orrú – jó ez egyáltalán a harisnyával? Kételkedett benne, de olyan szexinek tűnt, és ez elégedetté tette.

Leült a tükör elé, és Laura Mercier „Caramel" alapozójával bekente az arcát, rákent egy kis „Orgasm" arcpirosítót Narstól (volt

bátorsága név szerint kérni a boltban), fekete kontúrt húzott a szeme köré, és végül Chanel „Deauville” rúzzsal koronázta meg az összhatást. A haja közben megszáradt, gyorsan átkefélte, és hagyta, hogy szabadon a vállára hulljon.

Egy spriccentés a Tom Ford-féle Jasmin Rouge parfümből oda, ahova kell – mindenhova –, majd belebújt a fekete ruhájába (az egyetlen alkalmi öltözéke), fülébe a hamis gyémánt gömböt tette, ami valódinak látszott, kitűzte a nagynénjétől kapott gyémántbrosst, ami tényleg valódi volt, bár aprócska. Egy antik (na jó, negyvenes évekbeli, ami majdnem antik, ugyebár) bakelit karperec került a karjára, és már készen is volt.

Megnézte magát a tükörben. Ma este nem orvos volt. Ma este csak nő akart lenni.

Az ablakhoz ment, és kinézett. Persze esett. Az esőkabátját hét éve vette, úgy nézett ki, mint egy Burberry viharkabát. Felkapta, a Jeephez rohant, és kilőtt, neki a hegyeknek, a forgalomnak, bele a San Franciscó-i esti zajokba, maga mögött hagyva a stresszt, a félelmet, az aggodalmat, az ügyeletet. Ma este csak Brad Merlin barátnője volt.

Brad már azelőtt nyitotta a vörösre lakkozott ajtót, hogy Vivi bekopoghatott volna. A férfi mezítláb volt, farmerben és fehér pólóban. A haja még nedves a tusolástól, és úgy nézett a lányra, mintha fel akarná falni. Amiben Vivi azért reménykedett is, az est előrehaladtával.

Brad egyik kezében egy üveg pezsgő, a másikban pedig Röppentyű a nyakörvénél fogva. Lehajolt, hogy megcsókolja a lányt, magához ölelte, és behúzta az esőből.

Röppentyű a lány lábához dörgölte gyapjas fejét üdvözlésképpen, míg Brad újra megcsókolta. És újra. És még egyszer.

– Csodás az illatod – mormolta a férfi csukott szemmel belélegezve az illatot.

Vivi ledobta a kabátját, és a férfi nyaka köré fonta a karját.

– Hol kezdjük? – kérdezte.

Brad kinyitotta a szemét, és mosolygott.

– Nos, van itt neked kínai kaja. Brokkoli marhahússal és édes-savanyú mártással, ahogy szereted, habár sosem értettem, miért; van pekingi kacsa és jázmin rizs…

– Azt hiszem, inkább veled kezdem – mondta Vivi, és már kapcsolta is ki a ruháját. – Hagyjam elenyészni a temérdek erőfeszítést?

– Sosem engedném – duruzsolta Brad, miközben a lány kilépett a kis fekete ruhából, és ott állt tangában, falatnyi melltartóban, fekete harisnyásan a magas sarkújában.

– Egek – mondta a férfi megilletődötten –, azt hittem egy orvossal lesz randevúm.

– Ma este nem – felelte Vivi a felszabadultság csodálatos érzésével. Persze, orvos volt. De egyben nő is.

57. fejezet

A kórház igyekezett, hogy boldoggá tegye a karácsonyt. Papírfüzérek és csillogó zsinórok kacskaringóztak a falakon és az ajtókon, díszek lógtak a mennyezetről, és kis karácsonyfák ragyogtak a fényben. Természetesen mindez a gyerekosztályon csúcsosodott ki, ahol az ezüstös fák alatt ajándékok sorakoztak, és a nővérek posztóból készült agancsot viseltek.

Vivi imádta ezt, szerette a munkahelyét, a kollégáit, a nővéreket, a munkáját. És persze mondani sem kell, hogy szerette Bradet. Öt percbe sem telt rábólintania, hogy odaköltözik hozzá, és az orvosi esküjén kívül ez volt a legjobb dolog, amit valaha tett. A boldogság sosem jött jobbkor.

Beszéltek JC-vel Fenről és Alexről, akik oly nyilvánvalóan egymásba voltak pistulva, akárcsak ő és Brad, és némi aggodalommal vegyes kíváncsisággal figyelték ezt az idősebb nő-fiatalabb férfi szituációt, remélve, hogy nem lesznek bajok a későbbiekben.

– Nem látom be, hogy törvényszerű problémák legyenek – mondta Vivi. – Nézd meg az idősebb férfi-fiatal nő párokat. – És valóban. Vivi és JC összepacsiztak, és szerencsét kívántak nekik.

Most, mielőtt Braddel találkozott volna, hogy Big Surba induljanak, mivel ott töltik az ünnepeket, Vivi benézett Elaine-hez, a sorozatgyilkos utolsó áldozatához. Vivi még mindig nem volt képes kimondani a férfi nevét; olyannyira kiirtotta az emlékezetéből, hogy nem is tudta volna leírni a külsejét.

Mindennap meglátogatta a lányt, felügyelte, amíg kómában volt, aggódva, vajon felébred-e valaha is. És aztán egy héttel ezelőtt

Elaine kinyitotta a szemét. Vivit látta meg, ahogy ott állt és rámosolygott.

Elaine állapota onnantól napról napra javult, szülei vigyázó szeme láttára. A hangja is visszatért, rekedtesen és halkan, de tudott beszélni. Most is, ahogy meglátta Vivit a piros csomagolású dobozzal, rámosolygott.

– Helló! – köszönt.

– Helló – mondta Vivi is. Odalépett az ágyhoz, megfogta Elaine vékony, sápadt kezét, és megszorította. – Csak boldog karácsonyt szeretnék kívánni.

– Akkor miért nem visel Rudolf-agancsot?

– Meghagytam a többi orvosnak – felelte Vivi, mire Elaine felkacagott. Zene volt Vivi füleinek.

– Ezt magának hoztam – adta át a dobozkát Vivi.

– De nekem nincs semmim, amit adhatnék.

– Ó, dehogy nincs. Az, hogy él, igaz?

Elaine ünnepélyesen nézett rá. A lány valaha csinos lehetett. Vivi remélte, hogy egy nap az lesz újra, amikor a testi és lelki sebei begyógyulnak.

– Megmentette az életemet – suttogta rekedten Elaine.

– Nem csak én, a nővérek, a sebészek, sokan dolgoztunk rajta.

– Tudom, hogy magán múlt, Vivian doktornő. – A lány tétovázott, majd megkérdezte. – Nem bánná, ha megcsókolnám?

Vivi felnevetett.

– Mindig is puszilkodós fajta voltam. – Karját gyengéden a lány köré fonta, amíg az lágyan megérintette az arcát. – Nos, itt az ajándéka. Később nyissa ki, amikor a karácsonyi énekesek jönnek. Tetszeni fog.

Vivi biztos volt benne, hogy igen. Egy hálóing volt a Nordstromstól, sápadt rózsaszín, igazi csajos cucc. Pont olyan, amilyenre Elaine-nek szüksége van, hogy újra nőnek érezze magát.

Búcsút intett neki, és a végtelennek tűnő kijárathoz sietett, ahol Brad várta. És persze Röppentyű. Ők hárman már egy család voltak.

58. fejezet

Valahogy meglepetésszerűen érkezett a karácsony Fen számára. Még jó, hogy az égőket már novemberben megvette. A házat friss fenyőillat töltötte meg, keveredve a pulyka ínycsiklandozó illatával, ami miatt Fen már hajnali ötkor felkelt, hogy betegye a sütőbe, hogy idejében elkészüljön. Ez lesz az ebéd neki, a lányoknak, és persze Alexnek és Bradnek. Meg a két kutyának, Hectornak és Röppentyűnek, aki egyfolytában az idősebb kutya körül sündörgött. Brad nagylelkűen kapott néhány nap kimenőt, ahogyan Vivi is.

JC persze már ott volt – és természetesen még ágyban feküdt. Fen a jobbik eshetőséget feltételezte, hogy a gyógyulás miatt. A törött bordák, úgy tűnik, sokat kivesznek egy lányból, bár határozottan nem befolyásolják az étvágyát. JC képes lett volna bárkit kienni a vagyonából. Épp most kiáltott, hogy megkóstolná a pulykát, ha már készen van, legalább egy falatot…

– Csak az íze kedvéért – tette hozzá a lány, ahogy feltűnt a lépcső tetején Fen a kék frottírköntösében. – És akkor már – fűzte hozzá reménykedve – ki is bonthatnánk egy ajándékot, tudod, amolyan ellenőrzésképpen, hogy mink van.

Fen felsóhajtott.

– Ej, JC, mikor nő már be a fejed lágya, hogy a nagynénéd végre megnyugodhasson?

– Mostantól nem a nagynénám vagy, hanem valóban az anyám – bökte ki JC.

Fen szemét elfutotta a könny.

A sok-sok év alatt, amióta együtt volt a lányokkal, mindig nagynéniként emlegették. Ő sosem kérte őket, és nem is várta el, hogy anyának tekintsék.

– Ez a legszebb karácsonyi ajándék a világon. Hogy az anyátok lehetek – mondta. – Mi több, még csak ki sem kell bontanom.

– Ez igaz is. Az anyánk vagy. – JC nagy kék szeme az övét kereste. – Vivi is ezt mondja, és én is. Hivatalosan.

– Akkor legyen így. – Fen őszintén nem tudta, hogy sírjon vagy nevessen. Ez volt a legnagyobb dolog, ami valaha történt vele. Kivéve persze Alexet.

– Szóval? Eljön? – adta JC az ártatlant.

– Úgy érted, Alex? – kérdezte Fen ugyanolyan ártatlanul. – Honnan tudnám?

– Hát mert meghívtad, felteszem.

Fen felsóhajtott, és visszafordult a rozmaringos, kakukkfüves, babérleveles szárnyashoz.

– Nem lehet egy nőnek titka?

– Nem, ha az a nő olyan kiismerhető, mint te – nevetett rá JC. – És ha a férfi olyan nyilvánvalóan szerelmes, mint Alex. És ha a lány olyan okos – a tapasztalt talán jobb kifejezés –, mint én. Felismerem a szerelmet, ha látom.

– Ó, JC, igazán?

JC odabicegett, és átölelte Fent.

– Fogadhatsz, hogy igen – suttogta. – Fogadhatsz, anya.

– Hol van Hector? – kérdezte Fen elhúzódva. – Nem láttam egész délelőtt.

– Az ágyamban, hol lenne – nézett a sütőre éhesen JC. – A híres sült krumplidat készíted?

– Hát persze, előfőzve. És édesburgonyát is, és nem kell a tetejére a mályvacukor, mert a burgonya éppen elég édes a nélkül is. És szétfőtt, ahogy a férfiak szeretik.

– De én szeretem a mályvacukrot – nyafogott JC.

– Van zöldbab is – nézett rá Fen élesen. JC kislányként minden zöldséget elutasított. – Vagy megeszed, vagy nem kapsz édességet.

– Mi lesz a desszert? – JC rajongott a csokoládéfagylaltért, a legszívesebben minden desszertre tett volna egy kicsit.

– Találgathatsz. – Úgy tűnt, JC bármikor képes őt mosolyra fakasztani. – Karácsonyi puding lesz brandys vajkrémmel vagy vaníliás tejsodóval.

– Én mindkettőt kérek, nagyon szépen köszönöm.

– Most pedig fürödj meg és öltözz fel. Hamarosan megjön a családod.

– Te vagy a családom – mondta JC, és a nyaka köré fonta a karját.

Fen figyelte, amint kimegy, s közben arra gondolt, amit a lány mondott róla és Alexről. Tényleg szerelem lenne? Alexnek megvannak a maga sötét emlékei a menyasszonyával kapcsolatban, neki pedig folytatnia kellene a saját életét. A párizsi út ezen is segíthet.

Vivi persze összeköltözött Braddel. Fen visszaemlékezett, hogy hajdanán, amikor ő volt fiatal lány, úgy kellett besurrannia valahova, ha találkozni akart egy férfival, sőt éppenséggel feleségül menni hozzá, csak hogy együtt lehessenek. Manapság a fiatalok nem bízzák a véletlenre, összeköltöznek, hogy kipróbálják, milyen az együttélés, mielőtt letennék az esküt. Fen szerint nem rossz módszer. Vivi és Brad kétségkívül szeretik egymást. Már abból látni, ahogy egymásra néznek, ahogy összemosolyognak. Vivi végül megtalálta, akit keresett.

Bement a nappaliba, és tett a tűzre. Szép hideg karácsonyi nap volt, a gyenge szél a tenger illatát sodorta, ami a füst és a sülő pulyka illatával vegyült. Hét piros Mikulás-fejes zokni lógott le a kandallóról. Öt nekik, kettő a kutyáknak. Fen imádta a karácsonyt, az előkészületeket, az ajándékvásárlást, a csomagolást, a sütés-főzést. A családját.

Hector jelent meg, a lobogó tűz elé telepedett, és várakozásteljesen ránézett.

– Jövőre, Hector, csak te meg én. A mi kis menedékünkben. Együtt egyedül. Milyen jó is lesz…

És Fen hálát adott az Úrnak a boldogságáért és Alexért, majd lehajolt, és megpuszilta a kutyát.